THE WOLF HOTEL

SURRENDER TO ME

K.A. TUCKER

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

Teslim ol bana

The Wolf Hotel, 4

By Nina West

Telif Hakkı 2017 Nina West
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

v2

Düzenleme: Hot Tree

Editing Kapak tasarımı:

Nina West Yayımlayan:

Nina West

İçindekiler

Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm Onüçüncü

Bölüm

On Dört Bölüm On

Beş Bölüm On Altı

Bölüm On Yedi

Bölüm On Sekiz

Bölüm On Dokuz

Bölüm Yirmi

Bölüm

Nina West'in Diğer Kitapları

Yazar Hakkında

Birinci Bölüm

Avlu kapısından içeri girip Manhattan silüetinin manzarasını seyrederken ufuk hafif bir pembe tonla parlıyor, korkunç jet lag yüzünden gözlerim hâlâ yarı kapalı. Yine boğucu bir sıcak gün vaat ediyor. Haberlere göre "rekor kırıyor". Neyse ki dün en kötüsünü kaçırdık, Fransa'dan gelen uçağımız akşam geç saatlere kadar havaalanına varmadı.

Çatı katındaki havuzun etrafında dolaşıyorum - tertemiz ve çok davetkâr - Henry'nin uzanmış olduğu şezlonga, üzerinde sadece külotu, elinde bir kadeh viski, yarısı bitmiş şişe yanındaki betonun üzerinde duruyor. "Yatağa gel," diyorum usulca, sandalyenin kenarına tüneyerek. "Gün başlamadan önce birkaç saat uyu." Saat sabahın 5'i. Henry'nin saat 10'da cenaze müdürüyle babasının cenaze işlemlerini görüşmek üzere bir toplantısı var.

Ve sarhoş.

Çelik mavisi gözleri gökyüzündeki kilitlerini kırıp bana bakana kadar uzun bir an geçti.

İpeksi beyaz çarşafı çıplak bedenime sarıyorum. Yine de bakışlarında açlık yok. "Kanserden ölmesi gerekiyordu, yirmi beş yaşında biriyle sevişirken değil," diye mırıldanıyor, dikkati yine başka yöne, bu kez şehrin siluetine kayıyor.

Henry, William Wolf'un kalp krizinin nedenine ilişkin ayrıntıları paylaştığında ne diyeceğimi bilemedim. Hâlâ garip bir konu gibi geliyor. "Kalp sorunları var mıydı?"

"Tansiyon sorunu vardı ama bunun için ilaç alıyordu. Kontrol altındaydı."

"Ve hala kendini iyi hissediyor muydu?"

"Bildiğim kadarıyla. Bana başka bir şeyden bahsetmemişti. Scott da tüm hafta boyunca onunla konuşmadığını söyledi."

Elimi Henry'nin kaslı kolunda yatıştırıcı bir şekilde aşağı yukarı gezdiriyor, parmaklarımın çıplak etinin üzerinde dolaşıp her bir mükemmel kıvrımı ezberlemesi için doğal dürtüyle savaşıyorum. "Hayat her zaman adil değildir."

"Beni yanlış anlamayın.... gitmek için onca yol varken Sadece henüz değil," diye mırıldanıyor acı acı.

"Kız nasıl?" Seks yaptığınız adamın seksin ortasında ölmesinin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

"O gece histerikti, ama iyi olacağına eminim." "Onu iyi tanıyor muydu?"

Henry karanlık bir şekilde kıkırdar. "İyi" tanımına göre değişir. Birkaç haftadır onu beceriyordu. Kız aşık olduğunu sanıyordu. Scott onun sürüdeki en parlak ampul olmadığını söylüyor." Bir yudum alıyor. "Babam için iyi oldu."

"Kaç yaşındaydı?"

"Altmış üç." Bunu hafif bir sürçmeyle söylüyor. Henry'nin ağzını hiç bozduğunu duymamıştım, ama yine de kapıdan girer girmez bu viski şişesini kırmıştı.

"Altmış üç yaşına göre iyi görünüyordu." Ve kanserden ölüyordu.

Kabul ediyorum, onunla sadece bir kez, Wolf Cove'daki Wolf otelinin büyük açılışı için Alaska'da tanıştım ve bu aylar önceydi.

Henry iç geçiriyor. "Bana teşhisten bahsettiğinde, doğuştan sahip olduğu şansı göz önünde bulundurarak gerçekten şikayet edemeyeceğini söyledi. Bir yerlerde eksik kalması kaçınılmazdı. Onun mantığı buydu."

Doğuştan sahip olduğu tüm o şans.... Bir altın madeni ve Henry'nin ailesine ne yapacaklarını bilemedikleri kadar çok para kazandıran lüks küresel Wolf oteller zinciri. "En azından bununla barışmış gibi görünüyor."

"O yaptı. Ve ben de oraya geliyordum. Onunla birkaç yılım daha var sanıyordum. Ve sonra bu oldu." Henry'nin sesi boğuklaştı. "Önce büyükannem ve büyükbabam. Şimdi de o. Elimde kalan tek şey oydu ve bir anda yok oldu."

Henry'ye hâlâ bir kardeşi olduğunu hatırlatmanın bir anlamı yok çünkü Scott Wolf şehvet düşkünü bir yılan ve hiçbirimizin etrafında olmasını isteyeceği biri değil. Bir de annesi var, ama Henry neredeyse yirmi yıldır ondan uzak ve bu konuda herhangi bir uzlaşma arzusu varmış gibi görünmüyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ben varım. Aynı şey olmadığını biliyorum ama bana ne zaman ihtiyacın olursa buradayım.

Bana nasıl ihtiyacın olursa." Bardağı elinden çekip alıyorum. "Ve belki de şimdilik viskiyi biraz azaltmalıyız."

Henry bana bir... iki... üç saniye boyunca o sert, okunamayan bakışlarından birini attı ve midem içgüdüsel olarak

Kafasının içinde hangi karanlık düşüncelerin çalkalanıyor olabileceğinden korkarak gerilir.

Ve sonra kıkırdıyor. Acı bir ses. "Haklısın. Sana da biraz ayırmalıyım. Ona benden daha çok ihtiyacın olacak. ....."

Bu, önümüzdeki birkaç günün benim için nasıl bir çile olacağına dair yaptığı ilk yorum değil, bu da beni biraz gerginleştiriyor. Yalanları ve manipülasyonlarıyla ayrılmamızda rol oynayan kardeşiyle daha önce tanışmıştım ve şimdi ondan nefret ediyorum. Ama o zamanlar Henry'nin asistanıydım ve ilişkimizi Henry'nin babası da dahil olmak üzere herkesten saklamak zorundaydık.

Artık Wolf Otelleri için çalışmıyorum ve William Wolf öldü.

Henry aniden eğilip başımın arkasını kavrıyor ve ağzıma sert bir öpücük konduruyor, nefesinde likörün tatlı, dumanlı tadı var. Çarşafımı çekip çıkarmasını ve beni burada, sabah gökyüzünün altında almasını bekliyorum ama o da aynı hızla geri çekiliyor. Sandalyeden tırmanıp kollarını başının üzerine atarak geriniyor. Ve sonra külotunu kalçalarından iterek yere düşmesine izin verdi.

Beton. Havuzun kenarına doğru yürürken ayaklarının üzerinde biraz dengesiz duruyor, etrafta izleyenler olup olmadığına bakmıyor bile. Wolf Tower'ın çatı katında yaklaşık seksen kat yukarıdayız ve henüz yeterince erken olduğu için çevredeki birkaç eşit yükseklikteki binada *muhtemelen* seyirci yok.

Olsa bile Henry'nin umurunda olmazdı.

Yavaşça suya dalıyor, havaya küçük bir su sıçratıyor ve havuzun karşı tarafına geçip kenarı tutuyor, bir elini dalgalı kestane rengi saçlarının arasından geçirip yüzünden geriye doğru itiyor. Çarşafımı bırakıp peşinden suya girmeyi düşünüyorum ama sonra o turlar atarak yüzmeye başlıyor, yontulmuş vücudu suyun içinde hızlı ve güçlü bir şekilde hareket ediyor.

Güneş ufuk çizgisinin ötesine tırmanırken ben de oturup yılmaz Henry Wolf'u sessizce seyrediyorum.

Önümüzdeki birkaç günün ne getireceğini merak ediyorum.

~ ~ ~

Cenaze evinin ana kapısından içeri girerken elbisemin etek boyuyla uğraşmamaya çalışıyorum. Mütevazı bir elbise.

Ziyaret için uygun olacağını düşünerek dün Saks'tan aldığım siyah shift elbise. Bu elbise, fiyat etiketiyle beni boğan bir çift klasik siyah ayakkabıyla birlikte, hedeflediğim sade görünümü tamamlıyordu. Yine de Henry'nin yanına aitmişim gibi görünmek için elimden geleni yaptım, neredeyse iki saat boyunca makyajım ve saçımla uğraştım.

Bu sırada Henry her zamanki gibi dik ve keskin bir şekilde giyinmiş, özel dikim siyah takım elbisesi ve kravatıyla ayakta duruyor. Ve duş alırken onun için seçtiğim çoraplar. "Hazır mısın?"

"Öyle misin?" Yakışıklı yüzüne bakıyorum -her yaştan kadını anında cezbeden bir yüz, biliyorum çünkü bunu kenardan sayısız kez izledim- ve çelik gibi maskesine dikkat kesiliyorum. Havuzunda elli tur yüzüp ayıldığından beri sıkıca sabitlenmiş durumda. Bu onun kontrolü bıraktığını gördüğüm tek zamandı. O zamandan beri çatı katına girip çıkıyor ama çoğunlukla dışarıda, zamanını Wolf'un merkez ofisi ile babasının cenaze töreni için düzenlemeler yapmak arasında bölüştürüyor. Her zamanki gibi iş yapıyor, duygularını herkesten saklıyor.

Ben de dahil.

Ama onu konuşmaya zorlamadım. Hazır olduğunda konuşur diye düşündüm.

Bir elini sırtımın alt kısmına doğru kaydırıyor. Elbisemin hafif kumaşından sıcaklığını hissedebiliyorum. Ağır bir yutkunmayla beni Manhattan'ın göbeğindeki gösterişli cenaze evinin koridoruna götürüyor.

Ziyaret saatinin başlamasına daha yirmi dakika var ama şimdiden her yaştan insan William Wolf'un naaşının beklediği Promenade Salonu'nun giriş kapısında birikmeye başladı. Buna şaşırmamalıyım. Ani ölüm haberi New York Times'da yayınlandı.

Yaklaşırken sayısız göz bize doğru yöneliyor ve midem sinirden kasılıyor. Çoğu yanımdaki güçlü patronu izliyor, ancak birkaç meraklı izleyiciden fazlası beni ölçüp biçiyor.

"Çok fazla insan tanıyordu," diye mırıldanıyorum, Henry'nin duyabileceği kadar yüksek sesle, yanaklarım ilgiden yanmaya başlarken.

"Bugün burada saygılarını sunmak üzere çok sayıda Wolf çalışanı olacak. Ayrıca iş ortakları ve medya mensupları da olacak."

Henry yanımızdan geçen orta yaşlı bir çifte çekingen bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Babanı nereden tanıdığımı sorarlarsa ne dememi istiyorsun?" Limuzinden inmeden *önce* ona sormam *gereken* bir soru.

"Gerçeği. Onu hiç tanımadığınızı ama oğlunu *çok* iyi tanıdığınızı."

"Bu iyi bir fikir mi?"

"Tabii ki öyle." Henry bana bakıyor, kaşları onu sorguladığım için bile kızgınlıkla kalkıyor.

"Bunu iyice düşündüğünden emin değilim." İlişkimizi saklamıyor olsak da gösterişten uzak tutuyorduk. Ancak bir oda dolusu Wolf çalışanının yanı sıra medyanın da katılımıyla, birçoklarına göre "dünyanın en gözde bekarlarından biri" olan eski asistanıyla birlikte içeri giren kadının haberi hızla yayılacak. Henry buna hazır mı?

Öyle miyim?

"Öyle olduğuna eminim." Güçlü, nasırlı elini benimkinin içine sokup beni dikkatli kalabalığın arasından geçirirken Henry'nin dudaklarına hafif bir gülümseme değiyor

bakışlarını ciddi bir görevli tarafından tutulan ağır meşe kapılara çevirdi.

Çevremize rağmen bu basit hareketle uzuvlarımda oluşan sersemliğe engel olamıyorum. Henry'yi tanıyorum. Benimle ilgili ciddi niyetleri olmasaydı bunu yapmazdı.

Kapılar uğursuz bir gümbürtüyle arkamızdan kapanıyor ve bizi William Wolf'un cesediyle birlikte koridorun içine hapsediyor.

Ve Scott Wolf.

Henry'nin ağabeyinin, pirinç bir sehpanın üzerinde özenle oyulmuş ahşap bir tabutun durduğu, tipik cenaze töreni beyaz zambaklarından renkli ayçiçeklerine kadar her şeyin yer aldığı en az elli özenli buketle çevrili kavernöz odanın uzak ucunda durduğunu gördüğümde küçük heyecanım anında kayboluyor.

Scott'ın burada olmasını bekliyordum ama yine de onu gördüğümde içgüdüsel tepkime engel olamıyorum. Onu aylardır görmemiştim, Wolf Cove'daki Penthouse One'dan fırladığı günden beri, Henry'nin yumruğuyla hak ettiği birkaç yumruktan kanlar içindeydi.

Scott dönüp yaklaşmamızı izliyor, Henry'nin yanında beni görünce gri-mavi gözleri açılıyor.

"Huh," diye mırıldandı Henry.

"Ne?"

"Şimdiye kadar seni duymuş olacağından emindim." Ses tonunda bir eğlence var.

Ne yazık ki, Henry'ninki kadar yontulmuş ya da yakışıklı olmayan Scott'ın yüzünün kandırıldığı bilgisiyle sertleşmesini izlerken onun sevincine ortak olamıyorum.

Henry korkumu hissetmiş olmalı. Elimi rahatlatmak için bir kez sıkıyor. "Scott, Abbi Mitchell'ı hatırlarsın."

"Nasıl unutabilirim ki?" Scott'ın ince dudaklarında sahte bir gülümseme beliriyor. "Sandığımdan daha iyi bir yalancısın, *Abigail*."

Sanırım beni bir asansörde köşeye sıkıştırdığı ve Henry'nin son asistanını becermekle ilgili yasal sorunların ortasında asistanı olan beni becerdiğini itiraf etmem için beni manipüle etmeye çalıştığı günden bahsediyor. Bunda başarısız olsa da, Henry hakkında o kadar zehirli şüphe tohumları ve düpedüz yalanlar ekmeyi başardı ki kendimi şuna ikna ettim

Henry başka kadınlarla yatıyordu. Şüphesiz hayatımın en kötü günüydü. Jed'in beni aldattığını öğrendiğim günden bin kat daha kötüydü.

Boğazımı temizliyorum. Bu pisliğe söylemek istediğim o kadar çok şey var ki -tabii, arkasındaki dev beyaz gül buketini alıp ağır görünümlü beyaz toprak vazoyu kafasında parçalamak isterdim- ama intikam almanın ne yeri ne de zamanı. "Kaybınız için üzgünüm."

Gözleri Henry'ye kayar. Gözlerindeki öfkeyi saklamakta kardeşi kadar usta değildi. "Seni orospu çocuğu."

"Şimdi, şimdi."

"*Fahişeni* onun cenazesine getirecek cesaretin var mı?"

Henry'nin yüzündeki tüm eğlence kaybolur. "Ona bir daha öyle dersen, o kutuda babama katılırsın," diye uyarıyor, ses tonunda buz var.

Ama Scott o kadar kolay caydırılamaz. "Onunla yattığın konusunda yüzüne karşı yalan söyledin."

"Ölmeden önce ona Abbi'den bahsettim. Benim vicdanım temiz. Seninki nasıl?"

Dikkatim sola, seçkin adamın yattığı yere yöneldiğinde kendi gözlerimin şaşkınlıkla açıldığını hissediyorum. Bir ceset olarak bile hâlâ muhteşem. Henry'nin babasına bizden bahsettiğini bilmiyordum.

Scott'ın gözleri kısılıyor ve sanki sözlerinin arasından bir şeyler okumaya çalışıyormuş gibi uzun bir süre kardeşine bakıyor. "Babamın yüzüne karşı yalan söyledin ama yine de tüm suçu üstlenen ben oldum."

Henry elimi bırakıyor ve öne doğru adım atıyor. Kardeşinden rahatlıkla on beş santim daha uzun ve şimdi onun üzerinde yükseliyor. "Wolf Hotels'i ele geçirebilmek için beni tecavüzle suçlatmaya çalıştığın için babamdan tepki gördün," diye tıslıyor dişlerini sıkarak, yumruklarını iki yanında sıkmış, Scott'ı tekrar yumruklamaya hazır görünüyor.

Scott, aralarındaki boy farkını telafi etmek için göğsünü şişirerek, "Sadece babamın, değerli oğlunun gerçekte nasıl bir adam olduğunu bildiğinden emin olmak istedim," diye karşılık veriyor.

"Aile şirketini dürüstlükle yönetecek bir adam mı?" Henry ayak parmağına gelene kadar bir adım öne çıkar. Scott yer vermeyi reddediyor. "Hiçbir sorunu olmayan

Hayatındaki kadınları tatmin eden? Onlara karşı her zaman dürüst olan kim?"

İki Kurt adam bir şekilde bu kavernöz salonu gerilimle doldurmayı başardı. Patlamayı durdurmak için aralarına atlamak ve şarapnelden kaçınmak için tabutun arkasına saklanmak arasında kaldım.

Arkamızdaki kapı gıcırdayarak açıldı ve takım elbiseli bir adam içeri girdi. "Affedersiniz ama dışarıdaki kalabalık oldukça fazla. Lobiyi boşaltmak için insanları içeri almamızın bir sakıncası var mı? Eğer herkes hazırsa?" Sesi şüpheci geliyor. Havadaki yaklaşan kıyameti hissetmiş olmalı.

"Evet, hazırız. Teşekkürler." Henry derin bir nefes alıp iki adım geri çekiliyor ve Scott'a, "Bizden uzak dur," diye mırıldanıyor.

Rahat bir nefes aldım. Wolf Cove'un genel müdürü ve Wolf erkeklerini iyi tanıyan bir kadın olan Belinda, bir keresinde Henry ve Scott'ın bir odada patlamadan beş dakikadan fazla duramadıklarını söylemişti.

Şimdi anlıyorum.

Uzun bir üç saat olacak.

~ ~ ~

Bir elimi Henry'nin omzuna koyarak bir sonraki iyi dilekçi gelmeden önce dikkatini çekiyorum. "Sana su getireceğim. Bir saniye içinde dönerim." İki buçuk saattir aynı noktada, tabutun solunda duruyoruz ve sayısız insanı selamlıyoruz. Hepsi bana yabancı, yine de gülümsüyorum ve ailenin bir parçasıymışım gibi taziyelerini kabul ediyorum, çünkü Henry'nin yanında durarak başka ne yapabilirim ki?

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyor, konuşmaktan sesi kısılmış.

Topuklu ayakkabılar ayaklarımı zonklatsa da bacaklarımı hareket ettirdiğim için mutlu bir şekilde kalabalığın arasından ilerliyorum. Neyse ki Scott, William Wolf'un cesedinin diğer tarafında, biraz uzakta, ziyaretçiler tarafından uygun bir şekilde meşgul edilmiş ve daha fazla soruna neden olamayacak şekilde kaldı. Şu anda hıçkırarak ağlayan Becky'yi teselli ediyor, William'ın öldüğü gece birlikte olduğu kadını. Kadın, William gibi zengin ve yaşlı bir adamdan bekleyebileceğim her şeye sahip ama aynı zamanda değil. Eşit şekilde bronzlaşmış teni, dolgun kırmızı dudakları, yüksek elmacık kemikleri ve kum saati gibi güzelliğiyle şaşırtıcı derecede güzel ve genç.

Şekil. Beline kadar uzanan platin sarısı saçlarının son teknoloji eklentiler sonucu olduğundan yüzde 90 eminim.

Ön otopsi raporunda William'ın öldüğü gece Viagra hapı aldığı ortaya çıktı. Henry bunu öğrendiğinde duvara çarpıp yüz parçaya bölünmesi için oturma odasına bir bardak fırlattı. Henry, William'ın tansiyon sorunları nedeniyle bu hapları alamayacağını bildiğini söyledi. Ama yine de bir tane almış olmalı, yirmi beş yaşındaki oyuncağının tadını çıkarma ihtiyacı tehlikelerden daha ağır basıyordu. Belli ki sonuçlarının bu kadar ağır olacağını tahmin etmemişti.

Salonun dışında, lobinin yanında, sıcak kahve ve çay sürahilerinin yanı sıra soğuk içeceklerle dolu bir buzdolabı bulunan bir servis alanı buluyorum. İki şişe soğuk su çıkarıyorum, birini kendim için kırıyorum ve büyük bir yudum alıyorum.

"Bay Wolf için çalışmak her zaman bu kadar kaotik midir?" Miles arkamdan soruyor ve beni zıplatıyor.

Henry'nin asistanına yutkunarak sempatik bir gülümseme sunuyorum. "Evet. Öyle."

Bir iç çeker ve kendi şişesinden bir yudum su alır, ancak ağzından kaçarken bir damlacık yakalar ve

çenesinden aşağı akıyor. "Tüm *bunlar* olurken yavaşlar sanırsın." Ziyaret odasına doğru eliyle işaret ediyor. "Ama adam aslında *daha çok* çalışıyor."

"Bu sadece onun başa çıkma yöntemi. Yakında rahatlayacaktır." diye *düşünüyorum*. Henry her gece ben uykuya daldıktan sonra yatağa giriyor ve ben uyandığımda ya evindeki spor salonunda gerginliğini atmaya çalışıyor ya da telefonla konuşuyor. Gerçekten uyuduğuna dair elimdeki tek kanıt komodinin üzerinde duran altın saati ve yastığının üzerindeki nefis kolonya kokusu.

Fransa'dan beri şefkatli öpücüklerden başka bir şey paylaşmadık.

Henry'nin dört gün boyunca seks yapmaması, benimse ona her istediğini vermeye hazır ve istekli olmam?

Acı çekiyor.

Miles bir elini kıvırcık kahverengi saçlarının arasında gezdiriyor. "Benden *bin tane* şey yapmamı istedi ve şimdi onun için bin tane takip etmem gereken şey var. Onu rahatsız etmek istemiyorum ama aynı zamanda ofise girer girmez durum güncellemesi isteyeceğini ve bunun halledilmesini bekleyeceğini biliyorum.

Ona cevap verirsem aptal olduğumu düşünecek ve beni kovacak. Kovulmak istemiyorum. Onun için çalışmayı *seviyorum*!" Yüzü stresten sıkışmış durumda.

Henry söz konusu olduğunda hiçbir şeyi doğru yapamayacağımı düşündüğüm zamanlardaki bu duyguyu çok iyi hatırlıyorum. "Hazır olur olmaz size biraz zaman ayırmasını isteyeceğim, böylece ikiniz de aklınıza takılan soruları çözebilirsiniz."

Miles rahatlayarak iç çeker. "Teşekkür ederim. Sanırım onun için çalışmak senin için çok farklı olmuştur. Bilirsin, çünkü siz ikiniz...." Bakışları geniş göğsüme kayıyor, bu elbise tarafından iyi örtülmüş olsa da yine de fark ediliyor. "Yani, belli ki senden hoşlanıyordu.... Hayır, durun! Yani...." Yüzü allak bullak oluyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. Miles ile sadece Henry'nin programını onaylarken ya da benim için uçuş rezervasyonu yaparken konuştum. E-postada ve mesajda Miles çok profesyonel ve zeki görünüyor. Acaba yüzyüzeyken de böyle gergin mi, yoksa sadece şu anki durum yüzünden mi böyle? İçimden bir ses

Bence ikincisi, çünkü Henry aptal bir asistana uzun süre tahammül edemez.

Bana mahcup bir gülümseme veriyor. "Bence bu harika. Biliyorsun, o Kurt sana aşık olurdu. İstediği *herkese* sahip olabilir. Güzel kadınlar *her* zaman kendini ona atıyor ama o tamamen *seninle ilgileniyor*. Yani, muhteşem olmadığından değil, çünkü sen de *öylesin. Gerçekten* ateşlisin. Ama sen diğerlerinden farklısın. Sen normalsin. Siktir, konuşmayı kesmem lazım. Lütfen ona bir şey söylediğimi söyleme. Beni kovar."

Kıkırdıyorum. "Bunu benden duymayacak."

Miles iç geçirir. "Kahretsin, ben ofise dönüyorum. Beni orada bulabilir."

Uzun boylu, sırık gibi adamın hızla uzaklaşmasını yüzümde bir eğlenceyle izliyorum.

"Kesinlikle acelesi var."

Döndüğümde, ellili yaşlarının ortalarında, çekici ve yaşlı bir kadının yanımda bir fincana kahve doldurduğunu görüyorum. İnce belini ve çekici kıvrımlarını vurgulayan, iyi kesimli siyah bir pantolon takım giymişti. Altın sarısı rengindeki saçları zarif bir bukle halinde omuzlarına dökülmüş.

"Şu anda biraz bunalmış durumda. O Henry Wolf'un asistanı." Son kısmı neden eklediğimi bilmiyorum.

Kadının delici mavi gözleri tanıyarak parlıyor. "Eğer biraz terbiye bulamazsa bir Kurt için çalışması uzun sürmez."

Onda çok tanıdık gelen bir şey var ama çıkaramıyorum. "Wolf Hotels için mi çalışıyorsun?"

"Eskiden öyleydim, kısa bir süre için. *Çok* uzun zaman önce, şimdi." Kahvesine şeker atıp karıştırırken kıkırdıyor, metal kaşık porselene hafifçe vuruyor. "Peki ya sen? Orada mı çalışıyorsun?"

"Eskiden öyleydim. Kısa bir süre için de olsa."

"Saygılarını sunman çok hoş. William'ı tanıyor muydun?"

"Hayır. Yani, onunla bir kez karşılaştım ama onu tanımıyordum. Oğlunu tanıyorum. Henry'yi. Onu iyi tanıyorum." Henry'nin daha önce verdiği cevapta tökezledim. Henüz kullanmak zorunda kalmadım.

Kadın kıpırdanırken duraksıyor, meraklı bakışları yüz hatlarımda geziniyor, sanki beni ilk kez gerçekten tanıyormuş gibi. "Peki Henry babasının vefatını nasıl karşıladı?"

"Beklenebileceği kadar iyi."

"Çok mu çalışıyorsun?"

"Gündüz ve gece." Hafifçe kaşlarımı çattım. "Henry'yi tanıyor musun?"

"Pek sayılmaz." Hüzünle gülümsüyor. "Yine de babasına çok benzediğini tahmin ediyorum."

"Ben de öyle duydum." Su şişeleri avuçlarımın içinde terlemeye başladı. Gideli çok oldu. "Henry'den bahsetmişken, sesini kaybetmeden önce bunu ona ulaştırmalıyım." Nedense, "ziyaretin tadını çıkarın" kulağa pek doğru gelmiyor. Bu yüzden suyu vurgulamak için havaya kaldırıyorum ve sonra gülümseyerek dönüp odaya doğru ilerliyorum.

Kalabalık biraz azaldı, odanın ziyaretçilere kapanmasına sadece yarım saat kaldı. Henry'nin yanına ulaşana kadar ikili üçlü gruplar arasında dolanıyorum ve sözsüz bir şekilde şişesini uzatıp elimi rahatlaması için pazusuna koyuyorum.

Aniden konuşmayı kesti. Birden kendimi özel bir konuşmayı bölüyormuşum gibi hissettim.

Kadının yüzüne bakmak için *döndüğümde,* özel bir konuşmayı böldüğümden *eminim*.

Her kimse, göz kamaştırıcı. Uzun kumral saçları omuzlarından ipek gibi sarkarak sırtının yarısına kadar iniyor. Gözleri bana kedi gözlerini hatırlatıyor; geniş, badem şeklinde ve parlak yeşil. Ve bacakları... müstehcen derecede uzun. Doğal olmayan bir şekilde.

Ve o kalın kirpiklerinin altından bana bakma şekli, dolgun ağzının köşeleri bir miktar hoşnutsuzlukla aşağıya doğru dönmüş? Beni kolayca ezebileceği bir rakip olarak görüyor.

Henry boğazını temizler. "Abbi... bu Kiera. Kiera. Abbi Mitchell."

Göğsüm sıkışıyor.

Bu Kiera mı? Kiera. Henry'nin eski asistanı. İlişkiye girdiği kişi. Onu yanlışlıkla tecavüzle suçlayan. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa ona hala deliler gibi aşık olan.

Parmaklarım Henry'nin şişkin kaslarına saplanıyor. "Çok sinirlisin," diye başlıyorum fısıltıyla.

Henry yumuşak bir sesle, "Abbi... nerede olduğumuzu unutma," diye uyarır.

Doğru. Babasının ziyaretinde. Onun asık suratına bir tokat atmak. Bunu ne kadar hak etse de.

bunu yapmak yanlış bir şeydir.

Bunun yerine Henry'nin sert vücuduna bastırıyorum ve geniş, sahte bir gülümsemeye zorluyorum. "Merhaba, Kiera. *Sonunda* seninle tanışmak *çok* güzel." Wolf Cove'da yaşayan ve tatlı sözlerini keskin bir acılıkla süslemekte usta olan sinsi güneyli Tillie gibi konuşuyorum. Elimi uzatmak için Henry'nin kolunu bırakıyorum.

Sıktığım gevşek bir el sallama hareketiyle ve yüzündeki buruşukluğun ardındaki sıkı gülümsemesiyle karşılık veriyor. Sol yüzük parmağında alyans olmadığını fark ettim. Sanırım kocası, patronuyla yaşadığı cinsel ilişkinin yüzde 100 rızaya dayalı olduğunu öğrendikten sonra yanında kalmadı.

"Bunun işe yarayacağını düşünüyorsan bana haber ver," diye mırıldanıyor, gözleri Henry'ye kilitlenmiş, beni görmezden geliyor.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diye cevap veriyor yumuşak bir şekilde, onun varlığından rahatsız olmamış gibi görünüyor.

Henry benim olabilir, ama onun dönüp uzaklaşmasını izlerken hâlâ kusacak gibi oluyorum, dar siyah eteğinin vurguladığı bir kilometre uzunluğundaki bacakları. "Bahse girerim o şeyler için pantolon bile bulamıyordur," diye

mırıldanıyorum.

Henry kıkırdar. "Dar kafalı olma."

Henry'nin güvensizlikten hoşlanmadığını kendime hatırlatarak iç çekiyorum. "Ne konuda yardımına ihtiyacı var?"

Suyunu açar ve bir yudum alır. Taziye kuyruğu azalmıştır ve sonunda bir mola verir. "Benim için tekrar çalışmak istiyor."

Ağzım açık kaldı. "Wolf Hotels için mi?"

Sanki ne söyleyeceğine karar veriyormuş gibi duraksıyor. "Benim için. Asistanım olarak."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu ne cüret!" Biraz fazla yüksek sesle ağzımdan kaçırdım. "Şey... Miles'a sahipsin, yani... iyisin.
Başka bir asistana ihtiyacın yok." Şu anda umursadığım son şey Miles'ın işi. O kadını Henry'nin yakınında istemiyorum.

Henry uzun bir yudum daha alarak, "Miles var," diye onaylıyor. Ses tonunu okuyamıyorum ve bu da paranoyamın artmasına neden oluyor.

Ona hatırlatmak için sesimi alçaltıyorum, "Ve seni tecavüzle suçladı."

"O yaptı," diyor çok sakin bir

şekilde. "Henry!"

Dönüp sıcak avucuyla yanağımı okşuyor, kristal mavisi gözleri benimkilere kilitleniyor. "Yeni bir asistana ihtiyacım yok, ayrıca beni tecavüzle suçladı ve senin bunu kabul etmeyeceğini biliyorum, bu yüzden hayır, Kiera'nın Wolf'a *herhangi bir* sıfatla geri dönmesi mümkün değil."

"Oh." Rahat bir nefes aldım. "Onu iyi idare etmişsin."

"Onu benden uzaklaştırmak için şaka yaptım. I burada olay çıkarmayacaktım." Dudakları seksi bir kavis çiziyor. "Öte yandan sen.... onun gözlerini oyacaksın sandım."

Utangaç bir gülümseme sunuyorum. "Özür dilerim, kırmızıyı gördüm. Düşünmüyordum."

Eli sırtımın alt kısmına yerleşiyor. "Sorun değil. Sanırım hoşuma gitti." Parmak uçları aşağı kayarak elbisemin içinden külotumun elastik bel bandını izliyor. "Ben de paramı sana yatırırdım."

Boğazımı temizliyorum ve ona ihtiyatlı bir bakış atıyorum. Şüphesiz izleyen insanlar var. "Bu arada, Miles'a biraz zaman ayırmalısın."

Henry'nin kaşları soru sorar gibi kalkıyor.

"Ona lobide rastladım. Bunalmış görünüyordu."

İç çekiyor. "Muhtemelen onu fazla çalıştırıyorum."

"Fazla çalışıyorsun, nokta."

Bir iç çekiş daha. "Beni yüzüstü bırakmasını istemiyorum. O iyi biri."

Miles'ın sözlerini tekrarlarsam Henry ne der merak ediyorum. Ya gülüp geçer ya da kovardı. Bu adam için ikisi arasında bir yol nadiren bulunur. "Sorularını sorabilmesi ve işini yapabilmesi için ona biraz zaman ayır. Onu takdir ettiğinizi ve hiçbir yere gitmeyeceğini bilmesini sağlayın. Garip bir nedenden ötürü senin için çalışmayı seviyor," diye ekliyorum alaycı bir tavırla.

Henry sırıtıyor, günlerdir yüzünde gördüğüm ilk gerçek eğlence. "İşini geri istemediğine emin misin?"

"Eminim. Patron gerçek bir zorba olabilir."

"Bir tiran." Bana doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Söyle bana... sana ne tür şeyler yaptırdı?"

Bu *çok* uygunsuz ama sanırım Henry'nin biraz rahatlamaya ihtiyacı var. Düşünceler içinde alt dudağımı ısırıyorum. "Bir keresinde ellerimi bağlamıştı ve...." Bir figürün havada süzüldüğünü ve konuşmamıza ara vermemizi beklediğini hissediyorum. Ağzım kapanıyor ve yanaklarım yanıyor, utanıyorum.

Özellikle de çevremizdeki insanlar tarafından duyulma ihtimaline karşı.

Daha önce servis alanında tanıştığım kadın.

Henry kulağıma eğilip şakacı bir şekilde fısıldıyor, "O günü hatırlıyorum. Daha sonra yeniden canlandırmamız gerekecek." Ama son ziyaretçisini selamlamak için döndüğünde tüm vücudu kaskatı kesiliyor.

"Merhaba Henry," diye mırıldanıyor kadın aynı yumuşak sesle. Benden bir santim kadar daha kısa ve ona bakmak için başını eğmek zorunda kalıyor.

Birkaç saniye cevap vermiyor. Sonunda cevap verdiğinde sesi kısık. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Scott'ın boncuk gibi gözlerini üzerimizde hissediyorum ama dikkatimi bu tedirgin alışverişten ayıramıyorum.

Sanki hiçbir sorun yokmuş gibi geniş bir gülümseme sunuyor. "Nasılsın?"

"Harika."

"Güzel. Ben de burada olmanı umuyordum."

"Tabii ki buradayım. Bu babamın ziyareti." "Evet, bunun farkındayım. Ama konuşabileceğimizi umuyordum."

"Konuş öyleyse." Henry'nin ses tonundaki hiçbir şey konuşmaya davet etmiyor.

Bir anlık gariplikten sonra bana döndü ve elini uzattı. "Özür dilerim, daha önce adını duymamıştım."

"Um...." Henry'nin taş kesilmiş yüzüne bakıyorum. "Ben Abbi Mitchell."

"Merhaba Abbi. Ben Crystal McGuire." Henry'nin bakışlarıyla buluştu. "Ben Henry'nin annesiyim."

İkinci Bölüm

"Neden buradasın?" Henry tüm nezaketini bir kenara bıraktı. Sesi buz gibiydi.

"Haberleri gördüm." Güzel mavi gözleri -Henry'nin gözleri, şimdi fark ediyorum; en azından onunkilerle aynı şekilde- merhum kocasının cesedine doğru kayıyor. "Ben de saygılarımı sunmak istedim."

"Devam et o zaman. Hemen şurada." Henry'nin kolu sıkıca belime dolanıyor. Uzaklaşmaya başlıyor ve benim de onu takip etmekten başka çarem kalmıyor, hızına yetişmeye çalışıyorum.

"Yavaşla!" diye mırıldanıyorum, ayak bileğim topuklu ayakkabıların içinde kayıyor. Henry düşmemi engelliyor ve koridordan çıktığımızda adımlarını ayarlıyor. Ama durmuyor, beni ön kapıya doğru götürüyor. "Kalmamız gerekmez mi?" Kalabalık azalmıştı ama hâlâ çok sayıda insan boş boş duruyor, sohbet ediyordu.

"Scott işleri halledebilir."

Limuzin çoktan dışarıda bizi bekliyordu. Henry şoförü beklemiyor, kapıyı açıyor ve

Ben de.

Koltuğa yerleşip ayakkabılarımı çıkarıyorum ve ayak parmaklarımı uzatırken rahatlayarak inliyorum.

"Abbi'yi eve bırakıp işe gideceğim," diyerek şoförü yönlendiriyor ve kayarak karşıma oturuyor. Takım elbise ceketini silkip yanındaki koltuğa atıyor. Sonra manşetlerini çözüp kravatını gevşeterek yan taraftaki mini bardan kendine bir içki dolduruyor.

Gerginlik ondan yayılıyor.

"Konuşmak ister misin-"

"Hayır!" diye bağırıyor ve ben içgüdüsel olarak koltuğuma büzülüyorum.

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Daha önce adını duymadığını söylerken ne demek istedi?"

Ona benzin istasyonundaki takasımızı anlattım. "En fazla bir dakika sürdü. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu." Şimdi o kısa konuşmayı tekrar dinlerken, bunu anlamadığıma inanamıyorum. "Sanırım bugün orada olmasını beklemiyordum."

Henry koltuğuna gömüldü ve bizi şoförden ayıran cam bölmeye yaslanmak için başını arkaya yasladı. "Neden geldi ki?"

"Belki de dediği gibi, saygılarını sunmak içindir?"

Cevap kahkahası küçümseme doludur. "Saçmalık. Ne saygısı? Yirmi yıl önce bizi terk ettiğinde bize hiç saygısı yoktu. Şimdi neden isteyeyim ki?"

Ses tonu keskin ama bana yönelik olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum onu. Kızgın ve acı çekiyor. Ve onun için göğsüm ağrıyor. Annem ne kadar otoriter ve dar görüşlü -ve bazen nefret dolu- olsa da ve son zamanlarda hayatımı ne kadar zorlaştırsa da, beni şiddetle sevdiğinden hiçbir zaman şüphe duymadım. Eşyalarını toplayıp hayatımdan çıkıp gitmektense ölmeyi tercih ederdi.

Henry'nin annesinin onu terk etmesi - onu terk ettiği şekilde terk etmesi - korkunç yaralar bıraktı.

"Belki en azından onunla konuşmak hayatına devam etmene ve bir kapanış yapmana yardımcı olur," diyorum elimden geldiğince nazik bir şekilde. "Açılmana yardımcı olur."

"Açıktayım amına koyayım!"

Bu konuşmayı yapmanın zamanı değil. Henry'nin yanına tırmanıp yanına kıvrılıyorum, arabamız Manhattan'ın sıkışık trafiğinde ilerlerken başımı omzuna yaslıyorum ve o sessizce düşünüyor.

"Neden şimdi benimle eve gelmiyorsun?" diye soruyorum sonunda, elimi onun sert göğsünün üzerinde şefkatle gezdirerek. "Dışarıda oturup gökyüzüne bakabiliriz."

"Bu gece fırtına çıkacak."

"Tamam. İçeride otur ve fırtınayı izle. Ben yemek yaparım." En iyi aşçı olmaktan çok uzağım ama birkaç yemek yapmayı iyi bilirim. Ama Henry bunu bilemezdi çünkü onun için hiç yemek yapmadım. Yemeklerimizi hep otelin mutfağından alırız ya da dışarı çıkarız.

"Yapacak çok işim var, Abbi."

Gece gündüz çalışıyor. Crystal-Henry'nin annesi- onun nasıl olduğunu sorduğunda böyle demişti. Bunun sadece bir önsezi olduğunu söylemişti ama şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum. Biliyordu çünkü Henry babası gibiydi ve belli ki William Wolf'un bir işkolik olduğunu düşünüyordu.

"Sadece birkaç saatliğine ara veremez misin? Sadece bir gece?" Avuçlarım kas yığını olan karnının üzerinde kayıyor ve kemerini geçerek onu ovmaya başlıyor.

Elini benimkinin üzerine bastırarak hareketlerimi durduruyor. "Bunun için iyi bir zaman değil."

"Özür dilerim. Sadece-" Tereddüt ediyorum, burnumun boynunda gezinmesine izin veriyorum, misk kokulu kolonyasının ve sabununun nefis kokusunu içime çekiyorum. "Seni içimde hissetmeyi özledim." Günlerdir aynı yatağı paylaşıyoruz ama yine de sanki dünyalar kadar uzaktaymış gibi hissediyorum. Anlaşılır bir şekilde öyle ama yine de.

Sözlerine rağmen, elimde bir hareket var. Büyüyor, sertleşiyor.

Etkileyici uzunluğunun etrafında kıvrılabilecek kadar parmaklarımı onun elinden kurtarmayı başarıyorum.

"İstediğin bu mu?"

Cevap olarak bedenimi ona doğru bastırıyorum, kalçamı kucağına doğru kaydırıyorum. Dudaklarımı boynuna doğru kaydırıyorum. "Sadece *sen* istersen." Az önce ayrıldığımız yeri düşününce bunu sorduğum için bencillik ettiğimi biliyorum ama Henry'yi daha iyi bir ruh haline sokan bir şey varsa o da sekstir.

Henry dahili telefon düğmesine basmak için uzandı. "Daha ne kadar sürecek?"

Hoparlörden "Üç ya da dört dakika," yanıtı gelir.

"Teşekkür ederim," diyor Henry sertçe.

"Yukarı çıkabiliriz ve...." Henry bölme penceresinin kilidini açıp müziğin sesini kolaylıkla ayarlarken sözlerim havada kalıyor. Bacağımı kucağından kaydırıyor ve sonra kemerini ve elbise pantolonunu çözerek onları boxer külotuyla birlikte dizlerine kadar indiriyor ve onu limuzinde oturur halde ve aleti dikilmiş halde bırakıyor.

Aklımdaki tam olarak bu olmasa da, yine de bu manzara karşısında kalçalarımın arasında bir sıcaklık oluşmaya başladı.

"Elbiseni çıkar," diyor, tembel tembel kendini okşayarak.

Elbisemi başımın üzerinden kaydırmam ve külotumdan sıyrılmam bir anımı alıyor.

"O da var." Sütyenime doğru başını salladı.

Sırtını açıp karşıdaki banka fırlatıyorum.

Ve şimdi bu limuzinin arkasında çırılçıplaktım ve iki yanımızdan arabaların geçtiği işlek bir caddede ilerliyoruz. Camlara dikkatle bakıyorum, ancak renkli camdan bizi göremediklerini biliyorum.

"Onu duydunuz. Üç ya da dört dakika."

Henry'nin bu soğuk tarafı bana tamamen yabancı olmasa da, onu görmeyeli uzun zaman olmuştu. Camın hemen diğer tarafında bir adamın oturduğunun tamamen farkında olarak yavaşça kucağına tırmanıyorum.

Normalde, Henry önce bana dokunurdu. Yeterince ıslandığımdan emin olmak için kontrol ederdi. Ama şimdi sadece şişmiş sikinin ucunu hizalıyor, kalçalarımı tutuyor ve beni aşağı çekiyor.

Aniden içeri girince nefesim kesildi.

"Beni içinde hissetmeyi özlediğini sanıyordum," diye fısıldıyor, kalçalarını ayarlarken gözleri göğüslerime odaklandığında en azından şimdi bir sıcaklık parlaması gösteriyor.

"İstiyorum."

Gözlerini kapatır ve başının geriye düşmesine izin verir. "O zaman işte buradayım, içindeyim. Hadi sevişelim."

Bu *benim Henry'm* değil, ama şu anda anladığım Henry bu - babasının ölümü ve annesinin sürpriz ziyareti yüzünden acı çeken biri. İçine kapanık Henry.

Ama Henry'mi bana geri getirmek istiyorum.

Dışımızdaki kayıtsız dünyayı unutarak ellerimi yontulmuş yüzünün iki yanına yerleştirdim ve ona doğru

eğildim

dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyorum. Leğen kemiğimi ileri geri sallamaya başladım.

Ağzı ilk başta bana tepkisiz kalıyor ama ben rahat durmuyorum, dilimin ucunu dikişine doğru kaydırıyorum, bedenim doğal olarak açılıyor ve o daha derine kayıyor. "Bana bak. Lütfen Henry," diye yalvarıyorum usulca.

Birkaç vuruştan sonra, masmavi bir deniz rengindeki gözler bana bakıyor. İçime. Normalde üzerlerindeki perde kalktı ve bana çok fazla acı gösterdi.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Dudaklarımı tekrar ağzına bastırıyorum. "Sorun yok."

"Hayır, değil." Kolları çıplak bedenimi sarıyor ve beni kendine doğru çekiyor, ağzı şimdi benimkine karşı çalışıyor, o yavaş, kışkırtıcı öpüş tarzıyla bana herkesi ve her şeyi unutturuyor.

Henry kapıların kilidine basıp şoföre dahili telefondan birkaç dakika içinde çıkacağımızı söylediğinde Wolf Towers'ın önünde durduğumuzun farkında bile değilim.

Ziyaret için saçımı düzenli bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştım. Henry çevik parmaklarıyla lastiği çıkarıyor,

kalın kızıl saçlarıma erişmesini sağlıyor. Elleri saçlarımın arasından geçerek başımın arkasını kavrıyor. "Saçlarını ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?" diye fısıldıyor dudaklarıma. "Ve ağzını. Ve boynunu. Ve bunları...." Başını eğip sert meme uçlarımdan birini dişlerinin arasına alıyor. Emerken nefesim kesiliyor ve kalçalarımı ona daha sert bastırıyorum. Bugün o kadar uzun süre topuklularla ayakta durduktan sonra bacaklarım şimdiden yoruldu. Henry beni üzerinden kaldırıp karşıdaki banka oturttuğunda rahat bir nefes almaktan kendimi alamıyorum.

Wolf Tower'ın kapıcılarının limuzinin kapısını açmaya ve bina sahibini karşılamaya hazır bir şekilde dışarıda beklediği pencereye bakıyorum. "Bu sefer *kesinlikle* kilitliler, değil mi?" En son bir aracın içinde uygunsuz bir pozisyonda yakalandığımızda, Henry yanlışlıkla kapıları açtığı için Billy Bob's'un otoparkındaydık. O geceyi tekrarlamak gibi bir niyetim yok.

Henry önümde diz çöküyor ve bacaklarımı omuzlarına kaldırıyor. "Evet. Ve onlar daha iyi biliyor." Önce göğüslerimi, sonra bacaklarımın arasındaki boşluğu incelerken ateşli bakışları etimin üzerinde geziniyor. Bir parmağını

Birkaç kez yarığımla oynadı, beni kızdırdı. "Benim için hep böyle ıslanacak mısın?"

"Her zaman."

Kendini hizaya sokuyor ve sonra içime öyle sert giriyor ki, her şeyden çok şaşkınlıkla haykırmaktan kendimi alamıyorum.

Kapıcılardan birinin kafası pencereye doğru atlar ve sonra ihtiyatlı bir şekilde birkaç adım geri çekilir.

Henry sert ve hızlı bir tempoyla içime pompalamaya başladığında sessiz kalmak için alt dudağımı ısırıyorum, o kadar sert ki şişedeki viski etrafa saçılıyor. Ona ayak uyduramıyorum, bu yüzden sadece konsantrasyonla gerilen güzel yüzünü izliyorum. Neredeyse otuz saniye sonra derin bir inilti çıkarıyor ve içime sıcak sıvı fışkırdığını hissediyorum.

"Özür dilerim. Elimde değildi." Çekilirken dizlerimden birinin iç kısmını öpüyor. Bacaklarımı aşağı çekip giyinmek için hamle yapıyorum ama kalçalarımın arkasından tutup bacaklarımı yukarı kaldırıyor ve birbirinden daha da uzaklaştırıyor.

Limuzinin hoparlörlerinden gelen müziğe eşlik eden hırıltılı nefes sesleri eşliğinde manzarayı dikkatle inceliyordu.

"Ne?" Sonunda kendimi biraz mahcup hissederek soruyorum.

"Ben de tam Margo'nun dilini senin üzerinde düşünüyordum.

Neye benzediği hakkında." O kadar rahat söylüyor ki.

Ayrıldığımız Fransız şatosunun altındaki mağarayı hatırlayınca kan klitorisime doğru akıyor. Bunu kabul ettiğime hâlâ inanamıyorum. Heteroseksüel olduğumu biliyorum ama yine de Margo Lauren herkesi denemeye ikna edebilecek cinsel varlıklardan biri.

Ve beni istedi.

"Bunu izlemek hoşuna gitti mi?" Yavaşça soruyorum, uzanıp bir parmağımı Henry'nin tohumundan kayganlaşmış yarığımda gezdirmeye cesaret ediyorum.

"Evet." Henry'nin dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor ama aynı hızla kayboluyor. "Bunun tekrar olmasını istiyor musun?"

"Ağzının üzerimde olmasını tercih ederim," diye dürüstçe cevap veriyorum. Henry'nin bacaklarımı ayırdığı ve parmağımı ıslak, şişmiş klitorisimin üzerinde gezdirdiğim şu anda olduğu gibi, o anın sıcaklığında muhtemelen yine kabul ederdim. Henry çoğu şeyi böyle kabul ettirir bana, umursamayacak kadar gergin olduğumda. "Ama ne istiyorsun?"

"Ne istediğini bilecek kadar deneyim kazanmanı istiyorum. Böylece hayatının ilerleyen dönemlerinde

pişmanlık duymazsın."

"Ben zaten ne istediğimi biliyorum. Seni istiyorum. Sadece seni, Henry.

Her zaman." Kilitlenmiş bakışlarımızla duygularımı aktarmaya çalışırken elim hareketsiz kalıyor, ona olan kalbimin derinliklerindeki hayranlığımı görebilmesini umuyorum.

Göz kapakları derin bir iç çekişle kapandı, sanki aniden açık tutamayacak kadar ağırlaşmıştı. "Benim için gel."

Parmaklarımı tekrar kendi üzerimde gezdiriyorum. Dışarıdaki insanların her zaman farkındayım.

"Abbi....."

"Deniyorum."

"Daha çok

dene."

Daha yeni boşalmış olmasına rağmen siki hâlâ tamamen dik. "Yardımına ihtiyacım var," diye meydan okuyorum şakacı bir sesle.

Bir gülümsemeyle öne doğru kayıyor, boyunu bana doğru uzatacak kadar yaklaşıyor, ucu klitorisime ulaşıyor. "Devam et. Kullan onu."

Bu yeni bir şey. Yumruğumla sikini kavrıyorum ve onu kendime doğru sürtmeye başlıyorum.

Elimi oyalayarak tıslıyor.

"Hayır, devam et," diyor dişlerini sıkarak, gömleğinin

alt düğmelerini açıp dışarı iterek

Yoldan çekil.

Ben de öyle yapıyorum, parmak uçlarımın altındaki kadifemsi pürüzsüz teninin tadını çıkarıyorum, kendimi tatmin etmek için parmaklarımın yerine onun sikini kullanırken nazik olmaya çalışıyorum, tüm dikkatimi Henry'ye -ve vücudumun her santimine dokunan dolgun pembe dudaklarına, her bakışıyla içimi ürperten yakıcı gözlerine, kalçalarımı neredeyse morarma noktasına kadar kavrayan ama tam olarak değil güçlü ellerine- veriyorum.

O tanıdık karıncalanmanın omurgamdan aşağıya doğru akmaya başlaması çok uzun sürmüyor. Nefesim kısa pantolonlarla geliyor ve kalçalarımı gidebildikleri kadar genişletme dürtüsünü hissediyorum.

"Şimdi mi?" diye

fısıldıyor. "Evet."

"Tanrıya şükürler olsun." Henry elimi itiyor ve sikini bir kez daha içime sokarak orgazmımı onunla birlikte yaşamama izin veriyor. Beş saniye geçmeden tekrar içime boşaldı.

"Tanrım, Abbi," diye mırıldanıyor, göğsü kabarıyor. "Neye dönüştün sen?"

Gülümsüyorum. "Bir dahaki sefere beni bu kadar bekletme."

Ağır bir iç çekişle eğilip dudaklarıma beş saniye süren sert bir öpücük konduruyor. Sonra çekiliyor ve kağıt mendil kutusuna uzanıyor. Topaklanmış kâğıtları çöpe atmadan önce hızla kendini ve beni temizliyor. "Beni bırakmadan önce Miles'a biraz zaman vermemi söyleyen sendin." Gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı.

"Biliyorum. Özür dilerim."

Kıkırdıyor. "Buna ihtiyacın olduğu için asla özür dileme. Sen de biraz olsun aklımı başımdan aldın." Sözleriyle birlikte yüzüne yine o derin düşünceli ifade yerleşiyor.

Tereddüt ediyorum. "Daha önce seninle yeniden bağlantı kurmaya çalıştı mı?"

Çenesi geriliyor ve bir an için dürtmekle her şeyi mahvettiğimi düşünüyorum. "Bir keresinde, yaklaşık on yıl önce, güven fonumu aldığım sıralarda."

"Yani paranın peşinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece bir tesadüf olabilir. Boşanırken büyük bir tazminat aldı." Kravatını yakasına doluyor ve onunla uğraşmaya başlıyor.

Elbiseme uzanıyorum -çünkü giyinmem gerekiyor- ama ondan daha fazlasını almayı umarak yavaş hareket ediyorum. "Bu kadın

hiç ayrılmak için bir sebep gösterdin mi?"

"Bunun bir önemi var mı? Ne tür bir anne çocuklarını böyle terk eder?"

"Korkunç bir hikaye," diye kabul ediyorum. "Ben sadece hikâyede daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum. Belki annenle baban arasında bir şey olmuştur. Baban onun neden gittiği hakkında bir şey söyledi mi?"

"Çünkü mutlu değildi." Önce külotunu, sonra pantolonunu çekiştiriyor. "Çünkü her zaman ilgi odağı olmayı bekleyen bencil bir kadındı. Adam ona bunu vermeyince de başka yerlerde aramaya başladı."

"Yani bir ilişkisi mi vardı?"

"En azından bir tane." Parmakları kemerini karıştırıyor. "Ve şimdi babam gitti ve o ortalıkta dolaşıyor. Mirasın dağıtılmaya hazır olması oldukça uygun. Babamın boşanma anlaşmasında ona tam olarak ne verdiğini bilmiyorum. Bu konuda konuşmayı reddetti. Aile şirketlerine ulaşılamıyordu; evlilik sözleşmesi bunu sağlıyordu. Ama ona iyi bakıldığını biliyorum." İç çekiyor. "Babam onu en çok seven adam olmayabilir ya da ona

istediği her şeyi yaptı, ama onu kendi tarzında sevdi ve kadın onun kalbini kırdı. Ondan sonra bir daha asla evlenmedi."

Kravatını düzeltmek için ama aslında sadece ona dokunmak için ona uzanıyorum. "Sadece kalbini kırmadı, değil mi?"

Zor bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor.

"Zorlamak istemem Henry ama artık onunla yüzleşmenin ve ona karşı içinde biriktirdiğin öfkeyi bırakmanın zamanı geldi. Bence bu, onun sana yaşattığı acıyı atlatman için uzun bir yol kat etmeni sağlayacaktır."

Bir an için beni süzüyor, bakışları okunmuyor. "Belki de haklısın."

Ona küçük bir gülümseme sunuyorum. İçimde, beni dinleyebileceği için duyduğum rahatlama patlıyor.

Hâlâ ellerimde olan elbisemi çekiştiriyor. "Yarının çoğunu da kaybedeceğimi düşünürsek, gerçekten işe dönmem gerekiyor."

Doğru. Yarın cenaze var.

Sütyenimi çekiyorum ve hızlıca giyiniyorum. Külotuma uzandım ama Henry onu yakaladı. Onları avucunun içinde toparlıyor ve sonra cebine sokuyor.

Kıkırdıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Kendime neyin önemli olduğunu hatırlatıyorum."

"*İç çamaşırım* önemli mi?"

"Hayır. Sen. Sen önemlisin," diye mırıldanarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Sana ihtiyacın olanı vermek önemli. Seni mutlu etmek."

Kalbim kabarıyor. "Sen hayatımda olduğun sürece mutluyum, Henry." *Seni seviyorum*. Dilimin ucunda ama söylemeye çok korkuyorum.

"Akşam görüşürüz." Kapının kilidini açmak için düğmeye basar.

Kapıcı sesi bekliyor olmalı çünkü hemen kapı koluna uzanıyor.

Limuzinin uzaklaşmasını izlemek için bir anlığına kaldırımda duruyorum, bilmiş bakışları görmezden geliyorum.

Kalbim o adama olan hayranlığımla dolup taşıyor.

Üçüncü Bölüm

"En son ne zaman bir cenaze törenine katıldın?" Manhattan Wolf'un geniş balo salonunu ve yan taraftaki küçük kürsüden toplanan kalabalığı seyrederek mırıldandım.

"Geçen Ocak. Büyükannemin. Bir kilisenin bodrumunda düzenlediler." Miles'ın burnu kıvrıldı. "Naftalin ve kedi sidiği gibi kokuyordu."

Kıkırdıyorum. "Dur tahmin edeyim, duvarlar boyunca uzanan uzun masaları vardı, yumurta ve ton balıklı sandviç tabakları vardı."

"Ve salatalık. Kabukları kesilmiş. Aslında onları severim."

"Evet. Şimdiye kadar *katıldığım* tüm cenaze törenlerine benziyor."

Ancak burada, smokin giymiş garsonlar kalabalığın arasından geçerek nefis kanepeler ve kristal şampanya flütleri taşıyor.

cömertçe. Sanırım William Wolf gibi bir adama yakışan da bu.

Miles bir lokma kiş yerken onaylar gibi bir ses çıkarır, kahverengi gözleri karidesli buz heykelinin yanında birkaç yaşlı adamla konuşan Henry'yi arar. "Bu arada teşekkürler. Dün gece onunla tam bir saat geçirdim. *Neredeyse* kesintisiz. Ve yarı iyi bir ruh halindeydi."

Yanaklarım alev alev yanarken bile gülümsüyorum. "Bu, dün gece onunla yaşadığımdan daha fazla." Seksiyonel kanepeye uzanmış, muhteşem bir fırtınayla birlikte gökyüzünü seyrederken uyuyakalmışım ve uyandığımda kendimi onun yanında yatarken bulmuşum, eve tam olarak ne zaman geldiğini ve taşındığını bilmeden

Be
n.

"Ama kesinlikle *bir şeyler* alıyorsun, değil mi?"

Arkamı döndüğümde Belinda'nın arkamda durduğunu görüyorum.

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Wolf cove genel müdürü her zamanki gibi hem kışkırtıcı hem de uygunsuz bir şekilde giyinmiş, önden düğmeli ve kıvrımları patlamaya hazır görünen siyah bir elbise giymiş.

Bu sadece bir zaman meselesiydi. Daha önce Henry'nin

yanında yürürken onun keskin ve bilmiş bakışlarından kaçındım.

onun ısrarıyla cenaze törenine katıldım. Ama ondan sonsuza kadar kaçamayacağımı biliyordum.

"Bize bir dakika izin verir misin Miles?" diyor, boynuz çerçeveli şık gözlüklerini düzelterek.

Bana sinirli bir bakış atarak uzaklaştı, muhtemelen onun etrafında bir kasırga gibi dönen gerilimi hissetmişti. Henry'yi beni Alaska'dayken sevişecek bir asistana sahip olmak için işe almakla suçlayan ilk kişi oydu, her ne kadar bir cazibe göremese de. Ama orada olmam için başka bir neden de göremiyordu. Wolf Hotel'in işe alma standartlarına uymuyordum.

Aramızda profesyonel bir ilişkiden başka bir şey olduğunu şiddetle reddetti. Yapmak zorundaydı - babası, Kiera ile ilgili artan yasal sorunlar göz önüne alındığında, oğlunun çizgiyi koruyup korumadığını öğrenmek için nefesini ensesinde hissediyordu.

O da satın aldı.

Belinda parmaklıkların üzerinden eğiliyor. "Gerçekten de masum küçük çiftçi kızı."

"Peki ne zaman girdin?" Konuşmayı aldatmacamızdan uzaklaştırmaya çalışarak hafifçe soruyorum.

"Henry bunun sen Alaska'dan ayrıldıktan *sonra* başladığını söyledi."

Henry'nin dikkatini çekmeye çalışırken onun meraklı gözlerinin beni incelediğini hissediyorum. "Wolf Cove nasıl gidiyor?"

Bakışları Henry'ye kayarken kırmızı boyalı dudakları düşünceli bir şekilde bükülür. Henry şimdi onu izliyor ve Belinda'ya uyarıcı bir bakış fırlatıyor. Söyleyeceği şey hakkında fikrini değiştirdiğini hissediyorum. "Sorun değil. Ama ben gidiyorum, Tanrı'ya şükür."

"Gerçekten mi? Sezonun kapanmasına daha bir ay var."

"Her şey yolunda gidiyor. Ben sadece başlangıç için oradaydım. Henry beni Barselona'da istiyor."

"Kapanma riski olan Kurt'a mı?" Henry'nin Fransa'dan sonra gitmesi gereken yere.

"İşte bu. Organize olduktan sonra birkaç gün içinde uçacağım." Duraksıyor. "Henry gittiğinde sen de onunla gidecek misin?"

Henry'nin tekrar gideceğini düşünmek bile moralimi bozuyor. "Hayır. Çiftliğe ve aileme yardım etmek için eve dönmem gerekiyor."

Yontulmuş bir tırnağa kaşlarını çatıyor. "Bu çok kötü."

Samimi olup olmadığını anlayamıyorum.

Ayrıca onun dudaklarına bakıp Henry'nin neresinde olduklarını düşünmeden edemiyorum. Sadece bir gece olduğunu söylemişti. Bir geceyi daha seve seve kabul edeceğinden şüphem yok. Hangi kadın istemez ki? "Neden böyle söylüyorsun?" Sesimdeki ihtiyatı gizleyemeyerek soruyorum. Onun için başka bir oyun mu oynayacak?

"Çünkü son zamanlarda ruh hali korkunç bir şekilde değişiyor ve nihayet nedenini anladım. Etrafında olduğunuzda onunla çalışmak çok daha katlanılabilir - aslında keyifli-, olmadığınızda ise tam bir ayı."

Yüzüm bir gülümsemeyle yarıldı.

"Bunu eğlenceli bulmamanız gerekiyor."

"Sorun o değil. Sadece...." Belinda'yla Henry yüzünden kalpten kalbe bir tartışmaya girmek istemediğim için kelimelerim soluklaşıyor, ama az önce benim için neyi doğruladığının farkında bile değil - Henry'nin beni özlediğini. Ayrı geçirdiğimiz zaman sadece benim için zor değil.

Duygularını ifade etmekte iyi olmayan bir adam için, eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur ve incinmişliğini öfke yoluyla ifade eder.

Belinda uzun bir süre beni inceledi. "Baban nasıl?"

"Çok daha iyi, teşekkürler." Babamın traktör kazası hakkında birkaç dakika konuştuktan sonra sohbet azalıyor ve bakışları kafalar denizinde geziniyor. Yüzü tiksintiyle gerildiğinde, Scott Wolf'u fark ettiğini anlamak için sormama gerek kalmıyor.

Ve annesiyle derin bir sohbete dalmış. "Konuştuğu kadın kim?" Belinda soruyor,
Merakla kaşlarını çatarak.

"Emin değilim," diye yalan söylüyorum, bakışlarım Henry'yi arıyor. Onu gördü mü? Onun burada olduğunu biliyor mu? Eğer biliyorsa, duygularını iyi gizliyor demektir.

"Biri gidip onu şehvet düşkünü bir yılanla konuştuğu konusunda uyarmalı," diye mırıldanan Belinda, parmaklıkların üzerinden eğilip tükürmeye hazır görünüyor.

O şehvet düşkünü yılanı doğurdu.

Ve araları Henry ile olduğundan çok daha iyi görünüyor. Scott'a gülümsüyor ve eli tanıdık, şefkatli bir şekilde onun narin koluna yerleşiyor. Öyle ki ne zaman gerçekten

yeniden bağlandı. İçimden bir ses bunun dün olmadığını söylüyor.

Ama neden yine burada? Henry dün hoş karşılanmadığını açıkça belirtti. Nasıl oluyor da yüzünü göstermeye cesaret edebiliyor? Ondan iğreniyorum ama aynı zamanda onu daha iyi anlamak istiyorum. Ve bunu yaparken, oğlunu ne kadar incittiğini bildiğinden emin olmak istiyorum.

Ama bunu yapmak bana düşmez. Ayrıca Henry beni öldürür.

Belinda düşüncelerimi yarıda keserek, "Ben de geldim," diye anons ediyor. "Umarım yakında tekrar görüşürüz." Tereddüt etti. "Ve Henry'ye her ne yapıyorsan... yapmaya devam et. Bir şey hakkında kafamı şişirmeden günler geçiriyorum. Bu çok güzel." Kalçaları sallanarak uzaklaşmasını izlerken gülümsüyorum.

Bu, Henry ile olan ilişkim hakkında yalan söylediğim Wolf Cove'dan biriyle ilk karşılaşmamdı ve o kadar da kötü değildi. Belki de personel Henry ve benim ilişkimi öğrendiğinde, ki şüphesiz öğrenecekler, o kadar da kötü olmayacak. Amber ve Katie'nin ne diyeceğini düşündükçe gülümsemem daha da büyüyor. Ve Tillie kıskançlıktan çatlayacak.

Henry'nin beni izlediğini görüyorum, yüzünde meraklı bir ifade var.

Bu gülümseme de *neyin* nesi*?*

Sen, ağzımla cevap veriyorum.

Kıkırdar ve cevap vermek için ağzını açtığında bir adam dikkatini çeker ve onu birkaç kişiyle konuşmaya çeker.

Crystal'ı tekrar arama fırsatını değerlendiriyorum. O ve Scott hâlâ konuşuyorlar ama şimdi Scott'ın kolu Crystal'ın omuzlarında ve insan kalabalığının arasından geçip terasa doğru gidiyorlar.

Kendime engel olamıyorum.

Kürsüden ayrılıp onları dışarıya kadar takip ediyorum.

Öğleden sonra ve boğucu sıcak, sıcak güneşe karşı tek rahatlama, gölgeli oyuklar ve havanın bayatlamasını önleyen dekoratif tavan vantilatörleri şeklinde geliyor.

Birkaç konuk etrafta dolanıyor, beyaz şarap ve şampanya yudumlarken gülüyor, kendilerini serinletmek için yüzlerinin önünde broşürler sallıyorlar.

Scott'ın tıknaz bedenini avlunun ortasında duran çeşmenin karşı tarafında görüyorum - bir tanrıça

en az 15 feet yüksekliğinde. Heykele ilgi gösteriyormuş gibi yaparak kenara çekildim.

"...Bana üç ay daha yetecek kadar var.
Dört, eğer bir fakir gibi yaşarsam," dediğini duyuyorum Crystal'ın, sesi umutsuzluk dolu. "Yemin ederim, William sırf beni cezalandırmak için öldü. O boşanma anlaşmasını asla kabul etmemeliydim."

"Aksi takdirde seni mahvederdi."

"Yine de... O hayatta olduğu sürece benimle ilgilenildi. Şimdi mi? Sokaklarda yaşayacağım."

"Hayır, değilsin anne. Merak etme. Ben seninle ilgileneceğim."

Kaşlarımı çatıyorum. Scott kesinlikle annesine beklediğimden daha yakın. Ve ona karşı Henry'den daha bağışlayıcı görünüyor.

"Peki ya maden ne olacak?" Crystal soruyor.

"Sana söyledim, bu konuda endişelenme. Bundan bir şey çıkmaz."

İç çekiyor. "Bilemiyorum Scott. Hâlâ otel için savaşman gerektiğini düşünüyorum."

"Ve tüm paramı Henry'nin avukatlarına karşı savunmak için mi harcayayım? Hayatta olmaz."

"Ama sen kendi payını hak ediyorsun."

"Sen de öyle yaptın ve bak sana nasıl kazık attı."

"Belki de Henry

William. Onunla konuşmaya çalıştım ama yüzüme bile bakmadı. O da babası gibi intikamcı."

"Onun küçük kız arkadaşı üzerinde çalışmalısın. Onu kendi tarafına çek."

"Kızıl saçlı olan. Adı neydi?" "Abbi."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Doğru. Tatlı bir kıza benziyor. Henry onu ezip geçecek.

Kalbi." Sesi endişeli gelmiyor. Daha çok acıma dolu.

"İnanın bana, göründüğü kadar tatlı ya da masum değil. Ve altın gibi bir amcığı olmalı-"

"Scott! Kaba olma."

İçini çekti. "Her neyse. Oteli unut, anne. Eğer maden konusunda haklıysam, Henry bu işin sonunda enayi durumuna düşecek." Scott'ın ses tonunda bir şey var -bir vaat- duygularımı kıvrandırıyor.

"Neden? Ne demek istiyorsun?"

"Dinle, kimseye bir şey söyleme, ama bir-" "Abbi! İşte buradasın!"

Miles'ın sesiyle sıçrıyorum ve bana doğru yürüdüğünü görmek için arkamı dönüyorum.

Başparmağını balo salonuna doğru uzattı. "Henry seni arıyor."

Nefesimi tutarak, hem Scott'ın hem de Crystal'ın bana baktığını görmek için cesaretle bakıyorum. Kahretsin.

"Bir saniye içinde orada olacağımı söyle." Kadınlar tuvaletine gidiyorum.

~ ~ ~

"Bence ellerin temiz."

Lavabodan başımı kaldırdığımda Crystal McGuire'ın taş duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş olduğunu görüyorum.

Beni takip etmiş olmalı.

"Henry sana benim hakkımda ne söyledi bilmiyorum-"

"Hiçbir şey. Senin hakkında konuşmuyor." Bir havlu kaptım

ve ellerimi kabaca kuruladım. Henry'yi ona konuşma şansı vermesi için zorluyordum ama Henry haklıydı. Buraya barışmaya ya da özür dilemeye, hatta oğlunun nasıl

olduğunu görmeye bile gelmemişti. Para için burada.

Bu iğrenç kadından uzaklaşmak niyetiyle çıkışa yöneliyorum.

"Hiç çocuk istemedim."

Sesi ve itirafı ayaklarımı durduruyor.

Aynaya doğru yürüyor ve göz kalemini incelemek için eğiliyor. "William Wolf'*un ilgisini* çektiğimde piyangoyu kazandığımı düşünmüştüm. Elbette Wolf soyadını devam ettirmek istiyordu, bu yüzden en az bir çocuk sahibi olmam gerektiğini biliyordum ama özgürlüğümden vazgeçmek ya da bana gösterdiği azıcık ilgiyi başkalarıyla paylaşmak için acele etmiyordum." Çantasından bir ruj çıkardı. "William hiç evde olmadı. Kurt adamlarla ilgili bir şey bu. Fark ettin mi bilmiyorum ama başarı ve kontrol bağımlısıdırlar. Kurt işleri onlara bunu verir. Böyle güçlü adamların etrafında olmak ilk başta heyecan vericidir. İnanın bana, biliyorum. Ve para, yaşam tarzı, neredeyse yalnızlığı telafi ediyordu. Tüm o iş seyahatleri, geç saatlere kadar süren geceler ve kaçırılan doğum günleri."

Tozlu gül rengini dudaklarında gezdiriyor. "Gömlek yakalarındaki kırmızı ruj ve gizlice gülümseyen güzel kadınlar. Hiçbirine dokunmadığına yemin etti, ama ben

nasıl karşı koyabileceğini anlamıyorum." Gözlerinde yıllar geçtikçe körelen ama yine de arada bir alevlenen bir acı parlıyor. "Scott bir kazaydı. Ama William'a hamile olduğumu söylediğimde birden değişti. Daha çok yanımdaydı, bana karşı daha sevecendi. Ben sadece etkinliklere götürdüğü göstermelik bir eş değildim, çocuğunun annesiydim. Önemli bir rol oynadığımı fark ettim. Sonunda onun üzerinde biraz kontrolüm vardı. Henry'yi bu yüzden doğurdum. Bu kontrolü sürdürmek için."

Onun samimi ve iğrenç itirafı karşısında yüzümün şokla buruştuğunu hissediyorum.

"Tabii o annelik içgüdülerinin bir noktada devreye gireceğini umuyordum," diye ekliyor sonradan ve sonra iç çekiyor. "Her neyse, uzun sürmedi. Oğlanlar büyümeye başlayınca William yeniden sadece aile işine odaklandı ve Scott ile Henry'yi bu işe alıştırdı. Scott o kadar çabuk kabullenmedi ama Henry....." Başını sallıyor ve kıkırdıyor. "Dokuz yaşına geldiğinde etkileyici bir takım elbise ve kravat koleksiyonu vardı. Tek yapmak istediği babasını memnun etmekti. Bunu çok severdi,

Yani, bir Kurt. Tıpkı babası gibi oldu, hataları ve her şeyiyle."

"Onu tanımıyorsun. Onu on bir yaşındayken terk ettiniz."

"Henry'nin soğuk olduğunu düşünmüyor musun? İncitici?" Mavi gözleri kendi yansımasından benimkilere kayıyor. Gözlerinde bunu inkâr etmek için bir meydan okuma görüyorum.

"Kişi bunu hak ettiğinde." Bunu zor yoldan öğrendim. Ama bu kadının burada durup terk ettiği ve yirmi yıldır konuşmadığı oğlu hakkında kötü konuşmasına izin vermeyeceğim. "O aynı zamanda tutkulu, şefkatli ve düşünceli. Ve dürüst. Ve tanıdığım herkesten daha dürüst."

"Ve seni asla önceliği yapmayacak. Umarım artık bunun farkındasındır." Dudaklarına bir kat daha ruj sürüyor. "Benden söylemesi, aksi takdirde kendini büyük bir hayal kırıklığına uğramış bulacaksın."

"Onun önceliği olmayı beklemiyorum. Sadece onun hayatında olmak istiyorum. Sadece onu sevebilmek ve onun da beni sevmesini istiyorum. Belli ki bunu yapamıyorsunuz, çünkü şimdiye kadar çaba gösterdiğiniz tek kişi

aşk kendinizsiniz. Belki de haklısındır ve Henry tıpkı babası gibidir. Ama ben senin gibi değilim. Onunla parası ya da gücü için birlikte değilim. Yarın her şeyini verip benim çiftliğimde çalışabilir ve ben de aynı şekilde mutlu olurum." Bunu söylediğim anda, Henry'nin bir traktörün tepesinde oturup saman balyalaması fikri ne kadar saçma olsa da, bunun doğru olduğunu anlıyorum. "Ya da Wolf için gece gündüz çalışmaya devam edebilir. Ondan bunu yapmamasını asla istemem çünkü ailesinin işinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve bu işe olan tutkusuna hayranım.

Ve onun hayatındaki en önemli şey olmayı ya da tüm zamanını bana ayırmasını beklemiyorum. Bunu elde edemeyeceğimi zaten biliyorum ve bu benim için sorun değil. Ve çocuk sahibi olmak için *sabırsızlanıyorum*." Henry'den önce annemin torun isteğinden kaçındığım düşünüldüğünde bu ironik bir durum. "Bir sürü çocuk. Henry'yi onlarla kontrol etmek istediğim için değil, gülmelerini dinleyebilmek, ağladıklarında onları kucaklayabilmek ve sevebilmek için. Onlara dünyadaki en önemli insanlar olduklarını hissettirmek istiyorum, çünkü öyleler. Onlar için *ve* Henry için her şeyimi vereceğim, her şeyimi feda edeceğim çünkü ona delicesine, *derinden*

aşığım." Kendime engel olamıyorum. "Ama bunlardan herhangi birini yapabilecek miyim bilmiyorum.

Onunla ilgili şeyler, çünkü onu dehşet içinde bırakan son derece bencil bir annesi vardı-"

"Abbi."

Henry'nin sakin sesi tiradımı anında durdurdu. Arkamı döndüğümde onu kadınlar tuvaletinin kapısında durmuş, kapıyı arkasından kapatmış ve yüzü şokla dolmuş bir halde buluyorum.

Aman Tanrım. Ne kadarını duydu?

Bakışları benden, en azından biraz azarlanmış görünen annesine kayıyor.

"Henry-"

"Evde görüşürüz."

Midem bulanıyor. Az önce ne dedim ben? Hatırlamıyorum bile ve onun ne duyduğuna dair hiçbir fikrim yok. İyi bir şey olamazdı. Ama Henry'nin isteklerine ne zaman itaat edeceğimi biliyorum ve bu da o zamanlardan biri.

"Özür dilerim-"

"Abbi," diye uyarır.

Kapıya doğru yöneliyorum, önünde duruyorum, titreyen parmaklarımla boştaki eline uzanıyorum. Az önce aramızdaki her şeyi berbat mı ettim?

Sonunda gözlerimle buluştu. İçlerindeki korkuyu görüyor olmalı. "Evde konuşuruz," diyor daha yumuşak bir sesle.

Şu anda ondan alabileceğim en büyük teselli bu. "Bu arada haklıymışsın. Wolf'un mirasından para istiyor. Baban öldüğünde onun desteğini kaybetti."

Çenesi sıkılır ve hafifçe başını sallar.

Oradan aceleyle çıktım ve doğruca limuzine gittim, yol boyunca titriyordum.

Dördüncü Bölüm

Sabahın 3:05'inde çarşafların altına giren Henry'nin ağırlığıyla yatak çöküyor.

Hemen ona uzanıyorum, elimi pazularının üzerinde gezdiriyorum.

"Özür dilerim, sessiz olmaya çalıştım," diye fısıldıyor.

"Sorun değil, uyanıktım. Gök gürültüsü..." diye mırıldanıyorum, mazeret olarak da yaklaşmakta olan kötü fırtınayı gösteriyorum. Gerçekten de karanlıkta uzanmış, Henry'nin ofisten dönmesini bekliyordum, Miles resepsiyon bittikten sonra gittiğini doğrulamıştı.

Burada yatarken, sonunda eve geldiğinde ona söyleyeceğim her şeyi hayal ettim, böylece bu ilişkiyi bitirmeyecekti.

Şimdi kelimeleri bulamıyorum.

Sonunda sessizliği bozan Henry oldu. "Bir gece, o gitmeden hemen önce kavga ettiklerini duydum. Ona her şeyin bittiğini, hiçbir kurdun aldatan bir eşe katlanamayacağını söyledi. Kadın ona bağırıyor, ilişkisi için onu suçluyor, yeterince ödeme yapmadığı için onun hatası olduğunu söylüyordu.

dikkatini ona verdi. Onun sevilmesi imkânsız, soğuk, umursamaz bir piç olduğunu." Henry'nin sert yutkunması havayı dolduruyor. "Ve görünüşe göre ben de tıpkı onun gibiyim."

"O yanılıyor."

"Öyle mi?"

"Evet." Daha yakına kayıyorum ve bir kolunu altıma sokup beni çıplak göğsüne doğru çekiyor. Bir süre kalp atışlarını dinliyorum. "Peki... bugün ne kadar şey duydun?"

"Yeter."

Nefesimi tutuyorum.

"Beni savunmana gerek yoktu."

"Evet, söyledim. O korkunç bir insan. Seni tanıyormuş gibi davranamaz."

"Belki de haklıdır."

"Haklı değil."

Alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Her iki durumda da, hayatımızdan çıktı. Bırak Scott onunla ilgilensin. İrtibatta olduğu tek kişi o."

Titrek bir rahatlama iç çekişi yapıyorum. Henry bana kızmamıştı. "Yani... çiftçi olmamı mı tercih edersin?"

Bir ipucu var

Sesinde şakacılık vardı.

"Evet, aslında yapardım." Parmak uçlarımla köprücük kemiğini izliyorum. "Traktörle gezerken üstsüz ve terli olduğun sürece."

"Greenbank, Pennsylvania'nın iyi insanları bu konuda ne der?"

"Eminim kadın nüfusu bundan oldukça mutlu olacaktır."

"Peki ya annen?"

"Kat mülkiyeti inşa etmek için araziyi satarken herkesin gözüne girmeye çalışmakla suçlar sizi."

Derin, gırtlaktan gelen kıkırdaması kalbimi kabartıyor. "Bu arada çiçekler için teşekkürlerimi ilettiğinden emin ol. Çok nazikti."

"Yapacağım." Neredeyse iki haftadır evden uzaktaydım ve annem Alaska'daki Henry'yi ziyaret etme planlarımı engellemek için bir avuç adrenalin hapı alıp kendine kalp krizi gibi görünen bir şey verdikten sonra en iyi şartlarda ayrılmadım. Sadece Henry'nin babasının vefat ettiğini ve bir sonraki duyuruya kadar onunla birlikte New York'ta olacağımı bildirmek için mesajlaştık. Ve

Sonra iki sesli mesaj geldi; biri babamın yürüteç kullanırken düşmek üzere olduğunu ve bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu söylüyordu, diğeri de cenaze evine annem, babam ve Enderbeyler'den bir çiçek aranjmanı geleceğini ve buna dikkat etmem gerektiğini, çünkü büyük şehir çiçekçilerine güvenilemeyeceğini bildiriyordu.

Henry iç geçiriyor, kolu bedenime dolanıyor ve beni kendine çekiyor. "Biraz uyu."

Sanırım Henry'ye deliler gibi aşık olduğum ve çocuk istediğim gibi söylenen diğer şeyler hakkında konuşmayacağız. Henry'nin çocukları. Bir sürü.

Çocuk istiyor mu ki? Benimle evlenmeyi düşünecek mi?

Onun hakkında ne kadar ciddi olduğumu kimse yanlış anlayamaz.

Otelin banyosunda duygularımı açıkladım, o da arkamda durmuş her kelimemi dinliyordu.

Ağır iç çekişi karanlık odayı dolduruyor.

"Evet." Kaşlarımı çattım. "Evet, ne?"

"Evet, çocuk istiyorum."

"Nasıl yaptın-"

"Çünkü seni tanıyorum, Abbi. Neredeyse düşüncelerini duyabiliyorum."

"Oh." Elimi göğsünden karnına, oradan da sarkık aletini kavramak için daha aşağıya indirdim.

Kıkırdamasının ardından gelen iniltisiyle tüm vücudum titriyor. "Şu anı kastetmemiştim."

Gülümsüyorum. "Ama kesinlikle bir gün, değil mi?" Başparmağımı ucunun üzerinde daireler çizerek gezdiriyorum. Neredeyse anında sertleşmeye başlıyor.

"Evet, bir gün, doğru kadınla. Babamın yaptığı hatayı yapmayacağım."

Ben o doğru kadın olabilecek miyim? Sözleri dünden bir anıyı canlandırıyor. "Scott'a babanın bizi bildiğini mi söyledin?"

"Fransa'ya gitmeden önce her şeyi itiraf ettim. Herhangi bir nedenle ilginç bir hikaye haline gelirse, bunu medyadan duymaktansa benden duymasının daha iyi olacağını düşündüm."

"Ne dedi?" Henry aramızda hiçbir şey olmadığına yemin etmişti. William Wolf gibi bir adam yüzüne karşı yalan söylenmesini nasıl karşılardı?

Sorumu sessizlik karşıladı.

Ve temkinli davranır. "Henry?"

"Senin hakkında oldukça ciddi olmam gerektiğini söyledi."

Sorduğu soruyu sormamak için dudağımı ısırıyorum. sormak için çaresiz olduğumu bilmelisin.

Birden sırtüstü yuvarlanıyorum, Henry bacaklarımın arasına girip dirseklerini yastığımın iki yanına dayayarak kollarıyla beni hapsederken elim ayağım birbirine dolanıyor.

Yüzünü boynumun kıvrımına yerleştirip çene çizgim boyunca bir öpücük izi bırakırken o cennet kokusunu içime çekiyorum. "Ne düşünüyorsun? Senin hakkında yeterince ciddi miyim?" diye fısıldıyor, ellerini kullanmadan girişimi ustalıkla bulup içime doğru iterken kulak mememi dişleriyle hafifçe kavrıyor.

Sözleri kadar bedenimi istila edişinin verdiği hisle de inliyorum. Kollarımı ve bacaklarımı vücuduna doluyor, bu adama olan duygularım beni ele geçirirken onu kendime o l a b i l d i ğ i n c e yaklaştırmaya çalışıyorum.

Onsuz daha fazla gün geçirmek istemiyorum. Ona bir şey olursa ölürüm.

Başka bir insan hakkında bu şekilde hissetmek sağlıklı mı?

Kesin olarak söyleyemem ama gerçek bu.

Ve artık içimde tutamıyorum. "Seni seviyorum."

Gecenin içinde, yatak başlığının ritmik gümbürtüsüne karşı bir fısıltı. Ama yine de orada bir yerde ve göğsüm aniden onun sözlerini bir şekilde yanlış yorumladığım korkusuyla daralıyor.

Henry itişlerini yavaşlatıp bana bakmak için duraklıyor. Çenesinin yakışıklı, sert kıvrımını seçebiliyorum. Karanlıkta bile gözleri delici. "Bu kelimeleri en son ne zaman kullandığımı hatırlamıyorum. Herhangi biriyle."

Ellerimi kalın yelesinde gezdiriyor, öne düşen telleri yüzünden geriye doğru itiyorum. "Ama onları hissedebiliyorsun, değil mi?"

Uzun kirpikleri her göz kırpışında dalgalanıyor. "Her lanet gün." Ağzını benimkinin üzerine kapatarak daha fazla söz söyleme şansını ortadan kaldırıyor ve bir kez daha, bu kez Henry'nin gücü ve sarhoş edici ritmiyle içime girmeye başlıyor.

Dakikalar içinde birlikte doruğa ulaşıyoruz, karanlığa gömülüyoruz, etrafımızda gürleyen gök gürültüsünün sesiyle.

Beşinci Bölüm

Yatak odasından çıktığımda Henry çoktan duşunu almış, kömür rengi bir takım elbise giymiş ve çıplak, yorgun bedenime pelüş beyaz bir bornoz sarmış halde otelin getirdiği bir tabak meyve ve çıtır pastırmadan seçiyordu.

"Margo New York'ta. Seninle buluşmak istiyor. Ona senin numaranı verdim," diye kahvesini yudumlarken duyurdu.

Durdum. "Buluşmak mı? Ne için?" Paranoya anında devreye giriyor.

Gülümsüyor. "Rahatla. Ona bıraktığın demoları denedi ve çok beğendi. Planlarınız hakkında daha fazla konuşmak istiyor."

"Oh." Gururum kabardı. Muhtemelen her gün altın kaplı sabunlarla temizlenmeye parası yetecek olan süper model Margo Lauren, ailemin yüz yıllık ahırının arka odasında yaptığım basit sabunlarımı mı seviyor? "Ee, ne var? Hep birlikte akşam yemeği falan mı yiyeceğiz?" Henry, ben, Margo ve onun sapık fotoğrafçı sevgilisi,

Kadınların orgazm sırasında yakın çekim fotoğraflarını çekip bunları dünyanın dört bir yanındaki prestijli sanat galerilerine asarak geçimini sağlıyor.

"Görünüşe göre sadece ikinizi düşünüyor, ama bunu sizin çözmenize izin vereceğim. Bütün gün işle meşgul olacağım, öğleden sonra da babamın vasiyeti için avukatlarla görüşeceğim."

"Doğru. Bu bugün olacak." Hiç vakit kaybetmiyorlar. Duraklıyorum. "Peki, sence nasıl olacak?"

Omuz silkiyor. "Oteli çoktan aldım. Scott Wolf Gold'u alacak ve büyük ihtimalle geri kalanını tasfiye edip paylaşacaklar. Bu noktada tek istediğim bu işi bitirip yolumuza devam edebilmek."

Milyarlarca dolarına devam et.

Başımı iki yana sallıyorum. Bu nasıl gerçek olabilirdi ki? Ben, Pennsylvania'dan bir çiftçi kızı, nasıl böyle bir adamla birlikte oldum?

"Gitmem gerek." Dudaklarıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor ve kahvenin tadını geride bırakıyor.

"Bekle. Barselona'ya ne zaman gidiyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Muhtemelen önümüzdeki birkaç gün içinde." Mavi gözleri yüzümü arıyor. "Neden?"

Gitmeni istemediğim için mi?

Seninle gitmek istediğim için mi?

"Greenbank'e ne zaman döneceğime karar vermeye çalışıyorum," diyorum onun yerine. Neredeyse iki haftadır yoktum -beklediğimden bir hafta daha uzun bir süre- ve herkes anlayışlı davransa da, sonsuza kadar kaçamayacağım sorumluluklarım var.

"Bugün Miles ile oturup programımı belirleyeceğim."

"Tamam. Margo'yla konuştuktan sonra ne yapmak istediğini sana bildireceğim."

Beni tekrar öpmek için eğiliyor, bu sefer ellerini bornozumun kravatıyla meşgul edip çözecek kadar uzun süre oyalanıyor. "Sadece onun seni tekrar baştan çıkarmasına izin verme."

Bu düşünceyle gözlerim açılıyor ve onun kıkırdamasını kazanıyorum. Geri adım atıyor ve bornozumu açıyor. Gözleri göğüslerimin üzerinde ve daha aşağılarda gezinirken bana yönelttiği yavaş ve ateşli bakışlar, onu bir saat daha tutabileceğimi düşündürüyor.

Bir inilti ve son bir iffetli öpücükle anahtarlarını ve telefonunu alıp kapıya yöneldi.

"Seni sonra ararım."

O gözden kaybolurken gülümsüyorum, Henry Wolf'un hayatıma girdiği o ilk günleri ve ne kadar ilerlediğimizi düşünüyorum.

~ ~ ~

"Abigail," diye mırıldanıyor Margo, nefret ettiğim tam ismim onun Fransız dilinde klasik müzik akorları gibi tınlıyor. Manhattan'daki lüks kafede oturduğu yerden kalkıyor ve hafifçe titreyen ellerimi sıkmak için uzanıyor. Onu gördüğüm için gergin olduğumu fark ediyorum.

Sırada ne olduğunu biliyorum ama yine de eğilip iki yanağıma da öpücük kondurması, kirli geçmişimiz düşünüldüğünde kanımı garip bir şekilde hızlandırıyor.

Ama aynı zamanda cildinde nane ve lavanta sabunumun izini de yakalıyorum, bu da beni neşelendiriyor.

"Bu kadar erken New York'ta ne işin var?" Onu daha geçen hafta gördük.

Bir kez daha koltuğuna yerleşirken parlak kuzguni saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Bir reklam için fotoğraf çekimim var," diyor ve önemli bir şey değilmiş gibi geçiştiriyor.

Bu arada, Times Meydanı'nda onun bir reklam panosunun önünden geçtim.

sadece on dakika önce. "Bizim için bir Beaujolais sipariş etme cüretini gösterdim. Hafif bir şey. Günün erken saatleri için iyi." Sanki sözleri onu ortaya çıkarmış gibi, garson - tahminimce yirmili yaşlarının başında oldukça yakışıklı bir adam- aniden yanımızda belirdi ve onaylaması için şarap şişesini uzattı.

"Mükemmel." İç çektim. Saat öğleni ancak geçmişti ve içkimi idare etmekte pek de iyi olduğumu kanıtlayamamıştım.

Bu ilginç olacak.

~ ~ ~

"Bana bu sabundan daha fazla yapmalısın!" diye talepte bulunuyor, Daniel şişeyi bardaklarımıza boşaltırken onu görmezden geliyor ve bakışları lacivert şal elbisesinin derin kısmından görünen uzun bacaklarının üzerinde geziniyor. Çabalamadığı zamanlarda bile kadın cinsellik saçıyor. "Nordstrom'daki arkadaşım Jaden'a numune göndermek istiyorum. Sabun kategorisinin alıcısı o. Ve Devon'a. Macy's'de Güzellik Bakım Başkan Yardımcısı. Oh! Ve...." Bu büyük mağazalardaki tüm bu etkili kişilerin isimlerini sayıyor ve aklımı karıştırıyor.

"Yani?" Delici yeşil gözleriyle beni dikkatle incelemek için eğiliyor. "Bana ne zaman bir şeyler getirebilirsin?"

Birden, başka bir zaman, şatosunun mağarasında, yüzü bacaklarımın arasındayken bana bakan aynı gözler gözümün önüne geliyor.

Yanaklarım kızardı. Onu gördüğümden beri ilk kez bir gariplik hissettim. Sohbetimiz dostça, samimi ve tamamen sıradan bir şekilde devam etti. Sanki onunla Henry ve benim aramda olanlar doğalmış gibi. Onun için muhtemelen öyleydi. Her halükarda, sanki onu yıllardır tanıyormuşum gibi kendimi ona garip bir şekilde daha yakın hissediyorum.

"Biraz daha yapmak için Pennsylvania'ya dönmem gerekecek." Henry'nin hobimi gerçek bir ürün serisine dönüştürmek için benden habersiz tuttuğu Nailed It Branding şirketindeki müşteri yöneticimi arayıp ambalajın mükemmel olduğunu ve daha fazlasına ihtiyacım olduğunu söylemem gerekecek. "Birkaç hafta mı?"

"*Hayır! Bir an* önce *yapmalısın*, Abigail." Elimi tutmak için uzandı, uzun parmakları beni bırakmadan önce uzunca bir süre ellerimin arasında kaydı. "Fransa'ya dönmeden önce bir haftalığına buradayım. Elden teslim etmeliyim

bu paketler. Bu şekilde daha kişisel ve acil olacak, değil *mi*?"

Uh... oui*?* "Şey... Henry Barselona'ya gider gitmez eve döneceğim." Bu her an olabilir, içim burkularak kabul ediyorum. "Yarına kadar sana haber verebilirim?"

"Bon!" Ellerini birbirine çırpıyor. "Günün geri kalanında ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Saatin neredeyse üç olduğunu görmek için telefonumu kontrol ediyorum. Henry'den henüz mesaj yok, ama işle meşgul olduğunda bu alışılmadık bir durum değil. Ayrıca bu öğleden sonra emlak avukatıyla bir toplantısı var.

"O zaman gidelim. Daniel?" Şarabını yudum yudum içiyor ve kredi kartını havaya kaldırıyor. Daniel kartı almak için neredeyse anında gelir.

"Aklın neredeydi?"

"Fotoğraf çekimim." Zarifçe ayağa kalkıyor ve çantasını topluyor. "Bir saat önce orada olmam gerekiyordu." Yüzümdeki paniği görüp gülüyor, sonra omuz silkiyor. "Siz Amerikalılar programlarınıza bayılırsınız. Fransızlar? Bu daha çok bir kılavuz."

Çekim için ödeme yapan kişinin bu konuda bu kadar rahat olacağından şüpheliyim ama sanırım Margo Lauren olduğunuzda pek çok şey yanınıza kâr kalabiliyor.

Çantamı alıp onu takip ederek dışarı çıkıyorum, öğle vakti şarabın kol ve bacaklarıma yaydığı vızıltının tadını çıkarıyorum.

~ ~ ~

Wolf'la aranızdaki şey açığa çıktı. Sadece bir uyarı.

İçime bir gerginlik dalgası çökerken bile telefonuma gelen mesaja gülümsüyorum. Ronan'dan haftalardır haber almamıştım.

İnsanlar ne diyor? Anladılar mı?

Henry'nin kendi kurallarını çiğnediğini biliyorlar mı? Ben onun asistanıyken birlikte olduğumuzu?

Hayır. Öyle görünmüyor. Sonbahar'dan haber bekleyin ve Katie yakında.

Rahat bir nefes aldım. Artık önemli olduğundan değil ama herkese yalan söylemekten nefret ediyorum ve sorarlarsa söylemek zorunda kalacağım.

Kıskanıyorlar, hepsi bu. Önemli bir şey değil.

Ronan ve Connor için her şey "büyütülecek bir şey değil." Üç nokta başka bir gelen mesajla açılır.

Connor'ın sessiz kalmasını sağladım. Öyle kalmasını sağlayacağım.

Hakkımızda. Birlikte yaptığımız şeyler hakkında. Bu söylentileri karışıma eklediğimi hayal edebiliyorum.

Teşekkür ederim. Nasılsınız?

Her zamanki gibi.

Bu mesajı göz kırpan bir surat ifadesiyle bitiriyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. Ronan için "aynı eski" çoğu insan için olduğundan tamamen farklı bir anlama geliyor.

Peki ya sen? Sen ne yapıyorsun?

Kıkırdıyorum.

Sana söylesem bana inanacağını sanmıyorum.

Belki bir dahaki sefere Alaska'ya geldiğinde otostop çekebilirsin. Seni buralarda özlüyoruz.

Ben de sizi özledim çocuklar.

Alaska'ya geri dönme düşüncesi beni gülümsetiyor. "Daha önce hiç bunlardan birine gittin mi?" Margo'nun sesi beni Ronan'la yaptığım mesajlaşmadan uzaklaştırıyor.

Yukarı bakıyorum. "Ah... hayır," diye kekeliyorum, kırmızı ipek elbise yere düşüp Margo'yu karşımda çırılçıplak bırakırken bakışlarımı kaçırıyorum. Bu kadını daha önce de çıplak görmüştüm.

çok fazla. Elbette bundan hiç rahatsız değil, stilistlerinin ona başka bir elbise getirmesini bekliyor. "En azından bunun gibi değil." Henry biz Alaska'dayken bir tane çektirmişti ama o sadece kameralı bir adamdı. Bunun gibi ışıklı, şemsiyeli ve profesyonellerden oluşan bir ekiple değil.

Margo'nun neden bu kadar talep gördüğünü anlamak çok kolay.

O beyaz fonun önünde sanki oranın sahibiymiş gibi yürüdü ve bunu yapmak için doğmuş bir kadının ustalığıyla poz vermeye başladı.

"Erique!" diye sesleniyor başka bir elbisenin içine adım atarken, bu seferki bembeyaz.

İsmi aslında Eric olan yönetmen -ama Margo herkesin ismini Fransızcaya çeviriyor- Abigail'in yanına geliyor ve Abigail tamamen örtünmeden önce diri göğüslerine göz atıyor. "Fotoğrafçının Abigail'in birkaç fotoğrafını çekmesini istiyorum."

"Ne?" Eric'in ağzını açmasıyla aynı anda ben de ağzımı açıyorum, şüphesiz ona bu tür şeyleri öylece talep edemeyeceğini söylemek için.

Ona doğru kayarak avuçlarını tişörtlü göğsünün üzerinde gezdiriyor. Adam otuzlu yaşların ortalarında, kel ve

son derece çekici insanlarla yatma eğiliminde olan Margo'nun ilgisini çekebileceğini hiç sanmıyorum. "O gelecek vaat eden bir ürün hattına sahip bir girişimci ve Henry Wolf'un kadını. Önümüzdeki aylarda onun hakkında çok şey görecek ve duyacaksınız. Bu fotoğrafları çekmek istiyorsunuz."

Bana bir kez daha bakarken kaşları kalkıyor. Bir süre sonra, "Onlar bizi zorla çıkarmadan önce muhtemelen stüdyodan yarım saat daha çıkarabilirim" diyor.

Ona muzaffer bir edayla gülümsüyor. "Bonnie? Morgan?"

İki asistanı -Margo'yla tanıştığım o ilk gün beni giydirmek için Henry'nin çatı katına gelen yirmili yaşlardaki kızlar- iki yanıma gelip emir bekliyorlar.

Margo'nun değerlendirici bakışları, şu anda vücudu saran lacivert-beyaz maksi bir elbise giymiş olan bedenimin üzerinde geziniyor. Kırmızı boyalı dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor. "Seksi ama tatlı olsun."

Telefonumu çantama sokuyorum, Ronan ve Wolf Cove'la ilgili tüm düşünceler unutuluyor.

~ ~ ~

"Sola. Daha... daha... tut! Şimdi sağ elinle uzan ve saçının ucuyla oyna. Mükemmel." Fotoğrafçı bir sürü fotoğraf çekerken klik üstüne klik sesleri geliyor ve ben kendimi aptal gibi hissetmemeye çalışarak gözlerimi uzaktaki boş bir köşeye kilitliyorum.

Ve dikkat etmediğim bir anda fotoğrafımı çektiği için Hachiro'yu çok daha fazla takdir ediyorum. Samimi fotoğraflar kesinlikle benim olayım.

Bu mu?

Bundan nefret ediyorum.

Yine de işte buradayım, Margo'nun saç rengimi tamamladığında ısrar ettiği kobalt mavisi kısa ipek elbisemle, normalde süper modellerle çalışan son derece yetenekli bir ekibin önünde poz veriyorum.

"Daha fazla ruja ihtiyacı var," diye sesleniyor biri. Morgan hemen koşup dudaklarımı boyadıkları gül rengine boyuyor.

"Bu şeyin içinden dökülecekmişim gibi görünüyorum," diye mırıldanıyorum aşağıya bakarak. Straplez elbise gövdemi bir korse gibi sarıyor ve belimden çan şeklinde dışarı taşıyor.

"Bütün mesele de bu zaten," diye fısıldıyor göz kırparak. O ve Bonnie bugün on beş dakika boyunca ellerini göğüslerimin üzerinde gezdirdiler, onları bantladılar ve doğru şekilde ayarladılar. Onlara karşı alçakgönüllülük noktasını çoktan geçtim.

"Tamam, yüzünü bize dön," diye sesleniyor Eric. "Bize daha seksi, daha kışkırtıcı bir şeyler söyle. ....."

Boş boş bakıyorum, önce ona, sonra Margo'ya. "Bir dakika." Margo bana doğru yürüyor.

hareketleri doğal olarak zarif ve baştan çıkarıcı. Beş santimlik topuklu ayakkabılarımla ve o çıplak ayakla, onunla ilk kez göz hizasında buluşuyorum.

"Nasıl kışkırtıcı olunacağını bilmiyorum!" Artık gerginlikten sızan gülümsememi korumaya çalışarak dişlerimi sıkıyorum.

"Şimdi gel, Abigail. Bunu denemeden de yapabilirsin," diye mırıldanıyor, saçlarımı kavrayarak bir kısmını öne çıkarıyor, parmakları saç tellerimin uzunluğundan aşağı kayıyor, köprücük kemiğimi sıyırıyor ve daha da aşağıya, göğüslerimin üst kısımlarına doğru iniyor. "Sadece Henry'yi düşün. Bir odaya girdiğinde onu düşün, onu gördüğünde

kalbinin nasıl çarpmaya başladığını, kanının nasıl akmaya başladığını düşün. Ellerinin vücudunuzda dolaşması için nasıl sabırsızlandığınızı. Elleri... ve onun

ağzıma." Ellerini iç bacaklarımın üzerine koymak için aşağıya uzanıyor. "Böyle dur," diye mırıldanarak bacaklarımı birbirinden ayırıyor. Duruşumu ayarlıyorum. Kulağıma fısıldamak için eğiliyor, parmakları şakacı bir şekilde uyluğumun yukarısında geziniyor. "Ve eğer onsuz hayal etmek çok zorsa, o zaman *benim* ağzımı hayal et." Bana bilerek bakmak için geri çekiliyor, bir şekilde beni üçümüzün paylaştığı o çok özel ana geri çekiyor.

Vücudum ateşle kızarıyor. Onunla ilgili olan şey nedir? bu kadar büyüleyici?

Margo kameranın arkasındaki yerini almak için uzaklaşırken, dudaklarını memnun bir gülümseme kıvrılıyor. "O hazır."

Eric derin bir nefes verir ve "Ben de öyle" gibi bir şey mırıldanır.

"Tamam mı?" diye soruyor fotoğrafçı.

Titrek bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. Ve Henry'yi düşünüyorum. "Evet."

Altıncı Bölüm

Saat yedide geldiğimde Henry evdeydi. Bir telefon konuşmasıyla meşguldü, duvardan tavana pencerenin önünde durup aşağıdaki şehre bakarken sırtı bana dönüktü. Bir an için sessizce manzarayı, yontulmuş omuzlarını ve siyah elbise pantolonunun kıçını sarışını hayranlıkla izliyorum.
Ceketini ve kravatını kanepenin üzerine atmış, bembeyaz gömleğinin manşetlerini açmış.

Parmak uçlarım ona dokunmak için kaşınmaya başladığında çağrısını bitiriyor. Topuklarımı tekmeleyip ileri atılıyorum. Ronan'ın sözlerini tekrarlayarak, "Kurt Koyu'ndaki kedi çantadan çıktı," diyorum. Eski kabin arkadaşlarımın hepsinden mesajlar aldım, Tillie'den zar zor gizlenmiş, her şeyin tam olarak ne zaman başladığını soran sert bir mesaj da dahil. "Henüz cevap vermedim...." Henry y ü z ü m e döndüğünde sesim kayıyor ve alt dudağındaki yarığı ve çenesindeki morluğu görüyorum. Gömleği kanla beneklenmişti. "Sana ne oldu böyle?" Ona doğru koştum, içgüdüsel olarak yaralarına uzandım.

Ben temas etmeden önce bileğimi tutuyor. "Olduğundan daha kötü görünüyor. Ben iyiyim."

"Ama... kim-"

"Scott."

İnliyorum -çünkü *tabii ki* kardeşi ona vuracaktı- ve birkaç buz küpünü havluya sarmak için mutfağa gidiyorum. Geri dönerken ona bir bardak viski dolduruyorum. "Otur."

"Evet, hanımefendi," diye alay ediyor Henry. Kanepeye uzanıyor, buzu ve içeceği mırıldanarak teşekkür ederek kabul ediyor. Olmasını beklediğimden çok daha sakin.

Sorgulayan bakışları önce ustalıkla boyanmış yüzümde, sonra da Margo'nun Henry için eve giderken giymemde ısrar ettiği kobalt mavisi elbisemde geziniyor. "Görünüşe göre benden daha iyi bir gün geçirmişsin."

Gözlerimi deviriyorum. "Margo beni dergi çekimlerinden birine götürdü ve bir de baktım ki bunun içindeyim ve kamera için 'kışkırtıcı' görünmem söyleniyor. Bir tane bile düzgün fotoğraf çektiklerinden şüpheliyim."

"Eminim bir *sürü* iyi fotoğraf çekmişlerdir." Gözleri, bakışları üzerine çeken ve kötü bir şekilde gizlenen geniş göğüs dekolteme takıldı.

İçeri girerken kapıcı sırıttı.

"Konuyu değiştirmeyi bırak. Bugün ne oldu?"

Tekrar minderlere yerleşir ve içkisinden bir yudum alır. Ve yüzünü buruşturdu. "Bugün babamın vasiyetini okumak için emlak avukatlarıyla buluştuk. Bazı sürprizler oldu."

"Ama ben bunun basit olacağını düşünmüştüm."

"Ben de öyle." Henry duraksadı, elindeki içkiyi inceliyordu.

uzun bir süre parmaklarını oynattı. "Babam bana her şeyi bıraktı." Ağzım açık kaldı.

"Şey, *her şeyi* değil. Scott'a Cape Cod'daki evi verdi. Ama Wolf Hotels'deki son hisselerini, Wolf Gold'u, tüm yatırımlarını ve geri kalan mal varlığını bana bıraktı."

"Vay canına. Bu... çok fazla." Henry'nin şokta olduğunu fark ettim. "Tahmin bile edemezsin."

"*Gerçekten* hiçbir fikrim yok," diye kabul ediyorum. "Demek Scott sana bu yüzden vurdu."

"Temel olarak. Sonra da beni dava edeceğini söyledi. Dürüst olmak gerekirse onu suçladığımı söyleyemem."

"Ama bu senin hatan değil! Babanın lanet vasiyetini sen yazmadın!"

Başı geriye düşüyor ve ona binerken dilimi üzerinde gezdirmekten hoşlandığım sivri adem elmasını gösteriyor.

"Baban herhangi bir açıklama yaptı mı?"

"Yazdı. Avukatın yüksek sesle okuduğu, gerekçelerini belirten bir mektup yazdı." Henry içkisinden bir yudum daha aldı ve yine yüzünü buruşturdu. "Scott onun oğlu değil."

Ağzım ikinci kez açık kalıyor.

"Erken yaşta bir ilişki yaşamış ve hamile kalmış. Babama bebeğin kendisinden olduğunu söylemiş ve babamın bundan haberi olmamış. Birkaç yıl sonra ben doğdum ve babama göre iki Kurt oğlu oldu."

Dünkü konuşmayı hızlıca tekrar oynatıyorum. "Scott'ın bir kaza olduğunu söyledi."

Henry homurdanır. "Ben de

öyle derdim." "Baban ne

zaman öğrendi?"

Henry'nin gözlerinde öfke parlıyor. "Onu muhasebecilerini becerirken ve hayır kurumlarının hesaplarından para çalarken yakaladığında. Hasta çocuklar için bir hayır kurumu."

Yüzümün tiksintiyle buruştuğunu hissediyorum. "*Ne*?"

"Evet. Hepsi mektupta yazıyor. İşte o zaman tüm gerçekler ortaya çıktı ve Scott'ı merak etmeye başladı. Kurt'a hiç b e n z e m i y o r d u . Bu yüzden onu kovdu ve bizi yatılı okula gönderdi. Babam, o gittiği sürece yasal işlem başlatmamayı kabul etti. Basına yansımasını istemedi. Scott'ı kendi çocuğu gibi yetiştirmeyi ve ona Kurt demeyi kabul etti. Annemin yaptığı şey yüzünden Scott'ın cezalandırılmaması gerektiğini düşündü." Henry'nin yüzünde farkındalık belirir. "Şimdi her şey anlam kazanmaya başlıyor.... Büyükannemle büyükbabamın neden tüm topraklarını *bana* verdiklerini; babamın neden Wolf Otelleri'ni işletmem için ısrar ettiğini. Neden oteli bana vermek için beklemedi de madenin kontrol hisselerini elinde tuttu. Bunun nedeni sadece benim daha yetenekli olmam ya da Alaska'yı gerçekten takdir eden kişi olmam değildi. Çünkü ben gerçek bir Kurt'um ve Scott değil."

"Yani madeni Scott'a hiç vermeyecek miydi?"

"Sanırım babamın her zaman çekinceleri vardı ama hayır, Wolf Gold Scott'a gidecekti, ta ki Scott Kiera ile o saçmalığı yapana kadar. Bu onun tıpkı annemiz gibi olduğunun kanıtıydı. Kurt mirası umurunda değil. O sadece Scott'ı önemsiyor." İçini çekiyor. "Bununla birlikte

Orada ne var ki fikrini değiştirdi." Sehpanın üzerine yayılmış kalın klasör yığınına doğru başını sallıyor. "Babam maden operasyonları için bir iç denetim yapılmasını emretti. Scott'a bunun verimlilik arayışı olduğunu söyledi ama aslında Scott'ın madeni iyi yönetip yönetmediğini görmek içindi. Scott'ın düşündüğünden çok daha derine inmiş olmalılar, çünkü Scott'ın zorladığı bütçe kesintilerini ve güvenlik protokolü atlamalarını ortaya çıkardılar. İnsanların ölümüne neden olabilecek şeyler. Eninde sonunda insanların ölümüne neden *olacak şeyler*."

"Aman Tanrım! Bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum. Ama bir yerlere para aktarılıyor ve o da aile adını ve tüm işi tehlikeye atıyor."

Şoktan midem bulanıyor. Scott'ın iğrenç biri olduğunu biliyordum ama masum insanların hayatını böyle riske atmak? "Bu denetim ne zaman geldi?"

"Ölmeden bir hafta önce. Avukatlarla görüştü ve vasiyetini aynı gün değiştirdi. Başına bir şey gelme ihtimaline karşı mektubu hemen o anda yazdı." Henry başını sallar. "Bu adam gerçekten de her şeyi düşünmüş."

"Ve hiç vakit kaybetmedi." Gerçi onun hakkında bunu zaten biliyordum. William Wolf, Scott'ın Henry'yi tecavüzle suçlamaya nasıl yardım ettiğini öğrendiğinde, hemen mülkiyet devrini hızlandırdı. Bu, Scott'a çok istediği Wolf Hotel'i asla alamayacağını söylemek kadar, Henry'ye olan güvenini, Henry'nin aile şirketi için niyetlerinin her zaman doğru olacağını bildiğini kanıtlamak içindi.

Henry... onun tek gerçek oğlu.

Henry'nin kalçasına yatıştırıcı bir el sürüyorum. "Ve sen bunların hiçbirini bilmiyor muydun?"

"Hayır. Biz Fransa'dayken babam beni aradı ve benimle yüz yüze görüşmek istediğini, yakında bazı büyük değişiklikler olacağını söyledi. Ama bana tam olarak ne olduğunu söylemedi. Ve ertesi gün öldü."

"Scott hâlâ madeni alacağını düşünüyordu." Crystal'a da aynı şeyi söyledi. "Bunların hiçbirini bilmiyor olmalı."

"Hiçbir fikri yoktu. Tabii ki bunu iddia ediyor O yasal bir Kurt ve hepsi yalan. Ama babam DNA testlerini Scott'ın haberi olmadan yaptırdı."

Başımı sallıyorum. "Ben de ailemle uğraşmanın zor olduğunu sanıyordum."

"Sana söylemiştim." Bana viski bardağını uzattı.

Elimi sallıyorum, gözüm denetim masasının yanındaki sehpanın üzerinde duran küçük, süslü oymalı ahşap bir kutuya takılıyor. "Bu çok güzel."

"Büyükannemindi." Tereddüt

ettim. "Açabilir miyim?" Bir

duraksama oldu. "Elbette."

İçinde bir sürü mücevher var.

"Dünyanın en büyük elmaslarını alabilirdi ama onları umursamazdı. Ya da mücevherleri. Ama incileri severdi."

"Anlıyorum." Daha yakından incelemek için özenle yapılmış gümüş ve inci bir broşu elime alıyorum.

Henry beni yakından izliyor. "Bunu beğendin

mi?" "Beğendim. Çok güzel."

"Bir yıl Noel'de ona bunu vermiştim. Sonunda onunla geçirdiğim son tatil oldu." Sesinde bir parça hüzün var.

"İyi bir zevkin var." Kutuya geri koydum ve bir yüzük çıkardım.

"Bu onun nişan yüzüğüydü."

Işığa tutuyorum. Basit bir tasarımı var. Altın kordon ince ve pürüzsüz, ortasındaki küçük beyaz inciyi sabitlemek için yukarı uzanan birkaç iyi yerleştirilmiş pençe var.
Etrafında minik elmaslardan oluşan bir küme var. Sadece biraz ışıltı vermeye yetecek kadar. "Bu çok... sade ve yine de şık."

"Bu oydu." Yüzüğe hayranlıkla bakarken Henry'nin gözlerinin beni incelediğini hissediyor ve onun nasıl bir kadın olduğunu hayal ediyorum. Gerçekten de Henry'nin sahip olduğu tek anne figürüydü ve görünüşe göre ona çok yakındı.

"Sanırım onu severdim."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyor sessizce. "Büyükbabam o inciyi bir istiridyeden çıkardı. Sonra da madene inip bant için altın çıkardı."

"O yapmadı."

"Yaptı da."

"Bu... gerçekten romantik." Ama çok da şaşırmamalıydım. Henry'nin büyükbabasının Wolf Cove'da

kendi elleriyle inşa ettiği ahşap kulübeyi görmüştüm.

Otelden uzakta. Henry ve büyükannesi ve büyükbabası yazlarını orada geçirirlermiş.

Henry viskisinden uzun bir yudum alır. "Ve şimdi elimde o lanet olası altın madeni var, tuzaklarla dolu ve Tanrı bilir daha neleri çözmem gerekiyor. Oteli işletirken bunu nasıl yapacağım? Aynı anda bütün bu yerlerde olamam." Burnunun kemerini sıkıyor, gerginliği yüzünden yayılıyor. Henry'yi daha önce hiç bunalmış görmemiştim. Wolf Cove açılırken ve baskı yüksekken bile çelik gibi kalmıştı.

Ya da belki de başından beri o sert dış görünüşünün altında ne sakladığını bana göstermek için açılıyordur.

"Büyükbaban bunu nasıl yaptı? Ya baban?" "Her

zaman iki nesil Kurt vardı.

işleri yönetmek. Ve otel zinciri şimdikinin yarısı kadardı. Ve maden için güvendikleri bir adamları vardı. Ölmeden önce neredeyse elli yıl boyunca orada çalıştı."

"Görünüşe göre senin de güvenebileceğin insanlar

bulman gerekiyor." "Ben kimseye güvenmiyorum."

Bacaklarımı kanepeye çekip rahatlarken göz devirmemi bastırıyorum. "Belinda'ya güveniyorsun. Onu gönderiyorsun

Barselona'ya."

"Evet, ne yaptığını biliyor," diye itiraf ediyor isteksizce.

"Bahse girerim Wolf için çalışan en az *birkaç tane* daha vardır. Çok para ödediğiniz insanlar, böylece... ah, bilmiyorum... otel işletmek gibi şeyler yapabiliyorlar."

Alaycı bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Bana milyarlarca dolarlık bir şirketi nasıl yöneteceğimi mi söylüyorsun Abigail Mitchell?"

"*Ben mi?*" Ellerimi göğsüme bastırıyorum. "Bunu yapmaya asla kalkışmam. Ben sadece güzel görünmek için buradayım."

Bakışları üzerimde geziniyor. "Bu gece çok güzel görünüyorsun.

Aslında, çarpıcı."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum ve yaralı dudağına bastırmaktan korkarak burnunun ucuna bir öpücük kondurmak için eğiliyorum. "Margo bu gece onunla ve arkadaşlarıyla buluşmamızı istedi. Ama istemiyorsan hiçbir yere gitmek zorunda değiliz-"

"İstemiyorum," diyor hiç vakit kaybetmeden.

"Tamam."

"Ben sadece... Ne yapacağımı bilmiyorum Abbi. O piç kurusuna katlanamasam da, en azından ona güvenebilirdim.

Onu. Yapabileceğimi sanmıştım. Şimdi mi? O benim. Ben son meşru Kurt'um."

"Şimdilik belki. Ama çocuk sahibi olduktan sonra...." Kaşları havaya kalkarken sözlerim dağılıyor. Muhtemelen bu konuyu açmanın zamanı değildi. Elimi boynunun arkasına yerleştiriyorum ve başparmağımın boynunu çizmesine izin veriyorum. "Merak etme. Bir yolunu bulacaksın. Şu anda sadece şok olmuş ve bunalmış durumdasın.
Herkesin bir gece için buna izni var."

İç çekiyor.

"Peki ne yapmak istiyorsun?"

"Sanmıyorum." Televizyonun kumandasına uzanıyor, güç düğmesine basarken nasırlı eli çıplak dizimi yumuşatıyor. "Maçı izle, pizza çağır ve seni burada, bu kanepede becereyim."

Sözleri, kalçalarımın arasında hissettiğim anlık bir vaat. Elimde olmadan bacaklarımı ayırıyorum. "Bu sırayla mı?" Masumca soruyorum, bakışlarının düşmesini ve niyetle ısınmasını izliyorum.

Elini elbisemin eteğinin altından geçirip bacaklarımın arasından geçirerek külotumun altına kadar sokuyor. Parmakları tek bir hamleyle içime batarken nefesim

kesiliyor.

"Hayır, kesinlikle o sırada değil." Televizyonu kapatır.

~ ~ ~

"Barselona'ya gidiyorum," diye anons ediyor Henry, dolaba adımımı atar atmaz - aslında bütün bir oda, raflarda herhangi bir mağazada gördüğümden daha fazla takım elbise asılı.

"Bu kadar çabuk mu?" Bavulunu açışını izliyorum ve hayal kırıklığım artıyor. Bunun olacağını biliyordum ama dünkü şoktan sonra bir süre daha burada kalacağını düşünmüştüm.

"Belinda'yı yeni yönetim ekibine ne kadar çabuk adapte edersem, ben de o kadar çabuk geri dönebilirim."

"Peki ya Kurt Altını?"

Sanki madenlerden bahsetmek ona Scott'ın yaptıklarını hatırlatıyormuş gibi dudağına uzanıyor. İnce bir kesik ve biraz renk değişikliği dışında, bu sabah neredeyse hiç fark edilmiyor. "İç denetimi vekâletnameye sahip hukuk ekibiyle paylaştım ve onlar da sorunların acilen ele alınması gerektiği konusunda hemfikir. Madeni kapatıyorlar." Henry bir tanesini dikkatle seçmeden önce özel takım elbise raflarına baktı. "Donanma mı?"

"Hayır. Bu siyah. Bu lacivert." Bir diğerini gösteriyorum. "Ama bu bir sürü insanın işsiz kalması demek."

"Önümüzdeki birkaç hafta içinde ölmeyecek bir sürü insan var. En azından benim madenimdeyken," diye karşı çıkıyor, üç takım elbise daha alıyor ve onları bir giysi torbasının beklediği hazır olmayan yatağa atmak için dışarı taşıyor. "Yapılacak en doğru şey bu. Bize en büyük güvenlik sorunlarını mümkün olduğunca çabuk ele alma şansı veriyor."

Dün geceki ezilmiş ve savunmasız Henry artık yok. Bu Henry, babasının iyi bir sebepten dolayı onu sorumlu bıraktığı güçlü bir iş adamı.

Çekmeceden onun için birkaç çift çorap ve külot çıkarırken hayal kırıklığımı gizleyemeyerek iç çektim. "Tamam. Sanırım Miles'ın Greenbank'e dönmem için ne tür bir uçuş ayarlayabileceğine bakacağım."

"O örnekleri Margo'ya götürmelisin."

"Doğru." Dün gece yatakta uzanırken Margo'yla geçireceğim gün hakkında onu bilgilendirdim. Bu konuda benden daha heyecanlı görünüyordu. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence o deli." Şimdi biraz zamanım olduğu için daha mantıklı düşünebiliyorum. "Neden

Nordstrom veya Macy's *benim* ürün serimi taşımak ister mi?"

"Bu sektörü bilen biri varsa o da Margo'dur. Ona güvenin." Bir yığın tişört ve birkaç gündelik kıyafet alıyor ve sanki bunu binlerce kez yapmış gibi -ki muhtemelen yapmıştır- hiç düşünmeden bavuluna yerleştiriyor.

"Ama ya zevkleri... duyguları ya da cazibesi ya da bana karşı hissettiği her neyse, onun yüzünden çarpıksa?"

Henry sırıtıyor. "Margo'da sevdiğim bir şey varsa, o da cinsel eğilimlerini iş fetihlerinden ayrı tutabilmesidir."

"Yani bana yardım etmesinin seninle bir ilgisi yok mu?" Dün Henry hakkında konuşurken, onunla ilgili düşüncelerini kışkırtıcı bir poz vermek için kullanırken, sanki kişisel deneyimlerinden yola çıkıyormuş gibiydi. Belki de öyledir, çünkü birlikte yatmışlardır. Fransa'da sahibi olduğu şatoyu butik bir Wolf Hotel'e dönüştürmek için Henry ile ortak olmak istemesi de buna eklenince, Henry'yi teşvik etmek için beni etkilemeye çalışmak için pek çok nedeni var.

"Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Doğru."

"Ve Margo'ya güveniyorum. Eğer size yardım ediyorsa, bunun nedeni ürün grubunuza inanması ve insanların isteyeceği bir şeyiniz olduğunu düşünmesidir. Ve senden hoşlandığı için." Tuvalet malzemelerini çantasına atarken, bavulunun fermuarını çekiştiriyor. "Tanışabileceğiniz en dürüst ve şeffaf insanlardan biri. Onun tavsiyelerini ve yardımını al ve onunla birlikte koş. Seni hazırlayacaktır. Büyük kararlar almadan önce beni ara ve hukuk ekibimden geçmeden hiçbir şeyi imzalama, ama bunun dışında emin ellerdesin. İşinizi benim yapabileceğimden çok daha iyi yürütecektir."

"Bundan şüpheliyim."

"Seni büyük şeyler bekliyor, Abbi. Söz veriyorum."

Henry Wolf'tan daha mı büyük? Bence değil.

"Bu senin için neden bu kadar önemli ki?"

Neredeyse bıkkınlıkla iç geçiriyor. "Sana nedenini zaten söyledim. Çünkü hayatında sana ait, gurur duyabileceğin bir şeyin olmasını istiyorum."

Köşede yerde açık duran ve bir yığın kıyafetle dolup taşan bavuluma doğru ilerliyorum. İnliyorum. "Ben buradayken çamaşırlarımı yıkaması için Raj'a ne kadar ödemem gerekiyor?" Erkek hizmetçi haftada üç kez gelip çatı katını temizliyor ve Henry şehirdeyken onun ev işleriyle ilgileniyor.

"Bunu onun sorumluluk listesine ekleyeceğim." Henry dağınıklığa bakarak sırıtıyor. Her türlü ev temizliğinden ne kadar nefret ettiğimi biliyor.

"Tüm bunları eve götürmek için senden bir bavul ödünç almam gerekebilir. Ne kadar çok giysi aldığımı fark etmemiştim."

"Koridordaki dolapta." Henry yatak odasının kapısını yarılamıştı ki durdu ve kaşlarını çattı. "Neden buraya bırakmıyorsun? Dolabımın sol tarafında biraz yer olmalı."

"Gerçekten mi?"

"Evet. New York'tayken bir bavulla yaşamamalısın zaten." Bana dikkatle bakıyor. "Ne istersen bırak. Diş fırçası, tıraş bıçağı... her neyse."

Karnım hem gerginlik hem de heyecanla dönerken yatak odasından çıkıp gözden kayboluyor.

~ ~ ~

Henry saatini kontrol eder, ancak yanındaki sobanın üzerindeki saat doğru zamanı göstermektedir. Henry bir saat adamı.

Ve hızlı bir adam.

"İndiğimde seni ararım." Telefonunu ve MacBook'unu alır. Bavulları çoktan bir belboy tarafından indirilmişti.

"Bekle!" Kollarımı beline dolamak için adanın etrafında dönüyorum.

"Bunu zaten yapmıştık."

Ona bakıyorum. "Ve şimdi bunu tekrar yapıyoruz."

Çenesi geriliyor. "Uzun vedalardan nefret ettiğimi biliyorsun." "Ben de sana veda etmekten nefret ediyorum, nokta."

"Benimle İspanya'ya gelmediğin sürece bundan kaçınamayız, değil mi?"

"Keşke yapabilseydim, ama yapamam. Bunu biliyorsun. Babam kendi başına dolaşabilecek kadar iyileşene kadar olmaz."

"Bunu biliyorum. Ama bundan hoşlanmıyorum," diyor o tipik soğuk tonuyla. Bu onun duygularına karşı koyma

şekli.

Şimdi farkına var.

Dalgalı kestane kahverengi saçlarından bir tutamı düzeltmek için uzanıyorum. Mükemmel Henry Wolf'un saçlarını bu hale getirmek için on beş dakika harcaması gerekir. Uyandığında sahip olduğu dağınık görünüm? O da aynı derecede seksi ama benden başka kimse göremiyor. "Babam ayağa kalkar kalkmaz, tamamen seninim. Söz veriyorum."

Dudakları bükülür. "Ne zaman istersem mi?"

Parmak uçlarımda yükselip burnumu onun zayıf noktası olan çene çizgisinin hemen altında gezdiriyorum. "Ne zaman istersen."

"Nereye istersem mi?"

Dudaklarımı hafifçe teninin tadına bakmak için ayırdım. "Nereye istersen."

"Senin okula dönmen gerekmiyor muydu?" diye soruyor yumuşak bir sesle, sanki bu durum onu hiç etkilemiyormuş gibi. Ama hızlanan nefesleri ona ihanet ediyor.

"Ben üniversite terkim, unuttun mu?" Chicago'daki Northgate Hıristiyan Koleji'nde bir yılım daha var. İlk başta babamın kazası yüzünden erteliyordum. Ya şimdi? Dürüst olmak gerekirse, bunun Henry ile daha çok ilgisi var. Bunun

yanlış ve aptalca olduğunu, eğitimimin önemli olduğunu biliyorum. Sadece bunu göremiyorum.

Bir sırt çantası dolusu kitapla kar yığınları arasında yürürken ya da bu adam dikkatimi dağıtmak için etrafımdayken tüm dikkatimi derslerime verirken.

Kıkırdıyor. "Yazışmaları incelediğini sanıyordum?"

"Aldım. Gelecek hafta iki kursa başlayacağım. Jed de benimle birlikte alacak. Birlikte çalışabiliriz."

"Harika." Henry parlıyor. "Siksurat'ın aklına bir şey gelmediğinden emin ol."

"Seninle Fransa'ya gidebilmemin sebebinin Siksurat olduğunu unutma."

"Çünkü annen çiftlik için yardım tutmama izin vermedi."

"Ve asla da olmayacak. Ayrıca Jed arkadaş olarak daha iyi olduğumuzu fark etti." Kendimi ona doğru bastırıyorum ve tamamen sertleştiğini hissediyorum. "Senin hakkında ne hissettiğimi biliyor."

Henry gözlerini kapatır ve yumuşak bir sesle, "Söyle," der.

Geçen geceden beri o kelimeleri söylemedim. Ama onun davetiyle cesaretim arttı. Parmak uçlarıma uzanıyorum, dudaklarım kulağına uzanıp fısıldıyor, "Delicesine

Sana aşığım, Henry Wolf. Seni düşünmeden duramıyorum. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Her parçana."

Yanıt olarak verdiği nefes uzun ve ağırdır.

Kemerini ve fermuarını kurcalamak için uzandım.

"Abbi, uçağım bekliyor," diye hatırlatıyor bana acı dolu bir sesle.

"Çabuk olacağım, söz veriyorum," diye mırıldanıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum, pantolonunu ve külotunu yanıma alarak şişmiş uzunluğunu ortaya çıkarıyorum. Henry'nin en savunmasız olduğu an, parmaklarım çıplak kalçalarına gömüldüğünde ve ağzım onun zevki üzerinde tam kontrole sahip olduğunda, bu eylemdir.

Dilimi pürüzsüz alt tarafı boyunca kökten uca doğru gezdiriyorum ve derin bir inilti çıkarıyorum. Onu birkaç uzun dakika daha kızdırıyorum, dilimin ucunu hassas ucunun etrafında döndürüyorum, ikinci kez inlemeden önce boncuklanmaya başlayan tuzluluğun tadına bakıyorum. "Benimle alay etmeyi bırak," d i y e tıslıyor, bir eliyle başımın arkasını sertçe kavrıyor ama acı vermiyor, gözleri parlıyor.

Gülümseyerek genişçe açıyorum ve kalçalarını iterek ağzımı dolduruyor. Sertçe emdiğimde uzun sürmeyeceğini

söyleyebilirim ve ağzım olana kadar daha da şişer.

Gidebildiği yere kadar uzanıyor ve dişlerim hafifçe tenine sürtünüyor.

Ağzıma boşalırken aydınlık mutfak onun çığlıklarıyla doluyor. "Lanet olsun, Abbi," diye küfür ediyor pantolonunun arasından. "Sana yanımda ihtiyacım var."

Gülümsüyorum, bir kez daha ayağa kalkıyorum, dilimde onun tadı. "Yakında," diye mırıldanıyorum, onu nazikçe külotuna geri sokuyorum ve onun için pantolonunu hazırlıyorum. Pantolonunun içinden artık hassas olan bölgesini avuçlayıp ovuyorum ve keskin tıslamasını kazanıyorum. "O zamana kadar bunu düşün. Ve Belinda'ya kötü davranma. Onun gibi insanların senin için çalışmasına ihtiyacın var."

Alnını benimkine bastırmak için eğiliyor. Ağzını açıyor ve ben nefesimi tutuyorum, dilinin ucundaki kelimeleri hissedebildiğimden eminim, onları duymak için çaresizim.

"İndiğimde seni ararım." Dudaklarıma nazik bir öpücük kondurduktan sonra soyunuyor ve kapıdan çıkıyor.

Yedinci Bölüm

Havaalanı limuzini beni bırakmak için garaj yoluna girdiğinde Henry'nin bana aldığı gümüş renkli Dodge Ram ahırın yanında duruyordu. Jed yanında duruyor, gömleksiz ve derin bronzlaşmış, kaputun üzerinde sabunlu bir süngeri yumuşatıyor.

Şoföre teşekkür ediyorum ve bavulumu çimlerin üzerine bırakarak oraya doğru ilerliyorum. "İyi bakmışsın gibi görünüyor."

"Tabii ki kullandım. Sürmeme izin vermeye devam etmeni istiyorum." Izgarayı fırçalarken bana sırıtıyor. "Bu yollar oldukça tozlu. Bir sürü ölü böcek var."

Kıkırdıyorum. "Güven bana. Alaska'daki kamyonların yanında bu hiçbir şey." Connor ve Ronan'la birlikte kullandığım kamyonun kaportasında kalıcı, kalın bir ceset tabakası vardı.

Bunu düşününce aklıma o iki adam ve onlarla her gün çalışmayı ve gülmeyi ne kadar özlediğim geliyor.

"Yani?" Jed süngeri kovaya atıyor. "Fransa nasıldı? Yolculuğun kısa sürdüğünü biliyorum ama harika vakit geçirmiş olmalısın." Sonunda sadece arkadaş olmamızın daha iyi olacağı fikrinden vazgeçmiş olabilir, ama Jed'i Henry'yle birlikte olmamın onu hâlâ rahatsız ettiğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Ya da belki daha açık bir ifadeyle, Henry gibi bir adamla asla rekabet edemeyeceğini ve kazanamayacağını.

Gülümsüyorum. "İnanılmazdı. Eğer gitme şansınız olursa, gitmelisiniz."

"Evet... bir gün, belki." Ellerini dağınık sarı saçlarının arasında gezdiriyor. Ne kadar kaslı olduğunu ilk kez fark etmiyorum. Eskiden olsa ağzımın suyu akardı. Ya şimdi? Ne bir kalp atışı, ne de bir arzu titreşimi.

"Buralarda işler nasıldı?"

"Her zamanki gibi. Meşgul." Elini orijinal ahırımıza, parasını ödemek için annemle kavga ettiğim yeni parlak gümüş metal çatıya doğru uzatıyor. "Onu daha iki gün önce takmayı bitirdiler. İyi görünüyor. Sağlam."

"Ve tam zamanında. Yapacak çok işim var." Ona Margo'dan ve fikirlerinden bahsettim.

Ben bitirene kadar Jed'in ağzı açık kaldı. "*Margo Lauren?* Onu gerçekten *tanıyor musun*?"

"Seviyorum." *Ne kadar iyi olduğunu hayal bile edemezsin.*

"Dang. Bu yeni hayatın bambaşka bir şey." "Bir de bana sor."

"Onun resmine bakarak kaç kez otuzbir çektiğimi bir bilsen-"

"Jed!"

Bana mahcup bir gülümseme veriyor ve omuz silkiyor. "Ne? Orada külotu ve sütyeniyle poz verirken erkeklerin son ürüne ne yapacağının farkında olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Oh, o farkında. Eminim memnuniyetle izleyecektir," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, ama yeterince sessiz değil.

Jed'in kaşları kalktı.

"Annem ve babam nerede?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Şehre gittiler. Baban bugün alçılarının geri kalanını çıkaracak."

"Gerçekten mi?" Kazanın üzerinden o kadar zaman geçti mi?

Jed hortuma uzanıyor. "Evet. Yavaş ama emin adımlarla iyileşiyor. Getirdiğin golf arabası etrafta dolaşmasına çok yardımcı olacak. Sanırım Bernadette'le kapalı kaldığı için kafayı yiyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne golf arabası?"

"Şuradaki." Evin yan tarafına, parlak yeni siyah bir arabanın park edildiği yeri işaret ediyor.

"Ben..." diye söze başlıyorum, ama ipuçlarını yakalayınca kelimelerim dağılıyor. Henry. Her zamanki gibi benden beş adım önde.

Ve Jed'in haklı olduğuna şüphe yok; annem onu içkiye sürüklemeden önce babamın bağımsızlığını geri kazanması gerekiyor.

Jed kamyondaki sabunu püskürtmeye başlar.

"Tamam, bana ihtiyacın olursa ahırda olacağım." Umarım yeterince erzağım vardır. Bitki bahçemde ciddi eksiklikler var. Alaska'da olduğum için bu yıl ekmediğim bazı yıllıkları satın almak için şehre inmem gerekebilir.

"Peki, sen evdeyken bunu sürebilir miyim?" "Bana ne

kadar iyi davrandığına bağlı," diye bağırıyorum. eşyalarımı bırakmak için eve doğru gidiyordum.

Hortumdan fışkıran soğuk su sırtıma çarptığında çığlık atıyorum.

~ ~ ~

Ahırdaki küçük atölyemin tanıdık, küflü kokusu, etrafta dolaşıp malzemelerimi incelerken ve acele sipariş vermek için malzemelerin bir listesini yaparken bana tuhaf bir rahatlık hissi veriyor. Margo en az bir düzine numune kiti istedi. Ambalajlar yarın kuryeyle gelecek, yani en azından elimde olacak. Çalışmaya başlaması birkaç gün daha sürecek.

Kafamı kaldırıp golf arabasını ahırın ortasında, babam sürücü koltuğunda ve aptal gibi sırıtırken bulmadan önce duyduğum tek uyarı yumuşak bir vınlama sesi. "Birinin burayı tamir ettiğini duyduğumu sandım."

"Babacığım!" Masanın etrafından dolanıp ona doğru koşuyorum, kollarımı ona sararken nazik olmaya çalışıyorum.

O da beni sıkıyor, her zaman onunla ilişkilendirdiğim o gücün bir kısmı geri geliyor. "Seni özledim, kızım."

"Ben de seni özledim. Doktor ne dedi?"

Birkaç dakikasını bana durumu özetlemekle geçirdi; akciğeri yüzde 75 oranında iflas etmişti ve sol bacağının iki ay daha alçıda kalması gerekecekti ama işler iyiye gidiyordu. Sonra ellerini

golf arabasının direksiyonu. "Eve döndüğümde karşılaştığım sürpriz buydu," diye başlıyor, çok iyi bildiğim o ses tonuyla. Nazik bir azarlamayla birlikte geliyor. "Bunlar ucuz değil, Abigail."

Ona sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Ama buna ihtiyacın var. Bu sana bağımsızlığının bir kısmını geri veriyor, değil mi?"

"Buna hiç şüphe yok." Bakışlarını yeni çatıyı incelemek için kaldırıyor. "Burayı şimdiye kadar yakından görmemiştim. Güzel görünüyor. Ve buna ihtiyaç vardı, bu yüzden minnettarım. Ama bütün paranı bana harcamayı bırakmalısın. Bu araba çok fazlaydı."

Bundan kendime pay çıkaramam ve çıkarmak da istemiyorum. "Aslında benim için de sürpriz oldu. Bunu Henry ayarladı. Onun yaptığını bilmiyordum."

"Ben de bunu merak ediyordum." İçini çekti. "O nasıl?"

"O... Henry. Şu anda Barselona'ya gidiyor ve muhtemelen ondan sonra da altın madeniyle ilgili sorunları çözmek için Alaska'ya gidecek."

"Çok çalışkan bir adam, orası kesin." Tereddüt ediyor. "Belki de fazla çalışkan?"

"Belki," diyorum hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ama o sevdiğim, çalışkan bir adam."

"Evet. Farkındayım." Mutfağa göz gezdiriyor. "Peki, burada ne yapıyorsun?"

Daha önce Jed'e yaptığım gibi babama da anlattım.

"Yani şimdi Margo Lauren ile gerçekten *arkadaş* mısınız?" "Evet. Neden? Onun kim olduğunu biliyor *musun*?"

"Annenin endişeleri sayesinde *herkes* onun kim olduğunu biliyor." Bana bir bakış atıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "Hadi, atla. Verandada seni bekliyor."

Mecburen, minderli bankta onun yanına yerleşiyorum. Pedala bastı ve araba ileri doğru yalpaladı.

Ahırdan çıkıp eve giden patikadan aşağı inerken, "Elektrikli bir şey için kesinlikle bir vuruşu var," diye mırıldanıyor. Tabii ki annem orada, üzerinde çiçekli mavi bir elbise var, kısa kıvırcık kahverengi saçları yeni kesilmiş gibi görünüyor. "Belki de ona arabanın tam olarak nereden geldiğini söylemeyelim?"

"Sanki zaten şüpheleri yokmuş gibi." Kıkırdıyor.

"Oh, şüphesiz var."

"O nasıl bu arada?"

"Daha iyi, gerçi bir hafta kadar çok huysuzdu, kafein yoksunluğu yaşıyordu. Ama şimdi bunu atlattı ve May teyzeniz ona uğruyor, daha sağlıklı yemekler pişirmesini ve her gün iki kez yürüyüşe çıkmasını sağlıyor. Şimdiden yaklaşık 20 kilo verdi."

"Bu harika!" Daha sağlıklı olmak için kilo konusunda kat etmesi gereken uzun bir yol var ama bu iyi bir başlangıç. "Peki onun dışında nasıl?"

"Oh... yavaş yavaş kendine geliyor. Henüz Henry'yi kollarını açarak karşılamasını beklemiyorum ama sanırım sonunda tüm bu saçmalıklarla başarabileceği tek şeyin seni bizden uzaklaştırmak olduğunu fark ediyor."

"Bunu asla yapamaz."

"Umarım yapmaz."

Eve doğru ilerlerken elini güven verici bir şekilde okşuyorum.

Araba durduğunda, "Unutma, her zaman sevgi dolu bir yerden geliyor," diye mırıldanıyor.

Annem sulama kabını yere bırakıyor ve cılız merdivenlerden aşağıya iniyor. Nefes alış verişi hâlâ sıkıntılı ama onda belli belirsiz bir değişim görüyorum. Gözlerinin altındaki torbalar o kadar belirgin değil, yüzü o kadar şiş değil. "Doktoru duydun Roger! Akciğerin sadece yüzde 75'te!
Ne yapıyorsun, o şeyin içinde warp hızıyla dönüp duruyorsun!"

Eğilip onu yanağından öpüyorum ve fısıldıyorum: "Unutma, her zaman sevgi dolu bir yerden geliyor." Arabadan iniyorum. "Merhaba anne!" Elimden geldiğince uzlaştırıcı bir sesle teklif ediyorum.

"Merhaba, bebeğim. Buraya gel." Sanki aramızda sıra dışı bir şey olmamış gibi kollarını bana doluyor ve beni kendine doğru sıkıca sarıyor. "Biliyorsun, etrafta gezip tozabilsin diye ona o şeyi almak iyi bir fikir değildi."

"Eminim özgürlüğe ihtiyacı vardır."

Sanki ne demek istediğini kanıtlamak istercesine, omzunun üzerinden "Akşam yemeği için biraz mısır toplamaya gidiyorum!" diye bağırarak geri geri gider.

"O şeyi yuvarlayacaksın! Sonra ne olacak!" Annem arkasından bağırıyor.

"Yapmamasını sağlayacağım, Bernadette!" Jed tarlayı koşarak geçiyor ve babam onun atlayabileceği kadar yavaşlıyor.

Başını sallıyor. "Nelere katlanmak zorunda olduğumu görüyor musun?

Bu adam bana kalp krizi geçirtmeye çalışıyor!"

Ona neredeyse kalp krizi geçir*diğini* hatırlatmadan önce dilimi ısırıyorum. Ya da en azından ona benzeyen bir şey. "Ee, buralarda işler nasıl?"

"Oh, nereden başlasam.."

Sanki iki haftadır değil de iki yıldır yokmuşum gibi herkes ve her şey hakkında gevezelik ederken annemi merdivenlerden mutfağa kadar takip ediyorum. Falanca hamile, filanca ayrılıyor. "Oh!" Annem haykırıyor ve sonra sanki bana söylemekten korkuyormuş gibi duraksıyor. "Celeste, Jed'in son zamanlarda Laura Lox'la çok konuştuğunu söyledi."

"Gerçekten. Bu iyi bir şey. Onun iyi biri olduğunu hatırlıyorum." Okulda bizden birkaç yaş küçüktü.

"Sanırım öyle." Annem lavaboda bir baş marulu durulamaya başlarken hoşnutsuzluğunu kokluyor. Gerçek şu ki,

Laura Lox kutsanmış bir aziz olabilirdi ama annem muhtemelen bunu onaylamazdı.

"Henry çiçekler için teşekkürlerini iletmemi istedi."

Sanki annem nasıl yanıt vereceğini düşünüyormuş gibi son derece uzun bir duraksama oluyor. "Evet, şey... bu aile için yaptığı onca şeyden sonra en azından bunu yapabiliriz." Marulları bir kaseye doğramaya başlıyor, sırtı bana dönük.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Evet, bu kesinlikle bir başlangıç.

Sekizinci Bölüm

"Örnekleri yarına kadar hazırlayabilir misiniz?"

Son üç gün içinde doldurduğum tüm kalıpları hızlıca gözden geçiriyorum. "Sanırım öyle."

"Mükemmel! Gelip onları alacağım."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Hayır, Pennsylvania'dayım. New York'tan çok uzakta."

"*Evet*. Oraya geleceğim." Margo'nun yumuşak sesi Kulak.

"Size kurye ile gönderebilirim."

"Hayır, dükkanınızı görmek istiyorum. Usta Abigail'in eserlerini nerede yarattığını görmek istiyorum. Özel bir şey *olmalı*."

Gözlerim yüz yıllık ahırda ekipmanlarımızı sakladığımız tozlu küçük odada, sonra da üzerimdeki lekeli ve yırtık önlükte geziniyor. "Sana söz veriyorum, o kadar da etkileyici ya da ustaca değil."

"İmkansız. Bana adresinizi gönderin."

"Ama-"

"Sabah ilk iş uçacağım."

Lanet olsun. O ciddi. Ve acımasız. Lanet olsun. "Saat kaçta?" "On bir diyelim." Müzikal kahkahası kulağımı dolduruyor. "Ama sen beni tanıyorsun."

"Evet... bu işe yarayabilir." Babamın yarın şehirde fizyoterapisi var ve dönüş yolunda kuzenleriyle akşam yemeği yemeyi planlıyor. Annem de onunla birlikte olacak.

En iyisi bu olur.

~ ~ ~

"Barselona nasıl?"

"Yoğun ve sıcak ama verimli. Dürüst olmak gerekirse, günün büyük bir bölümünde telefonda altın madeninin kapatılmasıyla ilgili basınla uğraştım. Medya bayram ediyor."

"Evet, okumuştum." Herkes Wolf servetine ne olacağıyla ilgileniyor gibi görünüyor. Görünüşe göre Wolf altın madeni açıldığından beri ilk kez kapanıyor ve William Wolf'un ölümünün hemen ardından bunun nedenine dair pek çok söylenti var. "Scott bir şey söyledi mi?"

"Henüz değil. Sanırım avukatları ona çenesini kapatmasını söylemiş. Salak herhalde yaptığı bazı şeyler yüzünden hapse girebileceğinin farkında değil. İşi devraldığım için bana teşekkür etmesi gerekirdi ama "

Gözlerimi kapatıyorum ve Henry'nin sesinin derin melodisinde kayboluyorum, bu konuşmayı New York'ta onun yatağında uzanırken yaptığımızı hayal ediyorum, yanağım onun çıplak göğsüne yaslanıyor.

"Baban doğru seçimi yaptı."

İç çekiyor. "Biliyorum. Yine de, gerçekte babası olmadığını öğrendiği babasını kaybeden ve sonra da vasiyetten tamamen çıkarılan bu adam için biraz üzülmekten kendimi alamıyorum."

"Çünkü senin hayatını mahvetmeye çalıştı." Ve bu süreçte kalbimin kırıldığından emin oldu. Kaşlarımı çattım. Artık Scott Wolf'u düşünmek istemiyorum. "Orada herkes nasıl?"

"Miles dört gündür uyumamış gibi görünüyor." Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Belinda da maaşına zam istiyor."

"Muhtemelen bunu hak ediyordur."

"Bana yine işimi nasıl yürüteceğimi mi söylüyorsun?" Sesindeki eğlenceyi duyuyorum. "İşlerden bahsetmişken, Margo'nun çıkmak üzere olduğunu duydum."

"Evet, ısrar ediyor."

"Hazır mısın?"

Önümdeki masanın üzerine dizilmiş, taze yapılmış örneklerle dolu bir düzine Farm Girl markalı lavanta kâğıdından hediye torbasına bakıyorum. Ahırın diğer her yerindeki yıpranmış ahşap ve paslanmış metalle öyle tuhaf bir tezat oluşturuyorlar ki. "Onun için örnekleri bitirdim, kastettiğin buysa." Ama Margo'nun burada, Greenbank Pennsylvania'da, aile çiftliğimde olmasına, her adımıyla, her sözüyle, her dokunuşuyla istemeden cinsellik damlatmasına hazır mıyım?

Bu konuda endişelendiğim için bütün gece zar zor uyudum. En azından annem burada değil. Akşam yemeğinde onlara Margo Lauren'in "yakında" ziyarete gelebileceğini söyledim ve annemin çenesi neredeyse yere çarpacaktı. Mutfağı "jezebel" kelimesinin doldurmak üzere olduğundan oldukça eminim, ama sonra hızlıca nedenini açıkladım - sabunlarımı sevdiğini ve onları büyük bir perakendecide satmama yardım etmek istediğini - ve annemin melodisi değişti

biraz, ama yine de ağır bir onaylamama izi taşıyordu. "Erkeğini çalmaya çalıştığı gibi şirketini de çalmaya çalışmayacağından emin ol," dedi annem.

"Tamam anne," dedim kibarca, göz devirmelerime karşı koyarak.

Neyse ki, "yakında "nın bugün anlamına geldiğini bilmeden bir saat önce şehre doğru yola çıktılar.

"Ona güvenin. O ne yaptığını biliyor. Makaleyi web sitenizde kullanabilirsiniz."

Kaşlarımı çattım. "Bir dakika. Ne makalesi?"

"Arkadaşının yazacağı." Bir duraklama. "Margo sana tam olarak ne söyledi?"

"Gelip çalıştığım yeri görmek istediğini mi?" Tedirginlik omurgamdan aşağı süzülüyor. "Neden?"

Henry kıkırdar. "Margo, Ryan McCleary'yi *Ares'e* senin hakkında bir yazı yazması için getiriyor. Büyük bir erişimi olan bağımsız bir iş dergisi."

"Ne? Gazeteci gibi mi demek istiyorsun?"

"Ona öyle diyebilirsiniz. Ve muhtemelen bir fotoğrafçı. Orada yer almanız adınızın duyulmasını sağlayacaktır."

"Aman Tanrım. Şaka yapıyorsun, değil

mi?" "Hayır."

Küçük bir panik çığlığı attım. Margo'nun hızlı bir gezintiye çıkacağını ve sonra işinin biteceğini düşünerek alanı temizledim. Yine de bir fotoğrafçı için hazır sayılmazdı. Ve ben.... Saat sabahın 10'u ve ben daha duş bile almamışım ve Margo beni bir dergi yazarıyla şaşırtıyor!

"Nailed It zaten sizin için web siteniz üzerinde çalışıyor, değil mi?" Aklım hala bu son sürprizle meşgulken Henry üstleri değiştirerek soruyor.

"Uh...." Zaheera geçen hafta benim için bir web sitesi hazırlamaktan bahsettiğinde ona güldüm ve Greenbank'te sabunumu alan insanların beni bir web sitesinde aramayacağını söyledim.

"Abbi."

"Yakında! Yakında başlayacaklar."

"Ve telif hakkı sürecini çoktan başlattıklarından emin olun."

"Telif hakkı mı?"

"Doğrudan avukatlarıma gönderebilirler. Ve yasal test sürecine çoktan başlamış olmaları gerekirdi."

"Düzenleyici testler mi?"

"Bu biraz zaman alacak, o yüzden bir günü daha boşa harcama. Ryan muhtemelen sana benim hakkımda sorular soracak ama ona çok fazla bilgi verme. Bu makale seninle ve girişiminle ilgili."

"Tamam. Yavaşla!" Kafam patlamak üzere. "Burası bir felaket! Ben bir felaketim! Dergiden bir adamın fotoğraf çekmesine izin veremem! Soruları cevaplamak mı? Ne tür sorular? Neden bunu *sana söyledi* de *bana* söylemedi?"

"Muhtemelen şu anda paniklediğin içindir. Sakin ol. Bunu yapabilirsin. Önemli bir şey değil."

"Bunu az önce bunun benim için büyük bir fırsat olduğunu söyleyen adam söylüyor." Midem düğümleniyor. Henry ile görüşmemi sonlandırmak istemesem de, hazır olma umudum varsa harekete geçmem gerekiyor.

"Sana güvenim tam Abbi. Makale harika olacak. Margo bundan emin olacak."

İçimi çektim. "Gitmem gerekiyor. New York'a ne zaman döneceğine karar verdin mi?"

"Önümüzdeki hafta Wolf hayır kurumu golf turnuvası için." "Gerçekten mi?" Endişeme rağmen heyecanım kıvılcımlandı.

Beklediğimden daha erken.

"Evet. Babam her zaman şirketi temsil ederdi, ama şimdi... Benim yapmam gerekiyor." Duraksıyor. "Orada benimle olmana ihtiyacım var."

"Elbette. Evet, neye ihtiyacınız varsa. Golf oynamamam dışında."

"Zorunda değilsin." Sesindeki eğlenceyi duyuyorum.

"Tamam. Şimdi gitmeliyim. Seni özledim." Tereddüt ediyorum. "I

Seni seviyorum."

Uzun bir duraklama olur ve konuştuğunda sesi daha yumuşaktır. "Beni sonra ara."

Eşyaları toparlamak ve eski odun sobasını temizlemek için yirmi dakika daha harcadıktan sonra ahır kapısından çıkıp eve doğru koşuyorum.

Ve Jed'e doğru sürün.

"Oha! Yavaşla."

"Yapamam! Margo bir saat içinde burada olacak ve benim hâlâ duş almam gerekiyor." Onu içeri alırken kaşlarımı çattım. "Ne oldu sana böyle?" Jed'i bu sabah sekizde gördüğümde ve Margo'nun geleceğini söylediğimde üzerinde her zamanki kirli kotu ve tişörtü vardı. Ama o zamandan beri duş alıyor ve onları beyaz bir düğme ve kravat ve koyu renk kot pantolonla değiştirdi.

Ve saçlarını kestirdi. Hâlâ dağınık ama şimdi daha şık görünüyor.

Utangaç bir şekilde sırıtıyor. "Greenbank'e her gün bir süper model gelmiyor."

"Peki şimdi ne olacak? Samanları *böyle mi* balyalayacaksın?" Omuz silkiyor. "Bir yolunu bulacağım."

Gözlerimi deviriyorum. "En azından onun için hazırsın," diye mırıldanarak eve doğru koşuyorum.

~ ~ ~

"Bu çiftlik hayal ettiğim kadar değerli!" Margo gümüş rengi Jaguar'ın sürücü koltuğundan inerken bana gülümsüyor. Üzerindeki nispeten mütevazı erik rengi maksi elbise o kadar uzun ki, alt kısmı toprak yola sürtünerek eteklerini hızla tozla kaplıyor. Ellerimi tutup bana imzası olan iki yanaklı öpücüğünü sunmak için doğruca bana yöneldiğinde bundan hiç etkilenmiş görünmüyor. "Seni tekrar görmek çok güzel."

Yolcu kapısı açılır ve yakışıklı bir adam dışarı çıkar. Uzun boylu, 1.80'in üzerinde ve zayıf olmasına rağmen kasları belirgin.

"Abigail, arkadaşım Ryan'la tanış."

Adımlarını hızlandırarak arabanın önünden geçiyor ve elini uzatmak için acele ediyor. "Merhaba, Abigail. Margo'dan senin hakkında çok şey duydum. Sonunda seninle tanışmak bir zevk. Bu makaleyi yazmak için sabırsızlanıyorum." Parlak ela gözlerinde sadece heves görüyorum.

"Hoş geldiniz!" Margo'ya bir bakış attım.

"Abigail "le biraz yalnız kalmamın sakıncası var mı?" Uzun kirpiklerini Ryan "a doğru savuruyor.

Ona gülümsüyor, ona duyduğu arzu apaçık ortada. "Ethan ve diğerlerinin ne kadar uzakta olduğunu öğrenmek için arayacağım."

Margo kolunu benimkine doluyor. "Yürümeye başlayacağız ve seninle ahırda buluşacağız."

"Diğerleri ne?" Tıslıyorum.

"Bu taraftan, değil mi?" diye soruyor ve beni yolun aşağısına götürüyor. "Ethan, fotoğrafçı; Jolene, seti düzenlemeye yardım edecek. Ve tabii ki Morgan ve Bonnie. Onlar senin zaten güzel olan yüzünü parlatacaklar."

"Seni öldüreceğim ve cesedini tarlaya gömeceğim." O

müzikal cazibesiyle tehdidime gülüp geçiyor. "Ryan'a

benim hakkımda ne söyledin? Ben yasal bile değilim.

iş!" Görünüşe göre Zaheera çoktan başlamış bile.

Farm Girl Incorporated'ı kurdu ve düzenleme ve telif hakkı süreçleri devam ediyor. Bunu on dakika önce, o web sitesine ihtiyacım olduğunu söylemek için aradıktan sonra öğrendim.

Kıkırdıyor, sabah yağan yağmurdan hâlâ nemli olan çimenlerin üzerinde ilerlerken elbisesinin eteğini bir parça yukarı kaldırıyor, gül altından boncuklu sandaletleri ve şeffaf cilalı ayak parmakları ortaya çıkıyor. "Ryan için endişelenme. Elinden geldiğince yardım etmeye hevesli."

"Neden?"

"Çünkü bana deli gibi aşık." O kadar basit söylüyor ki.

"Yani onu kullanıyorsun."

"Evet! Ve bunu biliyor. Ama aynı zamanda bu ürününüze kesinlikle inandığımı da biliyor."

İç çekiyorum, tüm bu düzenleme hakkında ne hissettiğimden emin değilim.

Kolumu şefkatle sıkıyor. "Rahatla, Abigail. Bu sektör tamamen dostlar ve iyiliklerle ilgili. Pek çok arkadaşım var ve bana pek çok iyilik borçlular. Ben sadece onları topluyorum." Güzel yüzünü buruşturarak

Jed'in arkasına takılı boş arabayı doldurmak için traktörle yavaşça geçip gittiği yere kadar. "Kim bu adam?"

"Bu Jed. Eski erkek arkadaşım."

"Bir keresinde ondan bahsetmiştiniz. Seni çok incitti, değil mi?" "İncitti. Ama yapabileceği en iyi şey olduğu ortaya çıktı.

çünkü sonra Henry ile tanıştım."

"O zaman sana büyük bir iyilik yaptı." Gülümsüyor. Ve sonra kaşlarını çatıyor. "Bütün Amerikalı çiftçiler tarlada çalışırken kravat takar mı?"

İnledim.

~ ~ ~

Ethan az önce poz vermek için iki saatimi harcadığım fotoğraflardan bir örnek göstermek için eğildiğinde, "Vay canına. Çok iyisin," diye mırıldanıyorum. Gerçekten de profesyonel görünüyorum.

Sırıtıyor. "Ne diyebilirim ki? Kamera seni seviyor."

Sormanın kabalık sayılıp sayılmayacağından emin olamadığım için tereddüt ediyorum. "Bu resimlerden herhangi birini web sitem için kullanmam mümkün mü?"

Margo sırıtarak, "Tabii ki öyle olacak," diye araya giriyor. "Onları kullanmalısın. Muhteşemler. Bununla ilgili her şey muhteşem." Heyecan dolu gözleri

Cesur sarışın set tasarımcısı Jolene'in bir kutu malzeme ve biraz ışık yardımıyla yirmi dakika içinde dönüştürdüğü küçük bir oda. Önceden çıplak olan metal masa şimdi stratejik olarak yerleştirilmiş lavanta ve nane dolu kobalt mavisi sürahiler ve dolgun limonlardan oluşan dokuma sepetlerle süslenmiş. Taze, parlak renkli kurulama bezleri ve bakır bir su ısıtıcısı köşedeki yıpranmış eski odun sobasına hayat veriyor. Ahır ahşabından duvarlar bile bir sıra halinde asılmış renkli tabaklarla daha şenlikli görünüyor.

Ethan, "Sakıncası yoksa Abbi'nin çiftlikte birkaç fotoğrafını daha çekmek isterim," diye soruyor.

"Bu fikre bayıldım. Kızlar, burada bitirebilir misiniz?" Margo bizi traktörün gürleme sesine doğru götürüyor.
Jed saman yüklü bir römorkla ahırın önünden geçiyor.

Düğmeleri açık gömleğini görünce gözlerimi deviriyorum, kravatı terli göğsünün üzerinde gevşekçe sallanıyor.

"Burada, değil mi?" Margo traktörün önünde yürürken soruyor. Jed'e durmasını işaret etmek için elini kaldırıyor.

Jed'i o kadar iyi tanıyorum ki, her ne kadar soğukkanlı davranmaya çalışsa da, aşağı inerken sinirden terlediğini anlayabiliyorum. İş eldivenlerini koltuğuna fırlattı.

ve bir elini saçlarının arasından geçirerek onları darmadağın ediyor. "Selam. Ben Jed."

"*Oui!* Eski erkek arkadaş."

Bana endişeyle bakıyor, yüzü kızarmaya başlıyor. "Ne duyduğundan emin değilim ama-"

"Sadece iyi şeyler." Margo göz kırpıyor. Hızlıca tanışma faslına geçiyor. "Bunu bir süreliğine ödünç almamızın sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır! Hadi git. İstersen seni daha sonra gezmeye çıkarabilirim."

Kahkahamı bastırıyorum. "Beni nerede istiyorsun?"

"Önce koltuğa oturmaya ne dersin? Kalkmak için yardıma ihtiyacın var mı?" Ethan elini uzatır.

"Sanırım idare edebilirim." Bana giydirdikleri bu kısa çiçekli etekle erkeklere görünmemeye çalışarak kolaylıkla yukarı tırmanıyorum.

"Kesinlikle taşralı bir kız." Ryan sırıtıyor. Kalemini benimle Jed arasında sallayarak Jed'e soruyor: "Siz ikiniz çıktınız mı? Doğru mu duydum?"

"Evet. Sanırım sekiz yıl kadar. Değil mi Abbi? On üç yaşımızdan beri."

"Liseli sevgililer. Harika."

"Evet. Evlenecektik."

"Gerçekten mi?" Ryan'ın kaşları merakla havaya kalkıyor. "Peki neden ayrıldınız? Henry Wolf'la bir ilgisi var mıydı?"

"Hayır. Ben Alaska'ya gittiğimde zaten ayrılmıştık," diye araya girdim, bu konuşmayı bitirmeyi umarak. "Burada ne yapmamı istiyorsunuz?"

Sonraki beş dakikayı Ethan ne önerirse onu yaparak geçiriyorum: "Sağ elini direksiyona koy," "Şimdi sol elini," "Şimdi arkana yaslan ve bacaklarını ön panelin üzerine koy, bileklerinden çaprazla," Ryan'ın not almasını izlerken stres yapmamaya çalışıyorum. En azından Margo'yu etkilemek için ona doğru yaklaşan Jed'den fazla bir şey öğrenmiyor.

"Saman balyalarının üzerine çıkmaya ne dersin?"

Ethan soruyor. "Elbette." Merdivenden inip saman balyalarının üzerine çıkıyorum.

Vagon, bu sefer istemeden biriyle göz göze geldiğimden eminim. En alt sıraya yerleşiyorum, taze kesilmiş samanın çıplak kalçalarımı nasıl çizdiğini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bu iyi mi?"

"Bekle, sana yardım edeyim." Margo Jed'e döner. "Lütfen tırmanmama yardım eder misin?"

"Uh... tabi. Evet. Tamam." Ellerini kızın neresine koyacağını şaşıran Jed sonunda kızın minik beline yerleşir. Onu zahmetsizce vagonun üzerine kaldırdı.

"Merci."

"Evet... Yani *merci*. Yani..." diye geveliyor, aptal gibi sırıtıyor.

Ama Margo onu çoktan başından savmış, dikkatini bana odaklamıştı. Beni bir mankenmişim gibi dürtüyor, dürtüyor ve ayarlıyor, Ethan'ın birkaç fotoğraf çekmesine yetecek kadar uzun bir süre yoldan çekiliyor.

"Sanırım iyiyiz!"

"Bekle! Şimdi benimle bir tane, lütfen." Balyanın üzerinde yanıma sokuluyor, çenesini şakacı bir şekilde omzuma dayıyor.

Ethan ekranını kontrol ederken, "Bu mükemmel," diye mırıldanıyor. "Evet, harika."

"Ve şimdi bir tane de bana." Telefonunu çıkarıp önümüze tutuyor ve arka plandaki balyaların görüntüsüyle birlikte ikimizin de yüzünü ekranda yakalıyor. "Gülümseyin!" Uzun, narin başparmakları ayarlarla oynuyor. "İşte. Gördün mü? Çok güzel!"

"Vay canına. Bunu nasıl yaptın? Profesyonel bir çekim gibi görünüyor."

"Hey!" Ethan cıvıldıyor, ama sonra sırıtıyor. Margo'nun başparmakları tuş takımının üzerinde uçuşuyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne yazıyorsun? Bunu mu gönderiyorsun?" "*Evet*. Instagram'da." Yorumunu görebilmem için elinde tutuyor: *Güzel çiftliğimle çiftlikte güzel bir gün Kızım*.

"Aman Tanrım!" Haykırıyorum. "On dört milyon insan bunu görecek mi?"

"Ve seni etiketledim. Gördün mü?" Bir şeye tıklıyor ve aniden bir @farmgirl profili açılıyor, fotoğraf çekimi gününden bir fotoğrafımla, kraliyet mavisi elbisemle ve göğüslerim dışarı taşıyor.

Ağzım açık kaldı.

Neşeyle kıkırdıyor. "Sürpriz! Henry'den marka şirketinizin sosyal medyayı hazırladığından emin olmasını istedim. Platformunuzu oluşturmaya başlamamız gerekiyor."

"Aman Tanrım! Sen ondan daha kötüsün!"

Kendisine yardım etmesi için Jed'e uzanırken

kıkırdamaları hınzır kahkahalara dönüşür. Jed ona ulaşmak için tökezler.

onu. "Gel. Bugünlük işimiz bitti. Bize piknik getirdim."

İçimi çekiyorum, Margo'nun yarattığı kasırga beni bir kez daha huzursuz ediyor. "Dur tahmin edeyim. Şarap var."

~ ~ ~

"İşe dönmeliyim," diyor Jed. Ama hareket etmiyor.

Onu suçlamıyorum. Bir saatten uzun bir süredir büyük meşe ağacının gölgesindeki battaniyelere yerleşmiş, Margo'nun yanında getirdiği peynir, ekmek ve diğer atıştırmalıkları kemiriyorduk. Yapmak istediğim son şey hareket etmek.

Margo düşüncelerimi hissetmiş olmalı. "Burası çok güzel." "Öyle." Özellikle şimdi, çiftlik tarlaları Hasat edildi.

"Sanırım ihtiyacım olan her şeyi aldım," diye mırıldanıyor Ryan, çantasına koymadan önce kâğıda son birkaç kelime karalıyor. Yemeğimiz boyunca beni soru yağmuruna tuttu ve sanırım onlarla yeterince iyi başa çıktım. Birkaç kez

Konuşma Henry'ye doğru yöneldi, ona belirsiz cevaplardan başka bir şey vermeyerek çabucak geri döndürmeyi başardım.

Jed'in telefonu çalar. Ekranını kontrol eder ve sonra yüzünü buruşturur. "Ah, kahretsin. Babama bir konuda yardım edeceğime dair söz verdiğimi unutmuşum. Gitmem gerek." Ayağa kalkarak Margo'ya bakar, yüzü güzelliğinden ayrılma ihtimalinin verdiği acıyla doludur.

Ayağa kalkar ve onun ellerini tutar. "Seninle tanışmak çok güzeldi, Jed. Bu öğleden sonra bize katıldığın için teşekkür ederim." Eğilip Jed'e imzası haline gelen iki yanağından öpücüğünü veriyor ve Jed'in beş saniye boyunca şaşkın şaşkın ona bakmasına neden olduktan sonra başını sallayıp oradan uzaklaşıyor.

Bu gece sana yardımcı olması için dergi resimlerine ihtiyacın olmayacak, değil mi Jed?

"Ve sonra üç kişi oldular," diyor Ryan. Ethan ve diğerleri bir süre önce ayrıldılar.

"Orada yüzebiliyor musun?" Margo altımızdaki göle bakarak soruyor.

"Her zaman yaparız. En azından yazın." Gündüzler hala sıcak ama geceler gerçekten serinledi.

Margo başının üzerinde uzun, yavaş bir esnemeyle suya doğru yürümeye başlar. Çiftlikten görünmeyen setin yarısında, elbisesinin askılarını omuzlarından aşağı itiyor. Elbise aşağıdaki yumuşak çimenlere dökülüyor ve Ryan'la bana onun çıplak halini tam olarak görme fırsatı veriyor.

İşte yine başlıyoruz.

Omzunun üzerinden bize bakıyor, dudaklarına nazlı bir gülümseme yerleşiyor. "Kim benimle yüzecek?"

Ryan'ın gözleri alev alev yanıyor. Bana

döndü. "Henry'yi geri aramam lazım, ama

sen bilirsin."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Ben de mayomu getirmedim."

"Ben de öyle

düşünmüştüm."

"Sakıncası yok mu?"

"Margo'nun tarzına alıştım..."

Bir saniyesini bile boşa harcamadan tepeden aşağıya iniyor, inerken de giysilerini çıkarıp bir kenara atıyor.

Ve hemen Henry'e mesaj attım.

Sanırım Margo'nun Ryan'ın olumlu bir yazı yazmasını sağlayacağını söylerken ne demek istediğini şimdi anlıyorum.

makale.

On saniye sonra, telefonum bir FaceTime isteğiyle çalmaya başladı.

Henry'nin ekranı dolduran çarpıcı yüzünü görünce gülümsüyorum. Otel odasındaymış gibi görünüyor.

"O ne yapıyor?" Kızgın olup olmadığını anlayamıyorum. "Mülkümdeki gölü hatırlıyor musun? Hani benim
O sırada yüzerken beni burada mı şaşırttın?"

Kaşları kalkıyor. "Evet. ....."

Telefonu göle doğru çeviriyorum, böylece Henry, Margo'nun suyun sıcaklığından etkilenmemiş gibi görünerek sığ taraftan yavaşça suya girdiğini görebiliyor. Bu sırada Ryan iç çamaşırlarına kadar soyunmuş, çoraplarını çıkarmak için ayak ayak üstüne atıyor.

Ryan külotunu çıkarırken izlemediğimi bilsin diye gözlerimi Henry "den ayırmadan telefonu tekrar yüzüme çeviriyorum.

"Ve seni de onlara katılmaya mı davet etti?"

"Yüzmeye gitmek isteyip istemediğimi sordu. Seni arayabilmek için kibarca reddettim. Gitmemi ister misin?"

"Hayır." Henry başını sallıyor ama yüzünde en azından bir eğlence ifadesi var. "Bugün nasıl geçti?"

Ağacın gövdesine yaslanıyorum. "Harika, aslında." Margo'nun müzikal kahkahalarını ve eğlenceli su sıçramalarını duymamazlıktan gelmeye çalışarak ona günün özetini anlatıyorum. "Sanırım tüm bu 'şirket yönetme' olayını çözdüm. Otelleriniz ve altın madeninizle ilgili neden bu kadar stresli olduğunuzu anlamıyorum," diye takılıyorum.

Sırıtıyor. "Çektikleri fotoğrafları görmek istiyorum. Derhal."

"*Hemen olur* mu bilmem ama Margo'nun bir iki gün içinde onları alabileceğinden eminim." Ethan bu gece onları düzenlemeye çalışacağını söyledi. "Bu arada, sosyal medya hesapları oluşturma konusunda Margo'ya komplo kurmak yok artık." Şaka yapmadığımı anlaması için ona en sert bakışımı atıyorum.

O da buna uyuyor. "Yaralı bir salyangoz hızında hareket etmeseydin, bunu yapmak zorunda kalmazdım."

"Herkes senin hızında hareket etmiyor."

Henry yüzümü inceliyor. "Bugün çok güzel görünüyorsun." "Teşekkür ederim." Daha yumuşak bir sesle, "Seni özledim," diye ekliyorum.

"Evet. Neden yine burada benimle değilsin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Belinda nasıl?"

"Miles'ın bu gece buraya gelmek için seni bir uçağa bindirmesini talep ediyorum."

Kıkırdıyorum. "Bugünlük işin bitti mi?"

"Öyleyim." Viskisinden bir yudum alır ve sonra çok yumuşak bir şekilde sorar, "Daha sevişmediler mi?"

Karnımın alt kısmı geriliyor ve bunun onun sözlerinden mi yoksa ses tonundan mı kaynaklandığını anlayamıyorum. "Bakmak zorundayım."

Kaşları çatılır. "Evet, bunun farkındayım."

Yumuşak bir iç çekişle göle doğru bakıyorum. Margo ve Ryan eğlenceli ön sevişme oyunlarına son vermişler ve şimdi Margo'nun göğüslerini zar zor örten derinlikte birbirlerine bakıyorlar, yoğun bir şekilde öpüşüyorlar, ellerinin hareketleri suyun altında görünmüyor. "Henüz değil, ama uzun sürmeyeceğini tahmin ediyorum."

"Tam olarak neredesin?"

"Tepede, meşe ağacının altında." "Göster

bana."

Etrafımdaki manzarayı görüntülemek için

telefonu kullanıyorum. "Peki ailen nerede?"

"Gitti."

"Peki ya Siksurat?"

"Evde Margo'yu düşünerek mastürbasyon yapıyorum."

Dudakları düşünceli bir şekilde bükülür. "Peki sen ne giyiyorsun?" Heyecanımın bacaklarımın arasında yanmaya başladığını hissediyorum.

Beni giydirdikleri flörtöz beyaz bluzu ve kısa çiçekli eteği göstermek için telefonu ona doğru çeviriyorum.

Ekranı geri çevirdiğimde, beni bekleyen bir memnuniyet gülümsemesi buluyorum. "Bu gülümseme ne için?"

"Külotunu çıkar," diyor usulca. "Tam *burada* mı?"

"Seni kimse görebilecek mi?"

"Hayır." Onlardan uzaklaştım ve çimenler yeterince uzun.

"Peki o zaman... Çok uzun zaman oldu. Bekliyorum."

Hem korku hem de heyecan dolu bir iç çekişle telefonu bırakıyorum ve Ryan'ın dikkatinin Margo'ya odaklandığından emin olmak için bir kez bakarak beyaz külotumu çıkarıp yanımdaki çimlerin üzerine bırakıyorum.

Henry'nin bekleyen yüzüne bakıyorum. "Tamam."

Çatık kaşları bana zaten bildiğim şeyi söylüyor: Sözlerimin yeterli olmadığını.

Telefonumu orada tutup Henry'ye istediği görüntüyü verirken bacaklarımın arasında kan akmaya başlıyor.

"Eteğini geriye it."

"Ya ne yaptığımı anlarlarsa?" diye fısıldıyorum.

"Gerçekten birilerine dikkat ettiklerini mi düşünüyorsun?
başka bir şey var mı?"

Margo kendini yüzen tahta iskeleye çekiyor, çıplak vücudundan sular damlıyor, oturmuş Ryan'ın onu takip etmesini bekliyor. Buraya bir kez olsun bakmıyor, sanki benim izleyip izlemediğim onun için önemli değilmiÇ gibi.

Ryan beni yakalamak için bir kez başını kaldırıp bakıyor ve sonra kendini onun yanına çekiyor. Sırt üstü uzanırken sinsi sinsi boyunu okşamaya başlıyor. Su soğuk olmalı.

"Abbi." Henry'nin sesi odaklanmamı bozuyor.

"Hayır. Hiç dikkat etmiyorlar." "Güzel. O zaman bana kapıyı aç."

Emri yerine getiriyorum, bacaklarımı büküyorum ve eteğimi yukarı çekiyorum, ta ki ılık Eylül esintisini hassas tenimde hissedene kadar. Sonra telefonu kapatıyorum.

"Kendine dokun."

Nefesimi tutuyorum -başlangıçta her zaman çok utangaç oluyorum ve bu bir kapının güvenliğinin arkasında- ve aşağı uzanıyorum.

"Nasıl istersem öyle yap," diye mırıldanıyor ve ben onun ucundaki fermuarın açıldığını duyuyorum.

Parmak uçlarımı birkaç kez yarığımdan geçiriyorum, her saniye daha da ıslandığımı hissediyorum ve sonra kıvrımları geri itiyorum.

"Onu tekrar becermek için ne kadar sabırsızlandığımı bilemezsin."

"Bu mu?" Bir parmağımı içeri sokarak fısıldıyorum. "Bana ne kadar olduğunu göster."

Ekranın açısı ayarlanıyor ve Henry'nin sikini okşayışını izliyorum. Sadece bir anlığına bakıyorum ve sonra kamera tekrar yüzüne dönüyor. Onaylamama sesine engel olamıyorum.

"Şimdi ne yapıyorlar?"

"Ona sarılıyor." Margo Ryan'ın üzerine tırmandı, yüzü bana dönük, elleri saçlarında dolaşıyor, pelvisi sabit bir ritimle Ryan'ın sikine sürtünürken mükemmel vücudu geriliyor, rıhtım sallanırken etraflarında her yöne su dalgaları gönderiliyor. Ryan'ın elleri onun ince vücudunun üzerinde kayıyor, biri diri göğüslerini kavramak için yukarı uzanırken diğeri klitorisine yerleşiyor.

Yavaş, hassas vuruşlarla, Margo'nun Ryan'ı siktiği aynı ritimde kendimi ovuyorum.

Henry pantolonunun arasından, "Gerçekten ıslanıyorsun, Abbi," diye not ediyor.

Birkaç dakika sonra Ryan'ın homurtuları tepeye kadar ulaşıyor. "Az önce geldi," diye fısıldıyorum.

"Öyle mi yaptı?"

"Hiç sanmıyorum." Kadının kararsızca onun üzerinden kayışını ve yukarı doğru kayışını izliyorum. Adam kadının kalçalarının arkasını kavrıyor ve kadın yüzüne yerleşirken ağzını açıyor. "Hayır, kesinlikle değil."

Birden Margo kafasını kaldırıp parmaklarımı durduruyor. "Devam et," diye emrediyor Henry.

Gözleri dikkatle kalçalarıma yerleşiyor. Göremiyor olabilir ama ne yaptığımı biliyor.

Bu bile benim için yeterli. Tanıdık bir ürperti omurgamdan aşağı doğru inmeye başlıyor ve bacaklarım kendiliğinden birbirinden uzaklaşıyor.

Henry'nin nefes alış verişi hızlanıyor. Kendini güçlü bir şekilde sarsıyor, boşalmasına da saniyeler var.

Ryan'ın saçının üst kısmını kavramak için aşağı uzanan Margo, yüzüne sürtünmeye başlıyor, serbest eli önce bir göğsünü, sonra diğerini yumuşatıyor. Dudakları ayrılıyor ve birbiri ardına inlemeye başlıyor, beni hızlı ve sert bir şekilde uçurumun kenarına itiyor. Vücudum içimden akan dalgalara binerken haykırmamak için dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum.

Henry saniyeler sonra boşalıyor, tohumlarını her yere saçışını izlemem için ekranı zamanında aşağı kaydırıyor.

Ryan ve Margo'nun birazdan buraya geleceklerini düşünerek hemen külotumu giyiyorum. Ama tekrar aşağı bakmaya cesaret ettiğimde, Margo rıhtımda yavaşça uzanmış ve ağzını Ryan'ın sikinin üzerine yerleştirmiş.

Ben Henry'nin röportajla ilgili sorularını yanıtlarken, o da sonraki on dakikayı ona sakso çekerek geçirdi.

Bu tür şeylerin başıma nasıl geldiğini merak ediyorum.

~ ~ ~

"Bana bu fırsatı verdiğin için çok teşekkürler Abbi." Ryan hazırladığım bir düzine Farm Girl numune torbasını Jaguar'ın arka koltuğuna yerleştirdi.

Ne fırsatı? Benimle röportaj yapma fırsatı mı? Yoksa Margo'yu becermek için mi?

Geniş bir gülümsemeye zorladım. "Elbette. Umarım makale sizin için faydalı olur."

"Bu harika bir hikaye. Margo da ürünlerinize bayılıyor." "Sen de seviyorsun. Hatırladın mı? Bana iltifat etmiştin
tenimin kokusu." Sırıtıyor.

Ryan kızarma nezaketini gösteriyor. "Doğru. Peki... tekrar teşekkürler."

Margo anahtarları ona atar. "Sen sür. Ben yorgunum."

"Güzel. İkinci kez sormana gerek yok." Yuvarlanır ve sürücü tarafına atlar. Motor bir mırıltıyla çalışır.

Margo dönüp bana şeytanca gülümsüyor. "Bugün eğlenceliydi,

Oui?"

İçimi çektim ve sonra güldüm. "*Bir şeydi,* tamam."

Pazularımı kavrayarak eğilip her iki yanağıma da öpücükler kondurdu ve kulağıma eğilip mırıldandı: "Senin için muhteşem bir makale yazacak."

"Benim hesabıma erkeklerle yatmak zorunda değilsin, Margo."

Göz kırpıyor. "Bu benim içindi." Dudaklarıma kondurduğu son bir öpücükle yolcu koltuğuna kayıyor. Kısa bir süre sonra uzaklaşıyorlar, yolda birkaç kez kornaya basıyorlar.

Ve başımı sallamak zorunda kaldım. Tanrıya şükür Jed gittiği zaman gitti. Gerçi bu tür şeyler için anneme koşmayı bıraktı. Bugün burada neler olduğunu bilseydi, Rahip Enderbey'i arazide şeytan çıkarma ayini yapması için çağırırdı.

Dokuzuncu Bölüm

Pistte sabırsızca ayağımı yere vuruyor, Wolf'un özel jetinin pistten süzülüp bana doğru dönmesini izliyorum. Henry'nin Barselona'dan gelen uçağı kötü hava koşulları nedeniyle üç saat rötar yapmıştı. Beni almak için Pittsburgh'un dışındaki bu küçük havaalanına uğramaları yerine New York'a uçup onunla orada buluşmalıydım ama Henry ısrar etti.

Çıkış kapısı açıldığında uçağın motorları daha yeni kapanmıştır. Henry'nin düzenli pilotlarından biri olan Jack Rodan merdivenleri indiriyor. Bunun yaklaşmanın güvenli olduğu anlamına geldiğini varsayıyorum ve görevlinin bana onay vermesini beklemeden yaklaşıyorum.

Hepsi teker teker dışarı çıkıyor; önce kaçmaya çalışan Miles, sonra tanımadığım ama yüzü endişeyle dolu bir uçuş görevlisi, sonra Jack ve diğer pilot olması gereken ince, kırlaşmış bir adam.

Henry'nin sesi aşağıya kadar ulaşıyor. Birine bağırıyor.

Basamakların dibinde duraksayıp Miles'a bakıyorum. "Kiminle konuşuyor?"

"Telefonda konuşuyor. Scott'la ilgili bir şey." Miles bana bilmiş bir bakış attı. Neler olduğu hakkında bir fikri olmalı. "Yine de seni hemen yukarı göndermemi söyledi."

Jack elimden valizimi aldı. "Bizi tekrar uçağa bindirir bindirmez New York'a gitmek üzere havalanacağız."

Merdivenleri tırmanıyorum, Henry ile birkaç gün geçireceğim için duyduğum heyecan şimdi endişeyle gölgeleniyor.

Uçağa adım attığımda Henry'nin sırtı bana dönüktü. Telefonunu kulağına dayamış, diğer elini de başının üzerine koymuş. "Sikimde bile değil! Hayır! Hayır! İkimiz de biliyoruz ki ölümünden önceki hafta zihninde hiçbir sorun yoktu.... Hayır! "

Çantamı koltuğun üzerine atıyorum ve omzunun üzerinden bir bakış kazanıyorum.

Ona içtenlikle gülümsüyorum.

Arkasını döner. "Babamın isteklerine karşı gelmemin imkanı yok. Denetimi gördün.... Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kükrüyor. "Downing en saygın denetim şirketlerinden biridir! Bu saçmalığa ayıracak vaktim yok. Kapatın şunu, hemen!" Görüşmeyi sonlandırıyor, ardından telefonunu beyaz deri koltuklardan birine doğru fırlatıyor. "Orospu çocuğu!"

Ona neyin yanlış olduğunu sormaktan daha iyisini bilerek, sessizce ona doğru ilerliyorum ve vücudunun etrafına uzanıyorum. Her kası gergindi ve göğsü kabarıyordu. Yüzümü sırtına bastırıyorum ve onu sakinleştirebileceğini umarak bir elimi karnındaki çıkıntıların üzerinde gezdiriyorum.

"Tanrım, Abbi. Hiç havamda değilim," diye mırıldandı. "Şşşt... Biliyorum. Sadece sana dokunmayı özledim," diye fısıldıyorum.

usulca, diğer elim göğsüne gidiyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Derin derin içime çekiyorum, sadece kokusu bile kanımı kaynatıyor.

Birkaç sessiz, gergin vuruş geçer.

Sonra aniden duvara doğru bastırılıyorum ve Henry'nin ağzı ağzımda, dudakları dudaklarımı açmaya zorluyor, dili içeri dalıyor, bana nefes alma şansı bile vermiyor.

"Henry!" Nefes nefese kalıyorum, ağzı boynumu yutmak için hareket ederken, ateşli elleri saniyeler içinde bluzumun düğmelerini ve ardından sütyenimi çözüyor. Elleri kemerimi çekerken bile, bir göğsümü içine çekerken kirli sakalı tenime sürtünüyor.

"Henry!" Açık kapı aralığına bakıyorum. "Her an geri gelebilirler!"

"Beni görmek için neden dar kot giydin ki?" Endişemi görmezden gelerek küfrediyor. Pantolonumu kalçalarımın üzerinden kabaca çekip dizlerime kadar indiriyor ve külotumu da beraberinde götürüyor.

"Henry!"

Beni belimden tutup köşeden uçağın girişini görmeyecek şekilde gizlenmiş küçük bir servis alanına götürdü.

Beni üzerine kaldırırken, minik metal tezgah çıplak bedenime soğuk geliyor. Önce ayakkabılarımı, sonra da kot pantolonumu ayak bileklerimden çekip yere fırlatıyor. "Elbiseler, Abbi. Etekler. Benim için kolaylaştır."

Keskin bir çekişle, küçük servis alanı perdesi kapanır. Aceleyle kemerini ve fermuarını açıyor.

"Havanda değilsin sanıyordum," diye alay ediyorum, aşağıya bakıp sert uzunluğunun dışarı çıktığını görüyorum.

Kollarını dizlerimin altından geçirip bacaklarımı geriye doğru çekiyor ve beni kendisine doğru açarken esnekliğimi test ediyor. "Fikrimi değiştirdim."

İçime doğru ilk sert hamlesiyle haykırıyorum, yoğunluğu neredeyse çok fazla.

"Haftalar oldu, Abbi." Bir sert itiş daha ve herkesin beni duymasını engellemek için dudağımı ısırıyorum. Gergin ve kızgın -bana değil, kabul ediyorum- ve rahatlamaya ihtiyacı var.

Ve itiraf etmeliyim ki, Henry'nin bu acımasız tarafı arada bir beni tahrik ediyor. Bu yüzden kendimi dar tezgâha yaslıyorum ve Henry'nin tekrar tekrar içime girmesini izliyorum, vücudum her itişte daha da ıslanıyor.

"Seni Fransa'da, istediğim zaman ve istediğim şekilde elde ettim, sonra New York'ta ve sonra neredeyse üç lanet hafta boyunca hiçbir şey yapmadım! Bundan hoşlanmıyorum," diye homurdanırken kalçaları defalarca kalçalarıma çarpıyor, tenlerimiz birbirine çarpıyor. "Bu uzun mesafe saçmalığından bıktım. Telefon konuşmalarından, mesajlaşmalardan ve küçücük bir

ekranda kendine dokunmanı izlemekten bıktım."

Bacaklarımı serbest bırakıyor

Ellerini kalçalarıma dolayarak kıçımı kavrıyor ve açıyı değiştiriyor. İçimde derinleştikçe inliyorum, gözleri birleştiğimiz yere yapışmış, sadece onun nasıl vurulacağını biliyor gibi göründüğü noktaya vurmaya başladığında hızını azaltmıyor. "Başka bir plan yapmalıyız çünkü buna daha fazla dayanamayacağım."

"Elbette. Her neyse," diye nefes alıyorum, başımın arkası küçük bir dolaba çarpıyor, içimde basınç artıyor. Bu hızda devam ederse, bu sefer boşalmak için kendime dokunmama bile gerek kalmayacak.

Acımasızca sert ve hızlı on itişten sonra, çok fazla ses çıkarmamaya çalışarak üzerine boşalıyorum. Hemen ardından Henry'nin dişleri birbirine sıkıca kenetleniyor ve hamleleri yavaşlıyor. İçimde nabzının attığını hissediyorum.

Ve sonra uçaktaki tek ses bizim hırıltılı nefeslerimiz oluyor.

"Tanrım, umarım merdivenlerden kimse çıkmamıştır," diye mırıldanıyorum, Jack ve Miles'ın bunları duymasından duyduğum utanç yanaklarımı yakıyor.

"Onlara, yapabileceklerini işaret edene kadar buraya adım atmamalarını, aksi takdirde yeni iş arayacaklarını

söyledim." Henry

Mırıldanıyor, eğiliyor, alnı benimkine değiyor.

Ellerimi pazılarında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Kollarında kesinlikle daha az gerginlik var.

"Şimdilik."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ağır bir iç çekişle içimden sıyrıldı ve pantolonunun içine geri soktu. "Scott babamın akli dengesinin yerinde olmayabileceğini, denetimin sahte olduğunu ve benim de bu uydurmayla bir ilgim olduğunu savunuyor. Kanıtı olduğunu söylüyor." Başını sallıyor. "Lanet olası madeni bile istemiyorum ama ona vermem mümkün değil."

Yüzündeki bir tutam saçı ve sonra bir başkasını geriye doğru tarıyorum. "Özür dilerim."

Bakışları hâlâ tezgâhın üzerinde duran, bacaklarımı açmış çıplak bedenimin üzerinde geziniyor. Şu anda hareket edecek gücüm olduğunu sanmıyorum. Ağır göğüslerimi neredeyse saygılı bir tavırla avuçluyor, başparmaklarını şefkatle meme uçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Seni özledim."

"Fark ettim." Bunu özgürce itiraf ediyor olması muazzam bir his. Tereddüt ediyorum. "Tüm bunları

Daha önce mi? Telefonlaşmayı, mesajlaşmayı ve

-"

"Beni görmezden gel. Ben iyi olacağım."

"Emin misin?" İsteyeceğim son şey Henry'nin artık buna değmeyeceğine karar vermesi. Onu dünyanın dört bir yanında takip edebilecek bir kadın bulmayı tercih etmesi. Ne zaman, nerede ona ihtiyacı olursa orada olacak.

"Evet. O anın sıcaklığıyla oldu. Normalde bundan daha fazla kontrolüm vardır."

Neyin kontrolü?

Sözleri mi? Yoksa duyguları mı?

İçimdeki rahatlamayı yutuyorum. "Unutma, bu sonsuza kadar sürmeyecek. Baban çok iyi durumda ve yaz hasadı yakında sona erecek. Eğer beni orada istersen... Orada olacağım. Yakında."

Düşünceli bir şekilde dudağını çiğniyor. "Beni görmeye geldiğin için hiç üzüldün mü?"

"Hayır, garip bir şekilde. Annem son zamanlarda çok daha iyi. Sanırım kendine gelmeye başladı." Babamın fizyoterapi randevuları, golf arabasıyla hızlı gittiği için onu taciz etmeleri ve

Herkes "kendi işine bakmıyor" ve ona ne yiyip içeceğini ve ne zaman yürüyüşe çıkacağını söylemiyor, Henry'nin bana yapabileceği tüm günahkâr şeyleri düşünemeyecek kadar meşgul görünüyor.

Tabii ki ona birkaç günlüğüne New York'a gideceğimi söylediğimde suratı asıldı. Aynı gece May Teyze'ye mutfakta, yatak odamdan duyabileceğim kadar yüksek bir sesle içini dökme ihtiyacı hissetti. Ve May Teyze - Tanrı onu sevsin - inatçı kız kardeşine hemen haddini bildirdi, ona Henry'yi sevdiğimi ve annemin söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyin beni ona koşmaktan alıkoyamayacağını, ama onun söylediği ve yaptığı şeylerin ondan kaçmama neden olacağını hatırlattı.

Annemin ruh hali ertesi sabah düzelmişti, her ne kadar bu sadece onun cesur bir görüntüsü olsa da.

İç çekerek kalçalarımı kavradı ve beni aşağı çekti. Bacaklarım jöle gibi oldu. "Hadi gel. Eve gidelim."

~ ~ ~

"Peki tam olarak ne yapmamı istiyorsun?" Golf arabasına yerleşirken sordum.

Henry sürücü tarafına geçti. "Eğlendir beni." Bu sabah, dün uçaktakinden daha iyi bir ruh hali içindeydi,

Gerçi ben kahvaltı ederken telefonda biriyle sesini yükselttiğini duydum.

Golf arabası ileri doğru yalpalıyor ve uçup gitmeden önce şapkamı kavrıyorum. Kendim için asla seçmeyeceğim geniş kenarlı, sarkık güneş şapkalarından biri. Margo'ya golf turnuvasında oynamayan birinin ne giydiğini sordum ve ertesi gün Greenbank'teki evime içinde bu şapkanın olduğu bir paket geldi. Üzerimde "inanılmaz" duracağı konusunda ısrar etti ve onun kararına kendiminkinden çok daha fazla güveniyorum. En azından stil konusunda.

Şehirden arabayla bir saat uzaklıktaki seçkin golf kulübünün asfalt yolunda hızla ilerliyoruz.
"Çok golf oynar mısınız?" İnişli çıkışlı tepeler ve genellikle ilkbahar ayları için ayrılmış parlak bir yeşil olan mükemmel bakımlı çimenler karşısında büyülenmiş bir halde soruyorum.

"Elimde olsa yapmazdım. Hiçbir zaman bana göre olmadı." Henry üzerine oturan siyah golf gömleği ve poposunu saran koyu gri pantolonuyla her zamanki gibi baştan çıkarıcı görünüyor.

"Tam olarak neyi içeriyor?"

Bana doğru şaşkın bir bakış fırlatıyor. "Sen *gerçekten* hiç golf oynamadın mı?"

"Kilisenin yardım pikniğindeki mini putt sayılır mı?" Sağa keskin bir dönüş yapar. "Konsept temelde aynı. Bir delikten diğerine gidip topumuzu mümkün olduğunca az salıncak." Sırıtıyor. "Ama hedef alabileceğimiz palyaço kafaları ya da tren setleri yok."

Önümüzde, yedi adam setin üzerinde dolaşıyor. "Bu sizin ekibiniz mi?"

"Caddie'lerle birlikte, evet." Arabamızın bagajından Henry'nin sopalarını almak için içeri dalan sarışın genç adam çantasını düzenlemekle meşgul.

Boş golf arabalarına bakarak kaşlarımı çatıyorum. "Diğerleri nerede.... Yani buraya karısını ya da kız arkadaşını ya da *her neyse onu* getiren başka biri var mı?" Henry beni tam olarak nasıl sınıflandırıyor? Hiç etiket konuşmadık ve en son ilişki konuşmamızda "bakalım işler nereye varacak" demiştik.

"Eminim kulüp binasında sarhoş oluyorlardır. Kız arkadaşlar spadan yararlanıyor ve bir evlilik teklifini nasıl dolandıracakları konusunda komplo kuruyorlardır. Eşler harcadıkları paralarla ve zenginlerinin arkasından düzüştükleri havuzcu ve peyzajcılarla övünüyorlardır,

kararsız kocaların sırtını. İstersen seni kulüp binasına geri götürebilirim-"

"Hayır. Ben burada iyiyim."

Ağzının kenarları seğiriyor. "Emin misin?"

"Kulağa ne kadar çekici gelse de... evet, sanırım sizinle kalacağım."

Herkesin Henry'ye benzer şekilde giyindiğini fark ediyorum; pantolonlar, yakalı gömlekler ve özel ayakkabılar. Eteğimi altıma sokarak koltuğumu ayarlıyorum. "Uygun giyinmiş miyim?"

"Benimlesin. Ne istersen giyebilirsin." Resepsiyon salonundaki akşam yemeği için rahat ama güzel bir şeyler seçmemi söyledi, ben de Margo'nun şapkayla b i r l i k t e gönderdiği mütevazı zümrüt yeşili sundress'i ve askılı düz sandaletleri tercih ettim. "Ama, evet. İyi görünüyorsun." Gözleri önce göğsüme, sonra daha aşağıya, kucağıma yerleşiyor. "Bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

"Hâlâ biraz ağrım var," diye itiraf

ediyorum. "Hmmm... Bunun için

üzgünüm." "Öyle mi?"

"Duruma göre değişir." Dudakları seğiriyor. "Bu gece seni becerebilecek miyim?"

Sözlerini tam bacaklarımın arasında hissederken bile sesimi hafif ve kayıtsız tutuyorum. "Muhtemelen yarına kadar olmaz. Hatta ertesi güne kadar. Sanırım nasıl hissettiğimi göreceğiz."

Çenesi geriliyor ve ben gülmeye başlıyorum.

"Bu oyunu gerçekten oynamak istiyor musun, Abbi?"

"Belki."

Elini eteğimin altına sokmak için uzanıyor ve külotumdan birkaç santim uzakta, kalçalarımın arasına yerleştiriyor. "Benden *çok* önce kırılacaksın."

"Bence yanılıyorsun."

Başparmağını tenimde ileri geri gezdiriyor, o kadar yakın ki, içgüdüsel olarak kalçalarımı daha geniş açarak onu içeri davet ediyorum. "Sanırım seni oldukça iyi tanıyorum."

"Bunun üzerine bahse girmek ister misin?"

"Kazanan ödüle karar verir mi?"

Tereddüt ediyorum. Geçen sefer bunu kabul ettiğim için Margo'yla birlikte oldum. Ama bu sefer kazanabilirim. "Anlaştık."

İç çekerek elini çeker ve bir kez daha direksiyonun üzerine koyar.

Önümdeki adamlarla dikkatimi dağıtıyorum. "Peki kiminle oynuyorsun?"

"Soldaki adam George T. Rowling. Dillon & Wells'in sahibi."

"Banka mı?"

"Bu o olmalı. Kırmızı çizgili gömlekli adam da Rick Newman. Ailesi yatırımlarımın çoğunu yöneten firmanın sahibi."

"Demek başka bir zengin adam."

Sırıtıyor. "*Hepsi* zengin adamlar. Ve benim için önemli iş ortakları, özellikle de şimdi, madenle birlikte. Bu turnuvaya gelmemin bir başka nedeni de bu."

"Peki ya şu son adam?" Bizi sessizce izleyen uzun boylu, sırım gibi adam. Kırklı yaşlarında olmalı, koyu renk saçları şakaklarında ağarıyor. Gülümsediğine dair hiçbir ipucu yok.

"Bu Dyson, bir Kurt avukatı."

Kaşlarımın kalktığını hissediyorum. Dyson ve Henry arasında bir sürü gizli mail gördüm.

Henry de "Kiera karmaşası" ile uğraşıyordu. "Birlikte olduğumuzu biliyor mu?"

Henry arabayı diğerlerinin arkasına çeker ve atlar. "Eğer anlamadıysa bile, şimdi anladığını tahmin ediyorum. Neden?"

"Sadece bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum." Henry'nin personeliyle romantik ilişkilerine "patavatsızlık" denirdi. Dyson beni patavatsızlıktan başka bir şey olarak görmüyor mu?

"Kıçımı kollamak için para alıyor, aşk hayatım hakkında fikir yürütmek için değil."

Henry'nin aşk hayatı. "Kiminle yattığım hakkında" dememesi kalbimi kabarttı.

Duraklıyor. "Bu gülümseme ne için?"

"Hiçbir şey için."

Daralmış bakışları bana kafamın nerede olduğunu bildiğini söylüyor. Ağzını açıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"Neredeyse her delikte içecek arabaları ve yol boyunca yiyecek istasyonları var. Ve bundan daha iyi bir hava isteyemezsiniz." Mavi gökyüzüne bakıyor, görünürde tek bir bulut yok. Güzel bir gün olacak, hava seksen derece.

Hava durumu kanalına göre Fahrenheit. "Bir sonraki deliğe geçtiğimizde sizi tanıştıracağım. Tabii gerçekten oraya gelip bir grup adamın iş konuşmasını dinlemek istemiyorsan."

"Ben burada iyiyim." Çantama sıkıştırdığım ciltsiz kitabı kaldırıyorum. "Annem okumam için ısrar etti."

"Ne hakkında?" Sırıtıyor. "Nasıl rahibe olunur?" "Komik, ama hayır, bunu *asla* önermez. O bir torunlar için çaresiz. Hayır, aldığı bir polisiye gerilim."

"Keyfini çıkar. Ve çok sarhoş olma." Dudaklarıma hızlı ve sert bir öpücük kondurarak çimlerin arasından gruba doğru ilerliyor. Adamlarla tokalaşmasını izliyorum. Bu, Henry'nin daha önce gördüğüm, iş dünyasından anlayan, ağzı laf yapan versiyonu. Yalakalık yapmıyor, sahte gülüşler atmıyor. Etrafındaki herkesin saygısını kazanmış gibi görünen soğukkanlı ve sakin bir tavır sergiliyor.

Beş dakikalık sohbetten sonra biri yazı tura atar ve Dyson Henry'nin omzuna bir tokat atar. Henry golfçüye bir şeyler bağırır. Sarışın adam hızla hareket eder, çantadan bir sopa kapar ve koşarak ona uzatır.

Henry golften nefret ediyor olabilir ama onun topa vuruşunu ve bunu yapmak için doğmuş gibi görünen bir adam gibi vuruşunu izliyorum. Topu havaya doğru gönderiyor. Gözlerimi kısarak nereye düştüğünü görmeye çalışıyorum. Ama göremiyorum.

Henry ve Dyson atıştan memnun görünüyor ve birbirlerine beşlik çakıyorlar.

"Mimoza ister misiniz hanımefendi?"

Yanıma sokulan, benim yaşlarımda genç bir sarışın, elinde şampanya kadehlerinde turuncu renkli içeceklerden oluşan bir tabak tutuyor.

"Uh...." Saatime bakıyorum. Saat daha 10:00. "Bir yerlerde saat beş olmuş!" diye cıvıldıyor geniş bir Gülümse.

Merakım, bilgisiz bir aptal gibi görünmeme ihtiyacımdan daha ağır basıyor. "Peki, tam olarak nereye nişan alıyorlar?"

Uzakları işaret ediyor. "Şu beyaz bayraklı *yolu* görüyor musun?

Şurada, göletin yanında?"

"Evet..." diyorum ihtiyatla. Beş yüz metre kadar uzakta olmalı.

"Hedefledikleri şey bu. Ve bundan sonra on yedi delikleri daha var."

Geriye dönüp baktığımda bankacının savuruşunu görüyorum - Henry kadar zarif değil, gerçi bunun çıkık göbeğiyle bir ilgisi olabilir. Bu sefer topun bayrağın yarısına kadar indiğini görüyorum.

"On yedi delik daha," diye tekrarlıyorum ağır bir iç çekişle.

Bu *sonsuza kadar* sürecek.

"Ee... şu mimoza?" Tepsiyi bana yaklaştırıyor, beni baştan çıkarıyor.

Omuz silkiyorum. "Neden olmasın?"

~ ~ ~

"Bunu satsan daha iyi olur. Ya da halka açarsın," dediğini duyuyorum Rick'in, arabalara yaklaşırlarken Henry'ye. "Bu fikrin hoşuna gitmediğini biliyorum ama-"

"Hayır, bu fikirden *nefret ediyorum,*" diye düzeltiyor Henry. "Bu benim ailemin mirasının temel taşı."

"Ama bu maliyet ve risk artık buna gerçekten değer mi?" "Bana söylemek için burada olduğun şey bu değil mi?"

Rick kıkırdıyor. "Bana yeşil ışık yak, ben de danışmanlık şirketimi bu işe sokayım."

"Acil sorunları çözmem için bana birkaç hafta verin. Tuzaklarla dolu ve şu anda çökmüş bir madeni satamam." Vanilyalı dondurma külahımdan uzun bir yudum alırken bakışları bana, dilime takılınca son kelime üzerinde tereddüt ediyor.

Rick, Henry'nin omzunu sıvazlıyor ve bana bir göz kırparak golf arabasına doğru ilerliyor.

Henry tırmanıyor. "İyi mi?"

"Lezzetli. Bir tane almalısın." Her delikte yeni bir sürprizi olan bir yiyecek kamyonu var - sığır sürgüleri, karides kokteyli, tavuk tacos - ancak yedinci delikteki yumuşak servis dondurması şimdiye kadarki favorim oldu.

"Seni yerken izlemek daha eğlenceli."

"Gerçekten mi? Nedenmiş o?" Ona sayısız kez yaptığım gibi dilimi düzleştirip bir tarafa doğru gezdiriyorum.

Bakışları iki... üç... dört atım boyunca ağzımda kalıyor. "Çünkü kendini heyecanlandırman hoşuma gidiyor."

"*Kendim* mi çalıştım? Peki ya sen?" Bakışlarım kasıklarına doğru kayıyor, belli belirsiz bir şişkinlik arıyorum. Sakin davranıyor ama orada.

"O portakallı içeceklerden kaç tane içtin?" "Sadece birkaç tane."

"Uh-huh." Bir eli direksiyonda, diğer kolunu koltuğumuzun arkasına atmış, eğiliyor ve diliyle külahı uzun uzun okşuyor.

Keskin nefesime engel olamıyorum. Bacaklarımın arasındaki o dilin düşüncesi bile beklentiyle kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oluyor.

Araba, onun bilmiş kıkırdamasıyla ileri atılır.

~ ~ ~

Göğsünde kulübün amblemi olan orman yeşili yakalı gömlek giymiş yaşlı bir adam, dokuzuncu deliği oynadıktan sonra arabalarına dönmekte olan ekibe yaklaşıyor. Duyamadığım birkaç kelime konuşuyorlar ve sonra herkes saatlerini kontrol ediyor.

"...daha adil olması için oranları değiştirmeliyiz," diyor George arabaya ulaştıklarında Henry'ye.

"Oranları belirleyen sensin."

"Evet, beş yıldır sopaya dokunmadığını söylediğinde paslanmış olduğunu düşünmüştüm!" Öfkeli bankacı havlıyor.

Henry hınzırca gülümser. "Bir Kurt'a karşı bahse girilmeyeceğini şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

"Babanın hiç olmadığı kadar güçlüsün." Bana döndü ve "Yukarıda benim için onun dikkatini dağıtmanı istiyorum, tamam mı?" dedi.

Sırıtıyorum. "Odaklandığında dikkatini dağıtmak oldukça zor."

"Bir de bana sor." Arabasına tırmanıyor ve tembel bir el sallayışla uzaklaşıyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Merakla sordum. "Sadece devam eden bir yan bahis." "Ne kadarlık?"

Henry yarım şişe suyu geri emiyor, her yutkunuşta boğazı düğümleniyor. Alnını ince bir ter tabakası kaplıyor. "Elli bin."

"Elli bin dolar gibi mi?" Başımı sallıyorum. Bu adamların paralarını nasıl saçtıklarına neden hâlâ şaşırdığımı bilmiyorum.

"Sakin ol. Hepsi hayır kurumlarına gidecek. Kaybeden, şirketinin halihazırda sponsor olduğu şeylere ek olarak kendi kişisel hesabından ödeme yapar."

Sanırım bu en azından asilce. "Ve anladığım kadarıyla sen kazanıyorsun?"

"Tabii ki kazanıyorum." Koltuğuna yerleşiyor. "Eğleniyor musun?"

"Hmm... bir bakalım... harika yemekler, lezzetli kokteyller ve gerçekten seksi bir adam...." Omuz silktim. "Sorun değil."

Kıkırdıyor ve ön panelde duran ciltsiz kitaba bakıyor. "Ve iyi bir kitap?"

Ugh. *Bunu saklamalıydım*. "İyiydi."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Ne zaman arkamı dönsem burnun içindeydi."

"Yazı güzel."

"Ne hakkındaydı?" diye soruyor bir yudum daha su içerek.

"Cinayet. Hey, bir sonraki deliğe gitmemiz gerekmiyor mu?"

Bir süre beni izledi. "Kaçamak cevaplar veriyorsun."

"Hayır, kaçamak yapmıyorum."

"Evet, öylesin. *Bir kitap* yüzünden. Neden?" Cevabımı beklemiyor, arkasını okumak için ciltsiz kitabı ön panelden alıyor. "Bir kadın, varlıklı eşini öldürmekle suçlanıyor.

Otel zinciri sahibi koca mı?" Kaşları çatıldı. "Bunu okumanı annen mi önerdi?"

"Sanırım hoşuma gideceğini düşündü?" Ne düşündüğünü bilmiyorum.

Suyundan bir yudum daha alıyor, bu seferki uzun ve düşünceli. "Peki nasıl bitiyor?"

"Tüm suçlamaları düşürdüler."

"Peki onu kim öldürdü?"

İç çektim. "O yaptı. Yaptığı yanına kâr kaldı ve adamın tüm parasını aldı." *Kahretsin, anne. Kendine engel olamıyorsun!*

Henry uzun bir süre hiçbir şey söylemez. Sonra kıkırdamaya başlıyor. "Aklı başına geliyor, ha?"

"Kendi tarzında."

Kıkırdamaları derin bir kahkahaya dönüşüyor ve çok geçmeden ben de onunla birlikte gülmeye başlıyorum. Çünkü başka ne yapabiliriz ki?

İçini çeker. "Sözlerimi bir kenara yazın, o kadının benden hoşlanmasını sağlayacak bir yol bulacağım."

"Evet, bu konuda bir Kurt'a karşı bahse girmek zorunda kalabilirim." "Evet, ben de." Güç düğmesine basar. "Biz öğle yemeği için ara veriyoruz."

"Öğle yemeği mi? Şaka yapıyorsun, değil mi?" Az önce boşalttığım, içinde çikolatalı mus olan tabağı kaldırıyorum. "Yemeyi bırakmadım. Patlayacağım."

"İstemiyorsan gitmek zorunda değiliz-"

"İstemiyorum."

Sırıtıyor. "Tamam. Otuz dakikamız var. Seni hızlı bir tura çıkarabilirim."

"Bunu çok isterim." Henry ile yarım saat yalnız. "Bu arada kolların kızarıyor. Güneş kremi sürdün mü?"

"Hayır, unutmuşum." Henry, sağlıklı bir altın renginde bronzlaşmış kollarına inanamayarak kaşlarını çattı.

"Orada biraz var." Küçük konsolda duran küçük kanvas turnuva çantasına doğru başımı salladım.

"Oh, güzel." Elini uzatıyor. "Onların da dahil olduğunu unutmuşum..." Eli dururken sesi de kayıyor. "...turnuva çantasında kadın külotu var."

Kıkırdamamı Long Island buzlu çayımın son suyunu emerek bastırıyorum. Kendimi oldukça iyi tutuyordum. Ancak bu sonuncusu, beni bir yardım golf turnuvasında geçmek istemediğim o ince çizgide gezdiriyor.

Yine de, kimse bakmıyorken külotumu gizlice kaydırarak o çizgiyi çoktan aşmış olabilirim.

Boğazımı kabaca temizliyorum. "Belki de bu yıl çantaya Henry Wolf'un en sevdiği şeylerden bazılarını koymayı düşünmüşlerdir."

Henry'nin bakışları kucağıma kayıyor ve uzun bir süre orada oturuyor. Sonra küçük bir gülümsemeden başka bir şey yapmadan belimden tutup beni kucağına çekti. "Araba kullanmak istediğini söylemiştin, değil mi?" Arabayı harekete geçiriyor.

"Yavaşla!" Diğer oyuncuların yanından geçerek yol boyunca ilerlerken ciyaklıyorum. Henry'nin elleri direksiyonda ve hızı kontrol ederken, aslında ben araba kullanmıyorum. Bunun tek amacı, her tümsek ve sarsıntıda ereksiyonunun büyüdüğünü hissetmeme izin vermek, kolları belimi sarıyor ve beni ona karşı sıkı tutuyor.

Pitoresk bir ağaçlık alana doğru giden daha dar bir patikadan sola dönüyor ve yavaşlıyor.

"Oradaki de ne?" Ormanın ortasında, bir ucunda çardak olan bir açıklığı gösteriyorum.

"Burada çok sayıda düğün törenine ev sahipliği yapıyorlar. Mekanlardan biri de bu. Özellikle sonbaharda çok popüler oluyor."

"Vay canına. Bu çok hoş olurdu." Sıra sıra beyaz sandalyeler ve iyi giyimli konuklar, rengarenk çiçek buketleri ve küçük kürsüde bir gelin hayal ediyorum, hepsi turuncu, kırmızı ve altın tonlarında gevrek yapraklarla çevrili.

"Wolf Cove'la hiçbir alakası yok," diye mırıldanıyor biz geçerken. "Bunu bana söylemek zorunda değilsin." İç çekiyorum, arkama yaslanıyorum.

göğsüne. "Haziran sonunda balo salonundaki düğün için orada değildin. Muhteşemdi. Yine de, dürüst olmak gerekirse, sanırım törenimi feribotta yapmak isterdim, körfezin etrafında yelken açarak, arka plandaki ağaçlar ve her tarafa asılmış küçük beyaz parıldayan ışıklarla....."

Alaska'da bir düğünü çok düşünmüş gibi konuştuğumu fark ettiğimde tedirginlik vücuduma yayılıyor. Ve damat için kimi hayal ettiğimi anlamak zor olmazdı.

Harika, Abbi. Önce beni annesine onun çocuklarını doğurmak istediğimi söylerken yakaladı, şimdi de ona bizim için planladığım düğünü anlatıyorum. Ve biz ne kadardır birlikteyiz, ara sıra, dört ay mı?

Henry "doğru kadınla" çocuk istediğini itiraf etti. "Doğru kadınla" evlenmeyi de kastettiğini varsaymak zorundayım. Ama *benim* doğru kadın *olduğumu* düşündüğünü ima edecek hiçbir şey söylemedi.

Ama son zamanlarda her şey çok daha iyi hissettiriyor. Henry ile gerçek bir gelecek için umutlanmaktan kendimi alamıyorum. Aptal mıyım ben?

Başka aptalca bir şey söylememek için dilimi ısırıyorum ve gölgeli patikada ilerlemeye devam ederken Henry'nin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Kısa süre sonra ağaçlar çimenlik bir alana, ileride küçük bir göle açılıyor. Patika gölün sağ tarafında devam ediyor, burada birkaç kişi dolaşıyor, konuşuyor, gülüyor ve ördek ailesine ekmek atıyor.

Ama Henry arabayı patikadan çıkarıp sola, boğa koşularına ve geniş ağaç gölgeliklerine doğru yöneliyor. Buraya girmeye iznimiz olup olmadığını sorma zahmetine girmiyorum çünkü Henry ne isterse onu yapıyor.

Arabayı büyük bir meşenin altında, tenha bir alanda durdurur. "Bu nasıl?" Eğildi. Ağzı benimkini sıyırıyor.

"Benim için planladığın şey için yeterince özel mi?" diye fısıldarken kulak memesi.

Göğsümde kelebekler uçuşuyor, evlilikten bahsederek Henry'yi korkutmakla ilgili tüm endişelerim geçici olarak yok oluyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Hayır mı?" diye hafifçe soruyor, iki eli de dizlerimin üzerine yerleşiyor. Eteğimin altından kalçalarıma doğru özenli ve yavaş bir tırmanışa başlıyorlar, ancak zirveye çok az kala duruyorlar. Beklenti içinde ısı birikmeye başlıyor. Ama saniyeler geçiyor ve o bir hamle yapmaya cesaret edemiyor.

"Niyetimi açıkça yanlış anladın," diyorum tatlı tatlı, son kelimeyi kucağına sürtünerek noktalıyorum, sert uzunluğunun kıçımda yarattığı hissin tadını çıkarıyorum.

Derin, karanlık kıkırdaması uzuvlarımda titreşiyor. "Yani ben turumu oynarken bir şey çıkarıp o çantada bırakmadın mı?"

Elbiseme bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Eksik bir şey göremiyorum." Sesimin bu kadar düzgün çıkmasına şaşırdım. Yine de onunla bu şekilde alay etmemeliyim. Pantolonunu çıkarıp beni burada alabileceğinden şüpheliyim.

Ve ona izin vereceğimden şüpheliyim. Beni bir seks düşkünü haline getirdi.

"İyi oynadınız, Bayan Mitchell." İç bacaklarımdan sıkıca kavrıyor. Yumuşak, hırıltılı nefesleri kulağımı gıdıklıyor, beni çıldırtıyor.

Sırtım hâlâ ona dönükken bacağımı kaydırıp kalçasına oturuyorum ve kendimi ellerine açıyorum. "Yani oyunun bittiğini ve benim kazandığımı mı söylüyorsun?"

Elleri yerleştikleri yerden kayıyor. Belimi kavrıyor ve beni tekrar koltuğuma oturtuyor. Dışarı çıkarken kendini ayarlamak için yüzünü bana dönüyor, pantolonundaki şişkinlik açıkça belli oluyor. "İyi denemeydi."

Suyun kenarına doğru yürüyor. "Gençken buraya gelirdim." Bir taş almak için aşağıya uzanıyor ve taşı ustalıkla göle fırlatıyor. Batmadan önce beş kez yüzeyin üzerinden atlıyor. "Babam golfte ne kadar iyi olduğumu fark edip beni oynatmaya başlayana kadar."

Arabadan indiğimde biraz sersemlemiş hissediyorum. İçkili ve güneşli bir gün geçirdiğimden mi yoksa tüm kanımın karnımın alt kısmında toplandığından mı emin değilim. Serbest kalmak için can atıyorum.

Arabanın arkasına yerleşiyorum. "Peki, hangi konuda iyi değilsin?"

"Hiçbir şey."

Gözlerimi deviriyorum. "Hadi ama. Bir şeyler olmalı. Söyle bana."

Dudakları eğlenerek bükülür. "Belki bir şey." "Neymiş o?"

Suyun üzerine bir taş daha atıyor. Bu kez altı kez atlıyor. "Beni sıkıştırmaya çalışan her kadına göre ilişkiler."

"Bence iyi gidiyorsun." Yine de sözleri beni duraksattı. Denememem için bir uyarı mı bu?

"Öyle mi, gerçekten mi?" Ellerini kalçalarına koymuş, sırtı bana dönük, suyun üzerinden dışarı bakıyor. "Bir evim var ama neredeyse hiç orada değilim. Beni her seferinde bir ya da iki gün görüyorsun ve bunu yapmak için her şeyi bırakman gerekiyor. Gözlerimi açtığım andan kapattığım ana kadar çalışıyorum ve bu asla değişmeyecek Abbi. Ben neysem oyum. Olduğum kişiden ve hayatımdan zevk alıyorum."

"Bunu biliyorum. Benim için sorun değil."

"Şimdi böyle düşünebilirsin. Ama bir gün öyle olmayacaksın."

"Bunu bilemezsin."

"Ben asla yanılmam."

"Bu konuda sen varsın," diyorum meydan okurcasına, onu susturmak için olduğu kadar, her zaman varlığını sürdüren o güvensiz küçük sesi susturmak için de. Ya haklıysa?

Bu benden ayrılmasının başlangıcı mı? Bu, çok ciddileştiğimizi ve devam etme zamanının geldiğini fark ettiği dönüm noktası mı?

Bir an sessizlik oldu. "Annem bununla başa çıkamazdı."

"Ben o değilim, Henry. Onu değiştirebileceğini düşünen korkunç, bencil bir kadın. Onu kontrol etmek istedi. Ben seni değiştirmek ya da kontrol etmek istemiyorum. Seni olduğun gibi seviyorum." Paniğim yükselmeye başladı.

"O olmadığını biliyorum Abbi," diyor yumuşak bir sesle. "Biraz daha bencil olabilirsin. İnsanlar bu yüzden seni ezip geçiyor. *Ben de bu yüzden* seni eziyorum."

"Hayır, sen-"

"Seni Barselona'da istedim. Telefon edip benimle birlikte olmanı, geceleri yanımda uyumanı talep etmek istiyordum. Aileni bırakman için seni suçlayacaktım.

Bunun senin için ne kadar zor olacağını bilmeme rağmen, hayatını ve hayatını bırakıp bana geldin. Bencilliğin tanımı budur."

"Ama sen yapmadın."

"Hayır, yapmadım," diye itiraf ediyor. "Ama istedim."

"Ve mutlu bir şekilde gelirdim. Çünkü geceleri senin yanında uyumak istiyordum."

"İstediğin hayat bu mu? Benimle vakit geçirmek için dünyanın dört bir yanında peşimden koşmak mı?"

"Beni orada istediğini bildiğim sürece."

Yanındaki kayalık zemini incelerken bana yakışıklı profilini gösterecek kadar dönüyor. "Böyle hissetmeye alışık değilim. Birini bu kadar çok istemeye.
Hayatıma eksik olduğunu bile fark etmediğim bir şey kattınız."

Ona doğru koşma, kendimi ona atma dürtüsüyle savaşıyorum. "Ben de hiç böyle hissetmemiştim. Ve sen bana böyle bakmayı bırakmadığın sürece, bu asla bitmeyecek."

Beni incelemek için omzunun üzerinden bakıyor. Hafif bir esinti kestane rengi saçlarını hışırdatırken bakışları vücudumdan aşağıya doğru kayıyor, göğüslerimde yavaşlıyor ve durmuyor

Ta ki çapraz ayaklarıma ulaşana kadar. "Peki ben sana tam olarak nasıl bakıyorum?"

"Sanki ben sana yetiyormuşum

gibi." "Sen bana yet*ersin."*

"Sadece bana mı? Sadece bu

şekilde mi?"

Bilmiş bir bakış yüzüne değiyor. Ne dediğimi anlıyor. Müstehcen şeyler yok, Margo yok. "Bu hiçbir zaman benimle ilgili olmadı. Sen çok daha gençsin. Seninle tanıştığımda hâlâ bakirdin. Pişmanlık duy*mayacağından* emin olmak istedim."

"Hiç pişmanlığım yok. Ne istediğimi biliyorum." Ayak bileklerimi çözüyorum ve bacaklarımı ayırıyorum. Gözleri hareketi takip ediyor, elbisemi kıstırılmış parmaklarımın arasından yavaşça yukarı çekerken kalçalarımın arasına yerleşiyor. Ilık hava hassas tenimi öpüyor.

"Vay canına, ne kadar da cesursun Abigail," diye fısıldıyor. Pantolonunda biraz azalmış olan şişkinlik aniden yeniden belirginleşti. "Çocuklara yardım turnuvasında benim için bir ilk olacak." Niyetli gözlerle bana doğru yürüyor, parmakları kemerini karıştırıyor.

Yaklaşan bir golf arabasının sesleri ellerini durdurur.

Bir at arabası virajı dönmeden önce eteğimi aşağı itmek ve bacaklarımı yeniden sakin bir pozisyona getirmek için yeterli zamanım var.

"Kahretsin," diye mırıldandı Henry, kemerini gizlice bağladı ve ağacın arkasında kendini ayarladı.

"Kurt! Biri seni bu tarafa gelirken gördüğünü söyledi," diye sesleniyor arabayı kullanan zayıf, kır saçlı adam rahat bir gülümsemeyle.

"Frank. Nasılsın?" Henry'nin tipik sakinlik maskesi yerini almıştır.

"Güzel, güzel. Turnuva her zamanki gibi harika geçiyor. Ve bu hava! Bunu sen mi sipariş ettin?" Avuçlarını yukarı kaldırarak gökyüzünü işaret ediyor. "Ama dinle, birkaç dakikalığına kulağını bükmek istedim. Tavsiyeni almak istedim." Bana başını salladı. "Umarım rahatsız etmiyoruzdur, hanımefendi."

"Hiç de değil." Gülümsüyorum. "Ama keyfi pek yerinde olmayabilir. Az önce ona karşı *büyük* bir bahis kazandım."

Henry gülümseyerek dişlerini gıcırdatıyor. "Ne istiyorsun Frank?"

"Sanderson Monroe hakkındaki görüşünü almak istedim. ....."

Adamlar Henry'nin Wolf Otellerinden birini inşa eden bir

mimarlık şirketiyle yaşadığı deneyimi tartışmaya başlarlar.

Frank bir sonraki kat mülkiyeti projesi için onları işe almayı düşünüyor.

Onları duymazdan geliyorum, gözlerimi kapatıyorum ve öğle güneşinin sıcaklığının tadını çıkarmak için başımı arkaya eğiyorum. Yakında yapraklar değişmeye başlayacak, günler kısalacak.

Ve Henry tekrar gitmek zorunda
kalacak. Ama çok geçmeden, onunla
birlikte olacağım.

Onuncu Bölüm

"Sinyali alıyorum." Henry peçetesiyle ağzını sildikten sonra masanın altına uzanıp dizimi hafifçe sıkıyor. "İyi misin?"

"Evet. Elbette. Ben sadece kazancımı en iyi nasıl toplayacağımı düşünüyor olacağım." Ona tatlı tatlı gülümsedim.

Eğilip kulağıma fısıldıyor: "Unutma, benim senden çok daha karanlık eğilimlerim ve intikam almak için *birçok* yolum var."

Vücudumda bir ürperti dolaşıyor.

Yemek masasındaki koltuğundan usulca kalkarak golf kulübünün balo salonunun ön tarafındaki kürsüye yönelir ve burada bir mikrofon teşekkür konuşmasını yapması için onu beklemektedir. Arkasında, inişli çıkışlı yeşil tepelerin ve batan güneşin panoramik manzarasını sunan bir pencere duvarı vardır.

Onun düzgün, şık adımlarını gülümseyerek izliyorum. Son dokuzda o kadar iyi oynamadı. George'u yine de yendi elbette ama George onun ne kadar dalgın göründüğüne dair birkaç yorum yaptı.

"Peki, siz ikiniz nerede tanıştınız?" Anastasia dirseklerini masaya dayamış, baykuş grisi gözleri Henry'nin sert kıçına duyduğu açık hayranlıktan yüzüme kayarak soruyor. Otuzlu yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyorum - George'dan yirmi beş yaş daha genç, onun birine söylediğini duymuştum. Onun üçüncü karısı.

Ayrıca sarhoş olduğuna eminim.

"İşteyken. Onun asistanıydım."

"Gerçekten...." Bana bir göz atarken mükemmel biçimli sarı kaşları kalkıyor. "Onu yardımcıyla çıkacak bir tip olarak görmemiştim." Ne bakışında ne de sözlerinde kibarlık var ama Henry üç camı geçtiğinde kavgacı olabileceği konusunda beni zaten uyarmıştı.

Ayrıca gecenin bir noktasında ona asılacağı konusunda beni uyardı. Muhtemelen kocasının önünde.

Geniş bir gülümsemeye zorladım. "Ben istifa edene kadar çıkmaya başlamamıştık."

"Wolf'u terk ettiğine göre şimdi ne yapıyorsun tatlım?" Shelly güneyli mırıltısıyla soruyor. Dyson'ın Tennessee'den gelen yaşına uygun karısı ve sohbeti başka yöne çektiği için onu öpebilirim. Henry onun tatlı bir kadın olduğunu ve iyi bir tampon görevi göreceğini söyledi.

Shelly'ye -ve dolaylı olarak Anastasia'ya ve Rick'in karısı Tami- babamın sakatlığını ve çiftliği anlatıyorum. "Bu yüzden son yılımı yazışmalarla tamamlayacağım ve orada elimden geldiğince yardım edeceğim. Ve kendi küçük sabun şirketimi kuruyorum. Büyük bir şey değil ama Henry işin iş kısmında bana yardım ediyor. Bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyorum ve o bu konuda çok iyi. Bunu yapmamı gerçekten istiyor." Ben saçmalıyorum ama Shelly sadece cesaretle gülümsüyor.

"Wolf şimdi de sabun işine mi giriyor?" Anastasia şampanyasından bir yudum daha alarak mırıldanıyor.

"Farm Girl Co. Harika bir isim," diyor Tami kibarca, onu görmezden gelerek. "Bana biraz daha anlat."

Sonraki beş dakikayı nasıl başladığımı ve Nailed It'in şimdiye kadar benim için neler yaptığını anlatarak geçiriyorum. Hatta ona Zaheera'nın gönderdiği ambalajın profesyonelce hazırlanmış birkaç fotoğrafını bile gösteriyorum. Margo'nun adını ağzımdan kaçırdım, çünkü aldırmayacağını düşündüm.

"Anladığım kadarıyla Henry seni destekliyor?" Tami soruyor, keskin yeşil gözleri sanki merakla ilgileniyormuş gibi kısılmış. Tahminime göre otuzlu yaşlarının sonlarında, omuz hizasında kahverengi saçları ve kremsi

teniyle çekici bir kadın.

"Oh, hayır. Yani, bu konuda konuşmadık ama bunu kendi başıma yapmak istiyorum. Ya da en azından denemek. O zaten gereğinden fazlasını yaptı."

"Kulağa harika bir ürününüz varmış gibi geliyor." Elini çantasına attı ve bana bir kart uzattı. "Ben bir Kickstarter şirketinin sahibiyim. Her zaman yatırım yapabileceğimiz yeni fikirler arıyoruz. Beni arayın."

"Oh, vay canına. Tamam... teşekkür ederim." Kickstarter şirketinin ne olduğundan tam olarak emin değilim ama sorarak kendimi aptal durumuna düşürmeyeceğim.

Bir garson tabaklarımızı toplamak için geldiğinde kartı çantama atıyorum. Hemen ardından bir sürahi kahveyle ikinci bir garson geliyor.

"Al, Anastasia. Eminim bunlardan birini kullanabilirsin," diyor Shelly, şampanyasını ulaşamayacağı bir yere koyarak.

Anastasia bir şeyler homurdanıyor ama itiraz etmiyor, parmakları saçlarında dalgınca dönüyor, iri gözleri bir adamla konuşan Henry'ye kilitlenmiş. Teşekkür konuşmasını yapmasına dakikalar kalmıştır. "Tanrım, Henry'nin babasına ne kadar benzediğini hiç fark etmemiştim. Ağabeyi bu işin kısa ucundan tutmuş."

Çünkü William Wolf'un DNA'sını taşımıyor.

İnsanların bunu öğrenmesi ne kadar sürer merak ediyorum.

"Kardeşi nerede bu arada?"

"Sanırım gelemedi," diye kibarca cevap veriyorum, kahveme krema koyarak kendimi meşgul ediyorum ve Scott konusu canımı sıkmıyormuş gibi davranıyorum.

"Hmm...." Parmakları saçlarının arasında dönmeye devam ediyor. "O büyük kavganın ne hakkında olduğunu hiç öğrenemedim."

Kaşlarımı çattım. "Ne büyük kavgası?"

"Scott ve William'ın tam burada, yemek odasında olan. Şurada." Bunu çok açıkmış gibi söylüyor, pencerenin yanındaki bir alanı işaret ediyor. "William Scott'a ne dedi bilmiyorum ama Scott çok sinirlenmişti. Özür dilemediğine göre kıçını hissetmiş olmalı."

Tedirginlik sırtımdan aşağı kaymaya başladı. "Bu kavga ne zaman oldu?"

"Ölmeden önceki sabah! Dinlemiyor musun!"

Kabalığını görmezden geliyorum. "Scott ve William, William ölmeden önceki *sabah* buradaydılar ve büyük bir kavga mı ettiler?"

"Evet!" diye bağırıyor, sinirli bir şekilde. Kahvesini geçip şampanyasına uzanıyor.

"Herkese iyi akşamlar." Henry'nin pürüzsüz, derin sesi hoparlör sisteminden yayılıyor ve daha fazla soru sorma şansımı sona erdiriyor.

Katılan herkese ve çocuk hastanesi yardım fonuna yaptıkları cömert katkılara teşekkür ederek yaptığı on dakikalık konuşmayı dinliyorum. Topladığı şaşırtıcı bağış miktarını paylaştığında şaşkınlık ve alkış alıyor. Hatta herkesin gülmesine ve odadaki kadının bayılmasına neden olan birkaç zahmetsiz şakayı da araya sıkıştırıyor.

Yukarıdaki adam benim olduğu için gururla dolup taşarken, aklım Anastasia'nın William ölmeden önceki sabah Scott ve William arasında büyük bir kavga yaşandığına dair iddialarına gidiyor. Scott Henry'ye babasının ölümünden önceki hafta onu görmediğini ya da onunla konuşmadığını söylemiş.

Henry yanılıyor mu? Hayır... Henry asla yanılmaz, sarhoşken bile.

Yani Scott ona yalan söyledi.

Neden? Bu kavga neyle ilgiliydi?

Scott, William'ın kendisini vasiyetten çıkarma niyetini biliyor muydu?

~ ~ ~

"Ve bunu söyledi. Bunu söylediğini duydun mu?" Henry, ufak tefek sunucunun üzerine abandı.

"Evet. Yani, sanırım öyle. Yani...." Zavallı kız bakışları gözdağı veren Henry'den Dyson'a, yemekhane müdürüne, oradan da yemekhanenin yanındaki personel koridorunun arka tarafında dolanan bana kayarken titriyor. "Yaşlı adam, Bay Wolf... Yani baban, genç adama kendisine Kurt denmesini hak etmediğini ve daha fazla zarar veremeyeceğinden emin olmasını söyledi."

Eve gidene kadar Henry'ye hiçbir şeyden bahsetmeyi planlamıyordum. Ama konuşmasını bitirip masaya geldiğinde yüzümdeki endişeyi görebildi ve ne olduğunu, beni kimin üzdüğünü, ne söylendiğini bilmek istedi. Ben de ona anlatmak zorunda kaldım.

Parçalar yerine otururken gözlerini izledim ve o gün çalışan sunucuyu bulmak için yemekhaneden hışımla çıkmadan önce ne düşündüğünü biliyordum, Dyson da peşimizden hızla geliyordu.

Henry tehditkâr bakışlarını şimdi Dyson'a çeviriyor. "Denetimden haberi vardı." Bilmiş bir bakış paylaşırlar. "O orospu çocuğunun soruşturulmasını istiyorum. Babamın öldüğü gece nerede olduğunu bilmek istiyorum. Ve eğer bu işle *bir* ilgisi varsa-"

"Hallediyorum," diye sözünü kesiyor Dyson, telefonunu çıkararak.

Korkmuş sunucuyu işaret ediyor. "Sen, benimle gel." Yemek müdürüne, "O gece çalışan herkesin programını istiyorum. İhtiyacım var...." Bir düzine talimatı sıralıyor. Avukat olabilir, ama Henry'nin neden pis işlerde ona gittiğini anlayabiliyorum. "Eve git ve bu konuda kimseyle konuşma. Ve kardeşinden uzak dur, Henry," diye sert bir sesle uyarıyor.

"O benim kardeşim değil," diye homurdanıyor Henry, kafesteki bir hayvan gibi volta atarak. "O anneyi öldüreceğim-" Sözleri, bir bulaşık arabasını uçururken duvara çarpan bulaşıkların sesiyle boğuluyor.

Dyson müdüre, "Onu arka kapıdan çıkarın ve arabasını getirin," der. "Şu anda kimsenin yakınında olmasına gerek yok."

Temizliğin ortasındaki devasa bir mutfaktan geçip çalışan koridorlarından oluşan bir labirentte ilerlerken ayak uydurmakta zorlanıyorum. Dış kapılar bizim için açılırken Henry'nin siyah Porsche'si yanımıza yanaşıyor. Vale dışarı fırlıyor, Henry tek kelime etmeden yanından geçip şoför mahalline tırmanırken meraklı gözleri üzerimizde. Eğer burası Wolf Cove'a benziyorsa, gece yarısına kadar her köşede bunun söylentileri dolaşıyor olacak.

Kapıyı arkamdan kapatırken genç adama teşekkür eden bir gülümseme sunuyorum. Emniyet kemerimi yeni takmıştım ki motor devirleniyor ve golf kulübünden hızla uzaklaşıyoruz; mavi gökyüzü ve derin duygulardan söz eden konuşmalar karanlık gece ve daha da karanlık şüpheler tarafından bastırılıyor.

~ ~ ~

Porsche'nin lastikleri, bilmediğimiz bir yüksek binanın vale alanında gıcırdayarak durur.

"Neredeyiz biz?"

"Burada kal," diyor Henry, bir amaç uğruna dışarı tırmanırken.

Manhattan'a döndüğüm ve tek parça olduğum için rahatlamış olsam da-Henry arabasının yeteneklerini yarışarak test etti.

eve giderken, yıpranmış hislerim bana yapmak üzere olduğu şeyi yapmaması gerektiğini söylüyor. Bu yüzden onu dışarı kadar takip ettim.

"İyi akşamlar, Bay Wolf! Yolda olduğunuzu haber vermek için kardeşinizi arayacağım. Arabanızı park etmemizi ister misiniz?"

Buzz kardeşin.

Aman Tanrım, burası Scott'ın evi.

"Henry, hayır!" Onu durdurmak için

koştum.

"Abigail," diye alçak sesle uyarıyor, çenesi sertleşmiş, beni yolumdan çekmeye hazır görünüyor.

Kapıyı açan kapı görevlisine, "*Sakın*

Scott'a burada olduğumuzu söyle. Arabayı park *etmeyin*."

Henry'den bana bakıyor, yüzünde belirsizlik okunuyor.

"Lütfen bize biraz izin verir misiniz?" Yükselen paniğime karşı koymak için aşırı sakin bir şekilde soruyorum.

"Elbette, bayan." Hafifçe kaşlarını çatarak kapının diğer tarafına doğru ilerliyor.

"Henry, Dyson'ı duydun," diye sakince uyarıyorum.

"Dyson'ın ne dediği umurumda değil. Çekil yolumdan." Arkamdaki kapı koluna uzandı, beni kenara itip geçmeye niyetliydi.

Ona doğru adım atıyorum, gergin kaslarla kordonlu ön kolunu tutuyorum. "Peki şimdi oraya girerek ne elde edeceksin?"

"Neyi başaracağım?" Beni sıkıştırıyor ve geri adım atmak zorunda kalıyorum, sırtım cama çarpıyor. "O piçin bir şekilde babama onu öldüreceğini bildiği bir hap verip vermediğini öğreneceğim!" Gözlerinde, daha önce golf kulübünde belli etmediği acıyı görüyorum.

"*Sonra* ne olacak? Siz ikiniz normal şartlar altında bir odada beş dakikadan fazla kalamazsınız.
Bu sefer ne olacak?" Henry'nin yüzündeki sert ifadeye, vücudundan yayılan gerilime, iki yanında sallanan sıkı yumruklarına bakılırsa, bundan *iyi bir şey çıkmayacak.*
Sesimi fısıltıya düşürüyorum. "Az önce onu dört kişinin önünde öldüreceğini söyledin, artı başka kim duyduysa. Oraya giremezsin ve giremeyeceğini bilecek kadar zekisin, bu yüzden aptal olmayı bırak ve

Dyson ve polis işlerini yapıyorlar! Onun yapmış olabileceği bir şey yüzünden tüm hayatınızı bir kenara atmayın!"

Sözlerim sonunda yerine oturmuş olmalı.

"Allah kahretsin!" diye bağırarak arabasına doğru yürüyor. Elleriyle yüzünü kapatmak için arabanın önünde durur. Elleri titriyordu.

Onu yolcu tarafına doğru hafifçe itiyorum. "Atla. Nereye gideceğimizi söylersen bizi eve bırakırım."

~ ~ ~

"Yatağına git."

"Önce sen," diye mırıldanıyorum Henry'nin göğsüne, yorgunluğumla savaşarak. Gecenin ikisinde Henry'nin çatı katındaki bu şezlongda uzanmak için geceler çok serin, ama o orada, ben de orada kalıyorum, vücuduna kıvrılmış, kollarım gövdesine sarılmış, vücudundan yayılan sıcaklığı memnuniyetle karşılıyorum.

"Scott'a gitmeyeceğim. Hayatımı mahvetmeyeceğim."

"Güzel."

"Ama sen beni durdurmasaydın, durdurabilirdim."

"Beni yanında tutman iyi bir şey o zaman." Sözlerimin artık pek bir anlam ifade ettiğini sanmıyorum.

Nazik parmaklar saçlarımı tekrar tekrar okşuyor, beni uyuşturuyor. Göz kapaklarım açılamayacak kadar ağır. "Bana karşı durduğun için teşekkür ederim. Yeterince önemsediğin için."

Düşüncelerimde gülümsüyorum ama cevap vermek çok fazla çaba gerektirecek, bu yüzden zahmet etmiyorum bile.

Henry yer değiştiriyor ve ben de kendimi kaldırılıp sıcak bir yere taşındığımı ve Henry'nin yumuşak, büyük boy yatağına yerleştirildiğimi hissediyorum. Kulaklarım bir fermuarın çekilme sesini yakalıyor ve sonra Henry'nin elleri vücudumda, elbisemi kaydırıyor ve sonra sütyenimi ve akşam yemeğinden önce giydiğim külotu çıkarıyor.

"Abbi," diye fısıldıyor Henry karanlığın içinde, sıcak bedenini benimkine bastırıyor, ipeksi beyaz çarşafları üzerimize çekiyor.

Yumuşak dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissederek, tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanan sesine dalıp gidiyorum.

On Birinci Bölüm

Banyonun kapı çerçevesine yaslanıyorum. "Az önceki Dyson mıydı?" Henry'nin oturma odasından gelen derin sesiyle uyandım.

"Evet." Henry tıraş bıçağını köpüklü yanağında gezdirdi. Pürüzsüz deride taze, temiz bir çizgi bırakıyor. "Artık polis de işin içinde."

"Güzel." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, Henry'nin tişörtünü vücuduma sarıyorum ve kokusundan zevk alıyorum. Onun gibi kokuyor. "Sence ne yapacaklar?"

"Başlangıç olarak babamın ve Scott'ın evindeki kamera kayıtlarını alın." Pürüzsüz bir hassasiyetle boğazındaki kirli sakalı tıraş ediyor. "Ve muhtemelen kulüpten. O kavgayla ilgili daha fazla ayrıntı bulmaya çalışın."

"Yine de bu bir şeyi kanıtlamaz, değil mi?"

"Sebebi kanıtlayacak. Ayrıca Becky'yi o gece yaptıklarından daha kapsamlı bir şekilde sorgulayacaklar."

"Gerçekten hapları ona vermiş olabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Olabilir. Gerçi pek öyle bir tipe benzemiyor."

Cenazedeki hüngür hüngür ağlayan sarışını düşünüyorum. Vücudunda cani bir kemik varsa, onu iyi saklamış.

Tıraşını bitiren Henry usturasını lavaboda durulayıp sehpasına koyduktan sonra yüzünü bana dönerek göğsünü ve karın kaslarını tamamen görmemi sağladı. Bu sabah ben kalkmadan önce spor yapmış olmalı; vücudu daha sıkı görünüyor. "Cenaze günü tam olarak ne dediğini duydun?"

"*Tam olarak* hatırlayamıyorum ama annen madeni sordu. Sesi endişeli geliyordu ve o da ona endişelenmemesini söyledi.
Hiçbir şey olmayacağını ya da buna benzer bir şeyi."

Henry bunu düşünürken çenesi gerildi. "Babam belli ki Kurt Altını'nı ondan alma niyetini ona söylemişti ama vasiyet okunduğunda gerçekten şok oldu."

"Numara yapıyor olabilir."

"Scott'ı tanıyorum. Bu tepki gerçekti. Bu da demek oluyor ki babam ona bunu yapacağını söylemiş olmalı,

zaten sahip olduğundan değil." Henry iç geçirir. "Babam... tehditler savurmaktan hoşlanırdı. Scott o günün de bununla ilgili olduğunu düşünmüş olmalı, onu tehdit etmekle. Ve babamın henüz vasiyetle ilgili bir şey yapmadığını."

Henry'nin asistanı olduğum ve Henry'nin Kiera yüzünden suçlamalarla ve bir davayla karşı karşıya olduğu dönemde Henry ve William arasında kulak misafiri olduğum telefon konuşmasını hatırlıyorum. William oteli Scott'a vermekle ve Henry'yi altın madenlerine sürmekle tehdit etmişti. Bu tehdidi yerine getirmekte kesinlikle iyiydi.

"Başka bir şey söyledi mi?" Henry soruyor.

Geçmişi düşünüyorum. "Annen onu otelin peşinden gitmesi için zorluyordu ama sanki madende istediği bir şey varmış gibi geliyordu. Öyle bir şey ki...." Sözlerim sürükleniyor.

"Ne yapacak bir şey?" Henry bastırır.

Tereddüt ediyorum. "Seni bir enayi gibi gösterirdi."

"Neyin peşindesin Scott?" diye mırıldandı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bakışları Berberi halısını düşüncelerle deliyordu.

Konuya rağmen elimde olmadan vücuduna hayranlıkla bakıyor, umutsuzca beline sarılı havlunun kaymasını ve daha fazlasını görmemi istiyorum.

Ne yazık ki yerinde sabit duruyor.

"Ben ofise gidiyorum."

"Ve yarın İspanya'ya mı gidiyorsun?" Hayal kırıklığını sesimden uzak tutmaya çalışarak soruyorum.

"Ne?" Kaşlarını çattı. "Hayır. Bu soruşturma devam ederken hiçbir yere gitmiyorum."

"Gerçekten mi?" Heyecanımı bastırıyorum. Heyecanlanmak doğru değil. Ona çorap ve külot almak için soyunma odasına gidiyorum ama aslında gülümsememi saklamak için.

Ayak sesleri arkamdaki halıda yankılanıyor. "Dünyanın öbür ucunda olamam. Tam burada olmalı, cevapları almak için dedektiflerin ensesinde solumalıyım."

"Mantıklı."

Uzun bir duraklama oldu. "Benimle kalacak mısın?"

Omzumun üzerinden onun bekleyen bakışlarına bakıyorum. "Eğer istediğin buysa." Annem mutlu olmayacak ama Henry

bana ihtiyacı var. Ayrıca, o kitap yüzünden onunla bir hesabım var. Babam ve May Teyze bunu duyana kadar bekle.

Hafif bir iç çekiş -belki de rahatlama? "Sana evdeki bilgisayarımın şifrelerini bırakacağım, böylece işlerini halledebilirsin. Sanırım Zaheera senden web sitesi hakkında bazı cevaplar bekliyor?"

Ona ters ters baktım. "Beni ne için beklediğini nereden biliyorsun?" Ona üç gün önce ön tasarım geri bildirimiyle birlikte geri döneceğimi söyledim ama sonra New York'a gelme telaşına kapıldım.

"Çünkü tüm e-postalarınızda kör olarak kopyalanıyorum." "Ne?" Hayal kırıklığıyla içimi çektim. "Sana söyledim
Karışmayı kes!"

"Ve aldım." Çoraplarını ve külotunu ellerimden almak için aradaki mesafeyi kapatıyor. "Ama senin için kıçlarını yırttıklarından emin olmaktan vazgeçmeyeceğim. Ya da ihtiyacın olduğunu düşündüğümde sana tavsiye vermekten. Tabii sen benim tavsiyemi istemiyorsan o başka." Sesinde sadece yumuşak bir samimiyet var.

"Hayır, sorun değil. Ben biliyorum." Henry'den bir şeyler öğrenmek ve onun korumasına sahip olmak istememek

aptallık olurdu. Henry'den bahsetmişken

hangi.... "Hey, Tami Newman'ın Kickstarter şirketi hakkında ne biliyorsun?"

"Tami Newman'ın bir Kickstarter şirketi olduğunu biliyorum. Neden?" Havlusunu çıkarıp banyonun girişindeki havlu askısına asıyor ve gözlerim onun mükemmel çıplak poposuna takılıyor, dikkatim dağılıyor.

"Uh... çünkü dün akşam yemekte şirketim hakkında konuşuyorduk ve bana kartını verdi. Onu aramamı söyledi-
"

"Hayır."

Sesindeki ani ciddiyet karşısında kaşlarım çatıldı "Hayır mı?"

"Hayır. Tami Newman'ın ya da başka birinin seni desteklemesine izin vermeyeceksin. Bu kontrolden vazgeçmek anlamına gelir ve bunu yapmayacaksın." Külotunu yukarı çekip elini önden aşağı kaydırarak kendini ayarladı. "Ayrıca, başlangıç parasına zaten sahipsin."

Bilmem gerekirdi. "Henry-"

"Bu konuda tartışmayacağım, Abigail." Gömlek raflarından birini karıştırıyor. "Sana yardım etmem için bana sahipsin. Başka kimseye ihtiyacın yok."

"Ama o zaman başkası yerine sadece sen beni destekliyorsun. Bunun ne farkı var?"

"Çünkü herhangi bir hak iddia etmiyorum ve kârdan herhangi bir pay beklemiyorum. Yüzde 100 sizin."

"Ama para-"

"Hiçbir şarta bağlı olmayan faizsiz bir kredi. Kazandığında geri ödeyebilirsin. Ya da ödemezsin, umurumda değil." Yoğun bakışlarını üzerime dikmek için dönüyor. "İhtiyacın olan her şeyi sana vereceğim konusunda bana güvenebilirsin, çünkü bunu yapabilirim ve bunu istiyorum. Seninle ilgileniyorum." Biraz daha yumuşak bir sesle ekliyor: "Ve sen de benimle ilgilen. Bu şekilde çalışacağız. Tamam mı?"

"Tamam." İtirazlara karşı yutkunuyorum ve ona soluk mavi bir gömlek almak için yanına gidiyorum. "Bunu beğendim."

"Öyle mi?"

"Evet. Gözlerini patlatıyor."

İç geçiriyor ve saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltiyor. "Benimle param için birlikte olmadığını biliyorum, Abbi."

"Seninle paran için birlikte değilim," diye onayladım, ona doğru eğildim, teninden gelen sıcaklığın tadını

çıkararak

Köprücük kemiği boyunca öpücükler. Dürtüyle bir elimi külotunun önünden içeri sokuyorum. "Bunun için seninleyim."

Derin kıkırdaması içimi ısıtıyor.

~ ~ ~

"Daha fazlasına ihtiyacım var!" Margo o kadar yüksek sesle bağırıyor ki telefonu kulağımdan uzak tutmak zorunda kalıyorum. "Gelecek hafta sonu bir partiye ev sahipliği yapıyorum ve orada birçok nüfuzlu insan olacak. Bunları herkese hediye etmek istiyorum."

"Um... tamam." Margo'nun coşkusu hissediliyor. Heyecan tüm uzuvlarıma yayılıyor. "Kaç kişi düşünüyordun? Bir düzine kadar daha mı?"

"İki yüz."

Bir kahkaha patlattım. "Margo, önümüzdeki hafta sonu için iki *yüz kişiye* yetecek kadar yemek yapamam! Malzemelere ve malzemelere ihtiyacım var ve... Ben sadece bir kişiyim! Ayrıca, New York'ta Henry'nin yerindeyim."

"Neden? Mutfağı yeterince büyük değil mi?"

Gözlerim dolapların üzerinde dolaşırken, "Hayır, *öyle,*" diye kabul ediyorum. Tek başına mutfak adası, atlama odasının iki katı büyüklüğünde.

"O zaman onları yapmalısın! Ve sonra uçacaksın L.A. ve partime katıl. Henry de gelecek."

Bir uçağa atla ve hafta sonu için Los Angeles'a uç. Bu nasıl benim hayatım oldu? "Kulağa harika geliyor, Margo. Ama şu anda bunun olup olmayacağını bilmiyorum. Henry'nin başından bir sürü şey geçiyor." Margo'ya gerçekler konusunda güvenmediğimden değil, ama Scott hakkındaki şüphelerimizi kimseye anlatmak bana düşmez. "Bir süre New York'tan ayrılamayabilir."

"Göreceğiz." Bunu hafifçe söylüyor, sanki cevabın olumlu olacağından çoktan eminmiş gibi. Benimle konuşmayı bitirir bitirmez onu arayacağını tahmin ediyorum. "Ama sabunları sen yapacaksın, değil mi?"

İç çekiyorum. İçgüdülerim bunun büyük bir fırsat olduğunu söylüyor. Henry bu konuşmanın bir parçası olsaydı, bana bu işe girmemi söylerdi.

Henry bütün gün yokken yapacak başka bir şeyim de yok. Ama bu, tava ve malzeme satın almak ve ambalaj yaptırmak anlamına geliyor. Çok karmaşık bir ambalaj değil ama yine de bir yazıcı gerekiyordu. "Evet demeden önce Zaheera ile konuşayım."

"*Güzel!* Bu *muhteşem* olacak!"

~ ~ ~

Raj, devasa mutfak adasının karşı tarafında durup kirli tencere ve tava yığınlarını ve yeni dökülmüş kalıp sıralarını incelerken koyu kahverengi gözlerini kocaman açıyor.

"Yemin ederim. Hepsini temizleyeceğim!" Parmaklarımı kalbimin olduğu göğsümde birleştiriyorum ve Henry'nin hizmetçisinin oracıkta işi bırakmaması için nefesimi tutuyorum. Onunla daha önce birkaç kez karşılaşmıştım, bu yüzden Henry'yle bir ilişkimiz olduğunu anlamış olabilir ama aslında hiç konuşmamıştık.

"Hayır, hanımefendi. Sorun değil. Sadece burada yemek pişiren birini görünce şaşırdım. Ama bu... bu...." Profesyonelliğini korurken kelime bulmakta zorlanır. Sonunda samimi kişiliğini bir kenara bırakır. "Ne yapıyorsun burada?"

Kıkırdıyorum.

"Sabun." "Sabun

mu?"

"Evet. Sabun." Zaheera'nın gönderdiği ambalajlardan birini uzattım.

"Farm Girl Co," diye yüksek sesle okuyor.

"Bu benim şirketim." Bunu söylemek kulağa garip geliyor.

Raj az önce bitirdiğim bir sıra limonlu çikolatayı koklamak için eğiliyor. "Bu... çok güzel."

"Teşekkür ederim. En sevdiklerimden biridir. Her neyse, bir arkadaşım onun için biraz yapmamı istedi. Normalde evdeki mutfağımda çalışırım ama Henry onunkini kullanabileceğimi söyledi." Birkaç günlüğüne Greenbank'e dönebileceğimi söyledikten sonra mutfağı kullanmamı talep etti. Ayrıca ihtiyacım olan kadar malzemeyi aceleyle sipariş etmemi ve kredi kartından çekmemi istedi.

Raj'ın bakışları masada geziniyor. "Yani bunların *hepsi* arkadaşın için mi?"

"Partisi için. Gelecek cumaya kadar 200 dolara ihtiyacı var.

Biliyorum," diye hızla ekliyorum Raj'ın gözleri tekrar açıldığında. "Kabul ettiğim için delirdim. Ama kabul ettim, şimdi uyumamak anlamına gelse bile bunları halletmem gerekiyor."

"O zaman bırakayım da sen hallet." Henry'nin kuru temizlemeleriyle dolu kollarına doğru başını sallıyor. "Ben de işime dönmeliyim."

"Bu arada, bir sürü havlu ve eşyayı çoktan yıkadım. Şimdi neredeyse kurumuş olmalılar."

Normalde ciddi olan yüzüne küçük ama gerçek bir gülümseme dokunuyor. "Bay Wolf, kendisi şehirdeyken bir bayan arkadaşının burada kalacağından bahsetmişti. Hiç de beklediğim gibi biri değilsiniz."

"Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin."

"Bu kötü bir şey değil." Bakışları lavabodaki tencere yığınına takılıyor. "İzin verin çamaşırların bir kısmını kaldırayım, sonra gelip sizin için bulaşıkları yıkamaya yardım edeyim." Koridorda gözden kayboluyor.

Dağınıklığa bakarak iç geçirdim. Margo iki yüz kişi için sabun istediğini söylediğinde, aslında her kişi için üç farklı kokulu sabun demek istemişti. Altı yüz kalıp. Ambalajları istediğimde Zaheera'nın bana cehenneme gitmemi söyleyeceğini düşünmüştüm ama kurye kırk sekiz saat sonra kutularla geldi.

Henry'nin kapısına ilk malzeme sevkiyatı geldiğinden beri günlerdir yorulmadan çalışıyorum.

Sadece yetmiş beş tane daha var. Bir de onları bir araya getirmek var tabii. Ama ona kuryeyle göndermek için zamanında bitirebilmeliyim.

Telefonum çalıyor ve ekranda Henry'nin adını gördüğümde her zaman olduğu gibi kalbim iki kez çarpıyor. "Selam," diye mırıldanıyorum usulca, o görmese bile şapşal sırıtışımı gizleyemiyorum. "Biliyor musun, beni o çılgın Fransız kadınla tanıştırdığın için seni suçluyorum," diye şaka yapıyorum, erimiş gliserin tenceresini karıştırırken.

"Bitirmek üzere misin?"

"Yakında. Biliyor musun, bu mutfakta çalışmaya alışabilirim."

"Ürünlerinizi ticari olarak satacaksanız hayır."

Gözlerimi deviriyorum. "Demek o e-postayı sen de gördün." Milyarlarca dolarlık bir iş yürütüyor, ama elbette Zaheera'dan gelen, benim dandik işimle ilgili mesajları da takip etmeyi başarıyor. Sonuncusu, yönetmeliklere uygun üretim mutfaklarının bir listesini içeriyordu, çünkü görünüşe göre ürünlerimi kilise kadınları ve Greenbank çiftçi pazarı standımızdaki ziyaretçiler dışında herhangi birine satmak istiyorsam, belirli koşullar altında yapılmaları gerekiyor. "Bu yerlerin hepsi New Jersey civarında."

"Manhattan'a yakın bir yer Abbi," diyor sakince.

"Ben Manhattan'da yaşamıyorum, Henry."

Uzun bir duraklama oluyor ve arka planda boğuk sesler duyuyorum, sanki Henry elini ahizenin üzerine koymuş gibi.

"Peki, senin tarafında neler oluyor?" Henry gün içinde beni pek aramaz, toplantılar ve sorunlarla çok meşguldür. "Hâlâ yedide evde olacak mısın?" Saate bakıyorum ve beş dakika olduğunu görüyorum. Akşam yemeği her an gelebilir.

"Hayır. Emlak avukatlarıyla tekrar görüşeceğim." Ses tonunda daha önce fark etmediğim bir gerginlik vardı.

Elim kıpırdamadan duruyor. "Neler oluyor?" "Becky sorguda kendini kaybetti. O itiraf etti babamı uyuşturmak."

"Aman Tanrım! Şaka yapıyorsun!" *Becky,* William Wolf'u mu öldürdü? "Onun kalp rahatsızlığını biliyor muydu?"

"Hayır. Ama Scott yaptı ve tahmin edin Becky son birkaç haftadır kimi beceriyordu, aynı zamanda babamı da beceriyordu?"

Yüzümün tiksintiyle buruştuğunu hissediyorum.

"Bilin bakalım Wolf Gold'u kaybedeceğini öğrendiği

gün golf kulübünden eve kim geldi ve

Becky'ye onunla evlenmek istediğini

söylemek için mi?" "Hayır...."

"Ve bilin bakalım Becky'yi aynı gece babamın içkisine onun haberi olmadan üç tane ezilmiş hap atmaya kim ikna etti, böylece onu terk etmeden önce onunla geçirdiği son gece unutulmaz olacaktı?" Henry'nin sesi acıyla karışık. "Babam öldükten sonra panik içinde Scott'ı aramış ve o da ona haplar hakkında tek kelime ederse, onları ondan çaldığını söyleyeceğini ve cinayetten hapse gireceğini söylemiş."

"Ondan mı? Bu şu anlama mı geliyor-"

"Scott'ın aleti bir süredir çalışmıyor.
O kesinlikle bir Kurt değil." Henry homurdanıyor, şu anda içinden geçmesi gereken duygular için kötü bir kılık.

Bu çok fazla. Destek için tezgaha yaslanmak zorundayım. Haklıydık. "Peki... şimdi ne olacak?"

"Polis onun için tutuklama emri çıkardı. Ancak onu henüz bulamadılar."

Aman Tanrım. "Ondan uzak dur, Henry. Sana da zarar vermeyeceğine güvenmiyorum."

"Sakin ol. Dyson'ın kapımın önünde dört güvenlik görevlisi var. Tabii ki bu benim peşime düşmesinden ziyade Scott'ı öldürmek için peşine düşmemi engellemek için."

Bu öngörüsü için Dyson'a teşekkür etmeliyim. "Tamam. Bu gece daha fazla konuşabiliriz. Çok üzgünüm, Henry."

İç çekişi kulağımı okşuyor. "Şu anda sadece eve, senin yanına dönmek istiyorum."

"Acele et," diyorum usulca, bedenim onun yanına uzanmak için can atıyor. "Bizim için makarna sipariş ettim, böylece eve geldiğinde yeniden ısıtmak kolay olacak."

"Neler olduğunu öğrendiğimde seni arayacağım." Hat kesildi. Anında onu özledim.

İç çekerek dikkatimi erimiş gliserin kabına geri döndürmeye çalışıyorum.

Göz ucuyla bir figür fark ettim. Döndüğümde Scott'ın mutfak girişinin yanında durduğunu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sessizce beni izlediğini görünce bir çığlık atıyorum.

"Bu mutfağın daha önce kullanıldığından şüpheliyim." Scott içeri giriyor, bakışları adayı inceliyor.

"Buraya nasıl girdin?"

"Ben Henry'nin *kardeşiyim, unuttun mu*?" Scott gülümsüyor ama alay eder gibi bir hali var. "Az önce konuştuğun o muydu?"

"Evet." Birkaç adım ötede duran telefonuma bakıyorum.

Scott uzanıp parmağını yarı katı lavanta çubuğunun tepesine sokuyor ve bir çentik bırakıyor. "Onu öylece bırakamazdın, değil mi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Sanırım biliyorsun." Henry'nin bazen yaptığı gibi buz gibi bir tonu var. Ama Scott'tan gelmesi on kat daha uğursuz, özellikle de artık onun neler yapabileceğini bildiğim için. Ve gözleri parlıyor. Alkolden mi yoksa uyuşturucudan mı bilemiyorum ama Scott kesinlikle bir şeylerin etkisinde. "Sanırım ona bir şeyler anlatıyordun. Kulak misafiri olduğun şeylerle ilgili şeyler." Yırtıcı bir hayvan gibi yavaşça adanın etrafında bana doğru ilerliyor.

İçgüdüsel olarak geri adım atıp aramıza mesafe koyuyorum. "Ben olsam Becky'nin polise ne söylediği konusunda daha çok endişelenirdim.

Şu anda. Seni arıyorlar." Kendimden emin görünmeye çalışıyorum ama sesim titriyor.

"Ben de öyle duydum. Görünüşe göre Henry her zaman istediği şeyi elde edecek, yani beni öldürecek."

"Bunu o yapmadı. Sen yaptın."

Scott gliserin tenceresini karıştırıyor. "Biliyor musun, sen kardeşimin hayatına girdiğinden beri ben de siki tutmuş gibiyim."

"Benim bunlarla hiçbir ilgim yok." Gizlice telefonuma uzandım. Tuvalete zamanında yetişebilir miyim? Güvenliği arayabilirim.

"Birinin hayatınızla oynamasının nasıl bir his olduğunu biliyor musunuz?"

"Aslında biliyorum. Hatırladın mı? Henry'nin o haber muhabiriyle yattığını düşünmemi sağladığın zaman hayatımın içine etmiştin. Henry ve beni ayırdın."

"En başta yalan söylememiş olsaydın, bunların hiçbirinin önemi olmazdı." Bir adım daha ileri. "Kardeşimi bu kadar batıran şeyin ne olduğunu merak etmeden duramıyorum." Soğuk bakışları vücudumda gezinirken dudaklarında hınzır bir gülümseme kıvrılıyor. "Sanırım bunu öğrenmeliyim."

Ciğerlerimden kan donduran bir çığlık yükselirken banyoya doğru kaçıyorum.

Tıknaz vücudu bana çarpmadan önce dört adım atabildim ve yere yığıldım, nefesim kesildi. Nefesimi toparlayıp tekrar çığlık atamadan eliyle ağzımı kapatıyor. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

"O duygusuz piç zaten benden *her şeyimi* aldı," diye kulağıma tıslıyor Scott. "Ben de onun bir şeyini alabileceğimi düşündüm. Önemli bir şey."

Ağırlığının altında kıvranıyorum, kurtulmak için savaşıyorum. Ama o çok ağır ve güçlü.

"Onun için tam olarak ne yapıyorsun?" Boşta kalan eli tişörtümün altından kayarak göğsümü kabaca okşarken adrenalin tüm uzuvlarıma yayılıyor. "Bahse girerim bunları seviyordur.
Kahretsin, hiç şaşırmadım." Parmakları sütyenimin dantelinin altından geçip etimi okşuyor.

Dudaklarımı ayırıyorum ve sertçe ısırıyorum, dişlerimi onun etli parmağına geçiriyorum.

Bakırın tadı dilime değerken "Seni lanet olası orospu!" diye uluyor.

Başımın arkasından tutup alnımı parkeye çarpmadan önce bir çığlık atmayı başarıyorum.

Gözlerimin arasında acı verici bir ağrı patlıyor ve kendime gelmek için çabalıyorum. Scott'ın taytımı aşağıya çektiğini hayal meyal fark ediyorum. "O pisliğe sikimi içine sokmanın ne kadar iyi hissettirdiğini anlatmaya bayılacağım. İşim bittiğinde, asla dokunmak istemeyecek-"

Yüksek bir gümbürtü duyulur ve ardından Scott aniden hareketsizleşir, tehditleri susturulur.

Bir an sonra, vücudu üzerimden yuvarlanıyor.

Ondan uzaklaşmak için dört ayak üzerinde yerde debelenirken bir yandan da tozluklarımı yukarı çekmeye çalışıyorum

"Bayan Abbi?"

Raj, Scott'ın başında durmuş, ağır tabanlı bir tavanın sapını avucunun içine almış, korku ve şok yüzünü kaplamıştır.

Titrek bir rahatlama çığlığı attım. Burada olduğunu unutmuştum.

İkimiz de Scott'ın kıpırdamayan bedenine bakıyor, bir kıpırtı, bir kıpırtı bekliyoruz. Bize kaçmamız gerektiğini söyleyecek bir şey.

Ama bir dakika boyunca hiçbir şey olmayınca yeni bir tedirginlik yerleşti. "Raj, ona ne kadar sert vurdun?"

"Zor. Çok çok zor," diye itiraf ediyor, hafif Hint aksanı endişeyle çınlıyor. Scott'ın yanına çömeliyor ve iki parmağının ucuyla boğazına, nabzın olması gereken yere bastırıyor.

Karamel rengi teni soluyor.

On İkinci Bölüm

"...beyin sarsıntısı olduğuna inanmıyorum, ama kusmaya başlarsa, onu hemen hastaneye götürün.

Henry yatak odasının kapısının hemen dışında doktorla konuşurken gözlerimi kapatıyorum ve buz torbasının alnımdaki büyük yumruya verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

"Çok uzun süre uyumasına izin vermeyin. Bu gece için en fazla bir saat. Sadece önlem olarak."

Sanki bu gece uyuyabilecekmişim gibi bağırmak istiyorum.

Henry, güvenlik şefinden kardeşinin karıştığı "bir tartışma" hakkında aldığı nezaket telefonunun ardından Dyson'ı da yanına alarak çatı katına koştuğunda, etraf polis ve sağlık görevlileriyle dolmuştu. Henry'nin normalde soğukkanlı ve sakin olan yüzü yerini solgun yüzlü bir paniğe bırakmıştı. Beni gördü ve kusmaya hazır görünüyordu.

Saatler süren kaosun ardından çatı katı nihayet yeniden sessizliğe büründü.

Scott'ın hastanede öldüğü açıklandı.

Her ne kadar adama katlanamasam da, Henry'ye verdiği tüm zararlar için ağır bir cezayı hak etse de, parkeye yayılmış cesedinin anısı zihnime kazınmış durumda ve her ön plana çıktığında beni titretiyor.

Yumuşak ayak sesleri yaklaşıyor ve bir an sonra yatak Henry'nin ağırlığı altında çöküyor. Sıcak eli okşamak için omzuma yerleşiyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki kafam parke zemine çarpmış gibi." Şimdi hafif bir ağrı var ama yine de korkunç. En azından dikiş atılması gerekmedi.

"Bir bakayım mı?" Buz torbasını alnımdan nazikçe kaldırıyor. Yakışıklı yüzü irkildi. "Lanet olsun. Çok özür dilerim-"

"Bu senin hatan değil."

"Cehennem gibi değil." Buz torbasını yerine yerleştirdikten sonra tekrar ayağa kalktı ve ellerini kalçalarına koyarak volta atmaya başladı. "Scott soruşturma için bastırdığımı biliyordu, bu yüzden bana zarar vermek için senin peşine düştü. Senin burada olacağını ve benim olmayacağımı düşündü."

"Ama Raj'ın burada olacağını tahmin etmemişti, Tanrı'ya şükür." İçimi çektim. "Her iki durumda da, her şey bitti ve ben iyiyim."

"Gerçekten mi?" Henry'nin gözleri bilerek aşağıya, ince pamuklu tişörtüme kayıyor. Polise verdiğim ifadeyi duydu. Scott'ın bana tam olarak nerede dokunduğunu biliyor.

Ürperme isteğimle savaşıyorum. "Önemli bir şey değil. Çok uzağa gitmedi."

Yatak odasında sessizlik hakim.

Sonunda Henry, "Aileni aramamı ister misin?" diye sorar.

"Tanrım, hayır." Annemin sesinin şu anda kulağımda olması fikri bile beni irkiltiyor. "Bunu öğrenmemeliler."

"Bu imkansız olacak-"

"Onun denediğini bilemezler-" Sesim kelimeye takılıyor. Annem, kardeşinin -kan bağı olsun ya da olmasın- bana yapmayı neredeyse başardığı şeyi duyarsa Henry'yi asla kabul etmez.

"Tamam. Bunu haberlerden uzak tutmak için ne yapabileceğime bakacağım.

Sadece...." Henry derin bir iç çeker ve elleri

kalın siyah saç yelesi. "Bunu düzeltmek için ne yapmam gerektiğini söyle Abbi, böylece...." Çenesini sıkarken sözleri kesilir.

"Ne yapmayayım?"

Cevap vermeden önce bir an geçti. "Böylece artık buna değmeyeceğine karar vermezsin."

"Sen neden bahsediyorsun?" Doğrulmaya çalışıyorum ama Scott beni yere indirdiğinde parke zemine çarptığım için kalçamda ve omzumda oluşan ağrı çok fazla ve sonunda bu fikirden vazgeçiyorum. "Buna değmeyecek ne var?"

"Bu." Aramızda eliyle işaret ediyor.

Yüzünü inceliyorum ve ilk kez içindeki korkuyu görüyorum. Yine de bu fikre gülesim geliyor. "Bunu neden yapayım ki?"

"Bilmiyorum, Abbi!" Ellerini havaya kaldırır. "Belki de kardeşim sana tecavüz etmeye çalıştığı içindir!
Belki de ağabeyim babamı öldürmek için komplo kurduğu içindir! Bundan sonra neden benimle bir şey yapmak istiyorsun ki?"

"Sen Scott değilsin. Bugün olanları hak etmek için benden daha fazla bir şey yapmadın."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım." Ses tonunda bir şey var....

Kaşlarımı çattım. "Neden böyle düşündün ki?"

İkinci bir ağır iç çekişle tekrar yanıma oturuyor, bakışları kalçama kalıplanmış yumuşak buz torbasında, morarmayı yatıştırmaya yardımcı oluyor. "Scott eskiden evliydi."

"Doğru." Tillie'nin bu konuda bir şeyler söylediğini

hatırlıyorum. "Ve muhtemelen hala evli olacaktı, eğer Ben."

Ağzım açık kaldı. "Kardeşinin karısıyla yattın!"

"Hayır! Yani.... eğer ilgisini dile getirseydim muhtemelen istekli olurdu ama...." Henry onaylamayan bakışlarımı görünce hızla devam etti. "Onu aldatıyordu. Bunu gizlediğini sanıyordu ama ben öğrendim. Bu işin peşini bırakabilirdim ama bunun yerine onun eline uygunsuz resimler geçmesini sağladım. Evlendiklerinde imzaladıkları evlilik sözleşmesini geçersiz kılmak için kullanabileceği resimler. Benim yüzümden bir ton para ödemek zorunda kaldı. Beni onu sırtından bıçaklamakla suçladı. Bu

altı yıl önceydi. Aramız hiçbir zaman iyi olmamıştı ama o zaman aramız *gerçekten* bozuldu."

"Yani zavallı kadını kendisini aldatan kocasından korudunuz. Yanlış bir şey yaptığınızı sanmıyorum."

Henry'nin yüzü utangaç bir ifadeye bürünür. "Evet... ama o fakir bir kadın değildi. Kaltağın tekiydi. Ondan nefret ettim. Onu korumak için yapmadım. Onu mahvetmek için yaptım çünkü o bir piçti ve Belinda'nın tekliflerini geri çevirdikten sonra hayatını cehenneme çevirdi."

Aralarındaki ilişkiyi asla anlayamayacağım ama şimdi bunu denemenin zamanı değil. "Ne olursa olsun, olanların hiçbiri Scott'tan başkasının suçu değil." Ve bunun için en büyük bedeli ödedi.

Yatak odasında bir kez daha ağır bir sessizlik hakimdir. Alt kattan tencere ve tava sesleri geliyor. "Raj. Temizlik

yapıyor," diyor Henry

açıklama.

"Ciddi misin? Ona eve gitmesini söylemedin mi?" Zavallı adam bu gece vardiyadayken birini öldürdü!

"Henüz boş bir eve gitmek istemediğini söyledi. Kalmasına ve temizlik yapmasına izin vermem için bana yalvardı."

İç çekiyorum. "O iyi olacak mı? Yani yasal olarak?"

"Dyson savcıyla konuşuyor ama eminim ki savunma amaçlı ve tamamen kasıtsız olduğuna karar verdim. Her iki durumda da, paranın satın alabileceği en iyi avukatlara sahip olduğundan emin olacağım."

"Kesinlikle büyük bir zammı hak ediyor," diye şaka yapıyorum. "İşvereninin tecavüzcü kardeşini otla döverek öldürmenin iş tanımında olduğundan şüpheliyim." Adam polis tarafından sorgulanırken titriyordu.

Henry yine de bir şey söylemiyor, delici bakışları yüzümden bedenime ve tekrar yüzüme kayıyor. Yumruklarını kucağında sıkıyor ve çenesi kaskatı kesiliyor.

"Ne oldu?"

"Ellerinin senin üzerinde olmasından *nefret ediyorum,*" diye itiraf ediyor dişlerini sıkarak. "Bu beni hasta ediyor."

Midem sıkışıyor. "Onun istediği de buydu. İstediği...." Sözlerim sürükleniyor. Onun sözlerini aynen tekrarlamak istemiyorum. Polise bir kez söylemem yeterliydi. "Bana bir daha dokunmak istemeyeceğini söyledi. Bu doğru mu? Bana dokunmak istemediğin doğru mu?"

Henry'nin ağır bakışları gözlerimi karşılamak için kalkıyor. "Hayır, bu doğru değil," diyor sakin bir sesle.

Şüphelerimi yutuyorum. "O zaman yap. Dokun bana. Lütfen. Diğer anıları silmem gerek."

Ağzını açıyor ama tereddüt ediyor. "Emin misin?"

"Evet. Bana dokunmana ihtiyacım var."

Henry daha fazla zaman kaybetmeden elini tişörtümün altından geçiriyor ve karnımın üzerinden geçerek göğsüme yerleşiyor. "Bu, değil mi?"

Yutkunuyorum. "Evet."

Scott'ın parmakları diken gibiyken, Henry'ninkiler okyanus gibi, tenimin üzerinde yumuşak bir okşayış. Sutyenimi tamamen açmak için dantelli kupu kenara kaydırma fikrinden çabucak vazgeçiyor. Tişörtümü yukarı kaldırıp göğüslerimi ortaya çıkarırken serin hava hassas tenimi öpüyor.

Eğilerek sol meme ucumu ağzına alıyor. Parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdiriyorum ve sonraki birkaç dakikayı oraya odaklanarak geçirmesini sessizce izliyorum, eli ve dili saygılı bir şekilde hizmet ediyor.

"Peki ya burası?" Ağzı morarmış omzuma kayıyor, pamuklu kılıfı ve buz torbasını bir kenara itiyor

tenimi öpücüklere boğmak için. "Bunun yardımı oldu mu?"

"Evet." Göğsüm bu adama ve bana gösterdiği nadir sevecen tarafa duyduğum sevgiyle kabarıyor. Neredeyse bu gece yaşadığım her şeye değiyor, sadece onun bu tür bir şefkat gösterebildiğini görmek için.

Henry yer değiştiriyor ve herhangi bir yere ağırlık vermemek için dikkatlice üzerimde durarak ağzını dudaklarıma bastırıyor. "*Hiç* kimse -ne Scott, ne de bir başkası- seni arzulamamamı sağlayamaz," diyor alçak ve eşit bir tonda. "Bunu anlıyor musun?"

"Evet."

"Bana inanıyor musun?"

Avucumu uzatıp şimdi akşam kirli sakalıyla diken diken olmuş yanağını yumuşatıyorum. "Sana inanıyorum."

İç çekiyor. "Ne olduğunu söylemek için beni aradıklarında...." Dokunuşumun altında çenesinin sıkıldığını hissediyorum. "Seni kaybedeceğimden o kadar emindim ki."

"Hayır."

"Seni kaybedemem. Asla." Sesinden nadir görülen duygular dökülüyor.

"Yapmayacaksın. Asla."

İçinden okunamayan düşünceler geçerken delici mavi gözleri beni delip geçiyor. Derin bir nefesle göğsü yükseliyor. Ve sonra ağzının uçları hafifçe yukarı doğru kıvrılıyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece...." Parmakları yanağımda geziniyor, saçlarımın bir tutamını geriye doğru iterek şeklini inceliyor. "Röportaj videosundaki Greenbank, Pennsylvania'dan bakire çiftçi kıza aşık olacağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Bunu doğru mu duydum?

Henry sonunda....

"Sana aşığım, Abigail Mitchell."

Bu anı -sözlerini, sesini, gözlerindeki bakışı- hafızama kazırken gözlerim yaşlarla doluyor. "Ben de seni seviyorum. O kadar çok ki, acıtıyor."

Sanki o da bu anı özümsüyormuş gibi derin bir nefes daha alıyor ve sonra dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Bu seni tam olarak nerede incitiyor?" diye fısıldıyor.

"Her yerde."

"*Her yerde* mi?"

"Evet. Ruhumun derinliklerine kadar."

"Buraya mı?" Çene çizgim boyunca, köprücük kemiğime doğru öpücükler bırakıyor, dudakları tenime ancak fısıldayarak değiyor.

Titriyorum. "Evet."

"Peki ya burası?" Aşağı kayıyor.

Henry'nin dilinin önce bir meme ucumun, sonra da diğerinin üzerinde gezinmesi karşısında iç çekiyorum. Karnımın üzerinden tozluğumun elastik bandına doğru ilerlerken kirli sakalı tenimi çiziyor, ıslak bir öpücük izi bırakarak her yerimi ürpertiyor. "Buraya mı?"

Beklenti bacaklarımın arasında kıpırdanıyor. "Kesinlikle orada."

Oturuyor. Nazik bir elle, morarmış kalçamı rahatlatan buz torbasını uzaklaştırıyor. Parmakları taytımın üst kısmının altında kıvrılıyor. Durup bana soru sorarcasına bakıyor.

"Sorun değil." Henry taytımı kalçalarımdan aşağıya, ayak bileklerimden sıyırıp yere atana kadar kaydırırken acıdan irkilmemek için elimden geleni yapıyorum.

Hemen ardından külotum geldi ve Henry'nin yan tarafımdaki kızgın morlukları daha iyi görmesini sağladı. Çenesi gerildi.

"Bu senin hatan değil," diye hatırlatıyorum ona, saçlarını geriye doğru okşayarak.

Alnını karnıma yaslıyor. "En azından seni bir daha asla incitemez." Sıcak nefesi, ağır iç çekişiyle birlikte tenimde geziniyor. Rahmimin üzerinde. Tam olarak bebeğimizin büyüyeceği yerde.

Bu çılgınca düşünceyi sindirirken saçlarının uçlarıyla oynuyorum ve bunun artık ne kadar çılgınca olduğunu merak ediyorum. Henry bana beni sevdiğini söyledi. Bunun küstahça ya da düşüncesizce olmadığını bilecek kadar tanıyorum onu. Henry kesinlikle emin olmasaydı bunu söylemezdi.

Henry beni seviyor.

Bu rüya gerçekmiş gibi hissedene kadar kendime bunu tekrar tekrar söylemem gerekiyor.

Buz torbasını yeniden ayarlıyor, böylece kalçam bir kez daha örtülüyor. "Kalçanı oynatmak acıtıyor mu?"

"Birazcık."

Bilmiş bakışlarını üzerime dikiyor.

"Çok fazla."

Eli, yaralanmamış bacağımın altından hafifçe kayıyor. "Peki ya bu taraf?"

"Bence sorun yok."

Bacağımı dikkatlice kaldırıp beni ona doğru açarken yüzümü izliyor. "Peki ya bu?"

İçimde bir sıcaklık oluşmaya başladı. "Evet. Sorun yok."

Bacağımı omzuna asıyor. "İyi misin?" Yüzü bacaklarımın arasına yerleştirilmişken, olacakların vaadi, alnımdaki acı verici zonklama da dahil olmak üzere diğer her şeyi hızla gölgede bırakıyor.

"Evet."

Henry uzun bir süre daha beni dikkatle inceliyor, sanki yüzümün kırılmasını, parçalanmamı bekliyormuş gibi.

Sonunda sözlerime inanarak öne doğru eğildi.

Dilinin ilk darbesiyle nefesim kesildi, düz bir şekilde Ben.

Sırıtıyor, o güzel gözlerinde heyecan dans ediyor. "Bu gece seni her saat başı nasıl uyandıracağımı biliyorum."

~ ~ ~

"Cinayet, Abigail! Cinayet!"

Annemin kulağımda gümbürdeyen sesi karşısında irkiliyorum. "Şimdi görüyor musun? Nasıl bir aile olduğunu görüyor musun?

içinde büyüdü? Birkaç dolar için kendi türünü öldürebilecek türden!"

Bir altın madeni, anne. Birkaç dolar bile değil.

"Peki bu William Wolf'un *yirmi beş yaşında bir kız olan* Abigail ile ne tür bir ilişkisi olduğunun farkında mısın?"

Sanırım herkes ne tür ilişkileri olduğunu anladı, anne.

"Babası olacak kadar yaşlıydı! Hatta belki de büyükbabası! Ve hesabını yaptın mı! Senden sadece dört yaş büyük!"

Kahvemden bir yudum alıyorum ve William Wolf'un ölümünün ardındaki kirli ayrıntıları açıkladığı için haberlere sessizce lanet okuyorum, çünkü annem öfkelenirken yapabileceğim başka bir şey yok.

"Tüm bunların olup bittiğini biliyor muydun Abigail?"

"Birkaç gün önce şüphelendik, bu yüzden Henry polisi olaya dahil etti," diyorum sakince.

"Peki bu katil kardeşi çatı katına geldiğinde siz de orada mıydınız?"

Sözleri alnımda donuk bir zonklamaya ve büyük bir çürüğe neden oldu. Şişlik indi ama hala dokununca acıyor.

"Öyleydim ama iyiyim. Şu anda olanlar hakkında konuşamam. Soruşturma devam ederken olmaz." Henry, Scott'ın bana saldırısını gazetelerden uzak tutmayı başardı. Şimdilik. Eminim eninde sonunda ortaya çıkacaktır, ama o zamana kadar annemin Henry'ye küfretmesiyle uğraşmaktan mutlulukla kaçınacağım.

"Baban ve ben, etrafının iyi insanlarla çevrili olduğu eve gelmeni bekliyoruz. Bugün, Abigail, güvenli bir yere."

Buna geri döndük. Hâlâ beni kontrol edebileceğini sanıyor.

Ve bu konuda babamın adını kullanıyor. Acaba bu doğru mu, Henry'yle birlikte olmama verdiği destek son haberler yüzünden sarsılıyor mu?

İç çekiyorum ve Henry'nin geniş mutfağına bakıyorum. Garip bir şekilde, burası hızla çiftlikten çok evim gibi gelmeye başlıyor. "Anne, burada Henry'nin yanında mutlu ve güvendeyim. İş için tekrar ayrıldığında Greenbank'e geri döneceğim. Bu konuda seninle kavga etmeyeceğim ama ben bir yetişkinim ve hayatımı yaşıyorum. Ve hiçbir şey

Senin oflayıp puflaman ya da surat asman fikrimi değiştirmeyecek, bu yüzden lütfen bana ne yapacağımı söylemeye çalışmaktan vazgeç." Bunu olabildiğince sakin ama kararlı bir şekilde söylüyorum.

Henry'nin sesi çatı katında bir yerden geliyor ve her geçen saniye daha da yükseliyor. "Şimdi gitmem gerekiyor. Bir arkadaşım için sabun yapıyorum ve bu hafta bitmesi gerekiyor. Seninle sonra konuşuruz. Hoşça kal anne. Seni seviyorum." Cevap vermeye fırsat bulamadan telefonu kapattım.

"...Üç aylık raporların en geç bu öğleden sonra elimde olması gerekiyor," diyor Henry, tişörtü ve eşofmanıyla mutfağa girerken, saçları duştan çıktığı için hâlâ nemli. Miles not almak için elinde defter ve kalemle arkasından koşar. "Ve Belinda ile bir telefon görüşmesi ayarla. Bizim saatimizle üçe kadar ondan bir durum güncellemesi istiyorum."

"Bizim zamanımız mı? Ama İspanya'da bu-"

"Sorun yok. Güneş doğana kadar sevişecek bir İspanyol buldu."

Miles not almak için tekrar not defterine odaklanmadan önce gözlerini bana çeviriyor, yanakları kıpkırmızı oluyor. Bakire olduğundan şüpheliyim, ama öyle birine benziyor ki

sınıftan bir kıza üç ay boyunca ev ödevleri hakkında mesaj atar, sonra da cesaretini toplayıp ona kahve içmeye çıkma teklif ederdi.

Henry tezgahın üzerindeki kaseden bir elma alır. "Abbi, neden yataktan çıktın?"

"Çünkü bunları Margo için bitirmem gerekiyor." Elimi kalıplar ve ambalajlarla dolu dağınık tezgâhın üzerinde gezdiriyorum.

"Hayır, yapmayacaksın. Margo sana ne olduğunu biliyor ve bunu yapmaman konusunda ısrar etti."

"Hayır! Bu iyi bir fırsat! Scott'ın bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim!"

"İyi. İşi bitirmesi için birini tut. Sakin olman gerek." Gözleri alnımda geziniyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu yapması için kimseyi tutmuyorum. Ve bana annelik yapmayı bırak."

Henry'nin kaşı bilerek kalktı. "Sana yaptığım şeye böyle mi diyorsun? Sana *annelik yapmak mı*?"

Pazartesi gecesinden beri bana - dudaklarıma, göğüslerime, bacaklarımın arasına - bağlı olan ve rahatsızlığımı hafifletmeye yardımcı olan ağzıyla elmadan bir ısırık almasını izlerken yanaklarım kızarıyor.

Tam bir cennet gibiydi ve ironik bir şekilde hepsini Scott'a borçluyum.

"Miles, mühendisler bana ne zaman ihtiyaç duyacak?" diye soruyor, hâlâ bana bakarak.

Ani vites değişimi Miles'ı birkaç saniyeliğine şaşırttı. "Uh... Çarşamba."

"Tamam. Ayarlamaları yap. Madenin ne zaman faaliyete geçebileceğine dair tahmini süreyi de öğren. Şimdi ofise gidebilirsin. Önemli bir şey olursa beni ara ama önümüzdeki birkaç gün izinli olacağım."

Miles'ın gözleri bu haber karşısında şokla açılıyor ama yorum yapmayacak kadar akıllı. Mutfaktan aceleyle çıkarken bana başıyla selam veriyor.

Ocakta kaynayan tencereye odaklanıyorum ve hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışıyorum - çünkü Henry umduğumdan daha uzun süre bana kaldı - "Cuma günü mü gidiyorsun?" diye sorduğumda.

"Kayak pistleriyle ilgili mühendislerle görüşmem gerekiyor," diyor ellerini yıkarken akan musluktan.

Kayak pistleri. Bildiğim kadarıyla kayak pisti yaptığı tek bir yer var. Kalbim küt küt atıyor. "Bekle... yap

Wolf Cove'u mu kastediyorsun?"

"Neden?" Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Benimle gelmek ister misin?"

"Evet! Tabii ki istiyorum!" Geri dönmek için can atıyordum.

Dudaklarına bilmiş bir gülümseme değiyor. "Önce ailene sorman gerekmiyor mu?"

"Hayır. İyiler. Yani, iyi olacaklar. Ayrıca, alnım tamamen iyileşene kadar Greenbank'e adım atmayacağım."

"Peki ya tüm bunlar?" Adaya doğru başını sallıyor. "Bunu yapmak zorunda olduğunu söylemeyi daha yeni bitirmedin mi?"

"Cuma akşamı vereceği partiye yetişmesi için yarın akşama kadar bitmesi gerekiyor zaten." İçimi çektim, aniden bunalmıştım. Tüm bunları nasıl yapacağım *ve* Alaska için nasıl hazırlanacağım?

"Kiralık yardımcı konusunu yeniden mi düşünüyorsun?"

"Belki... ama kim? Ne yaptıklarını bilmeleri gerekiyor. Herhangi biri olamaz."

Henry'nin bakışları benimkileri takip ediyor. "Bunları sarmak o kadar da zor olamaz."

"Sanırım değil." Bir lavanta kâğıdına ve ona uygun bir sabun kalıbına uzanıyorum. Parmaklarım hızla çalışıyor, kâğıdı kalıbın etrafına katlıyor ve sonra sicimle sabitliyor. Şimdiye kadar yüz tanesini paketlemiştim. Bunları uykumda bile yapabilirim. "İşin püf noktası kâğıdı buruşturmamak ve sicimin ortalandığından emin olmak. Gördün mü?"

Henry bir çubuğa ve kâğıda uzanır ve çok daha yavaş bir tempoyla adımları hassasiyetle takip eder.

"Tabii ki doğuştan yeteneklisin," diye mırıldanıyorum. Aklıma bir fikir geliyor. "Biliyor musun, eğer bana yardım *edersen,* bu işi yarına kadar kolayca halledebiliriz."

"Benden amelelik yapmamı mı istiyorsun?"

"El emeğini sevdiğini sanıyordum. Bilirsin işte... balta sallamak ve tatlı yaşlı kadınlara yardım etmek..." diye takılıyorum.

Ağır ağır iç geçiriyor. Ve başka bir çubuğa ve kâğıda uzanıyor. "Bedavaya çalışmıyorum Abigail," diyor yumuşak bir sesle, kağıdı sararken. "Ücretlerim yüksek."

İfademi düzeltiyorum ve masum bir şekilde "Ama hiç param yok ki" diyorum.

"Şanslısın ki *çok* yetenekli bir ağzın var." Yoğun bakışları dudaklarıma yerleşiyor. Onları kullanmama izin

vermedi.

Saldırıdan beri.

Omzumun üzerinden çatı katının fuayesine bakıyorum, üç işçi duvar örmek için harıl harıl çalışıyor. Henry, Scott'ın içeri girmesine izin veren güvenlik görevlisini hemen kovdurmuş ama yine de tatmin olmamış, bu yüzden çatı katını asansörden kapatıyor ve ek güvenlik için son teknoloji ürünü kilitli bir kapı yerleştiriyor.

Bizi buradan duyamazlar ama yine de....

Henry'nin arkasından yaklaşıyorum ve elimi eşofmanının ön kısmına yerleştirip boyunu sıkıca kavrıyorum. "Eğer bunlarla iyi bir iş çıkarırsan, ödeme konusunda ne yapabileceğime bakarım," diye fısıldıyorum.

"İşimi iyi yapmadığımı ne zaman gördün?" Avucumun içinde sertleşiyor. Bunun hissinden asla sıkılmayacağım.

Elimi eşofmanının içine sokmak, kadifemsi pürüzsüz tenini avucumun içine almak ve boşalana kadar yavaşça okşamak çok cazip geliyor, ama bu kaçınılmaz olarak değerli çalışma zamanımdan saatler kaybetmeme neden olacak. Bu yüzden geri çekiliyorum ve gliserin tenceremi karıştırmak için gaz ocağına geri dönüyorum,

Ondan gelen hafif hoşnutsuzluk iniltisini görmezden gelmeye çalışarak.

"Bu sırıtma ne için?"

Sırıtıyorum. Aptalca, şüphesiz. Ve umurumda değil. "Seninle Alaska'ya döndüğüm için."

On Üçüncü Bölüm

John bizi Kachemak Körfezi boyunca yönlendirirken, "Daha bu sabah buradan müthiş bir fırtına geçti," diyor. "Gerçek bir hasara neden oldu."

"Tatil köyünde bir şey var mı?" Henry soruyor.

"Hayır, efendim. En azından benim duyduğum bir şey değil. Gördünüz mü? Aşağıda iki ya da üç tane büyük var." Buruşuk parmağıyla karşımızdaki kıyı şeridi boyunca uzanan devrilmiş ağaç kümesini işaret ediyor. Altın sarısı yapraklı dallar sudan dışarı sarkıyor.

Baktığım her yerde, sonbahar renkleri ormanlık tepeleri süslüyor, yemyeşil yapraklarla karışıyor. Üstümüzde gökyüzü masmavi ve berrak, eğer tutarsa bu gece için güzel bir gün batımı vaat ediyor. Ancak hava beklediğimden çok daha soğuk ve kendimi ceketimin içine büzülmüş, içimi bir ürperti kaplamış halde buluyorum.

"Seni uyarmıştım, değil mi?" Henry kolunu bana doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Anında daha sıcak hissettim.

"Bir dahaki sefere uygun şekilde toplanmak konusunda benimle tartışma."

Gözlerimi devirdiğimi gördüğünden emin olmak için başımı omzuna yaslıyorum. "Uygun bir şekilde toparlanmak var, bir de beş günlük bir seyahat için tüm sonbahar ve kış gardırobunu satın almak var." Dün sabah bavullarımızı düzenlemeye gittim ve tüm kalın giysilerimin Greenbank'te olduğunu hatırladım. İki telefon görüşmesi ve birkaç saat sonra, bir stilist benim için giysi ve bot raflarıyla Henry's'e geldi.

Henry hepsini denememem için ısrar etti. Sonra da Bana uyan *her şeyi,* tartışmama rağmen. Dolabında artık eşyalarımı asacak kadar yer yok.

Eğilip ağzını kulağıma dayıyor ve fısıldıyor: "Ve oraya vardığımızda bunların *hiçbirini* giymeyecek olman ne kadar ironik, değil mi?"

Sıcaklık karnımdan aşağıya ve bacaklarımın arasına doğru akıyor. Sarhoş edici kolonyasının kokusunu içime çekiyorum ve kendimi onun sert vücuduna bırakıyorum, sevdiğim sarı-siyah kareli ceket ve siyah yelek takımını giymiş, başını soğuktan korumak için bir bere ile örtmüş. Bu bir görünüm

Henry'nin takım elbiseleri kadar onun için yapılmış ve fark ettiğimden daha çok özlediğim bir şeydi. Homer'ın dışındaki Wolf havaalanında uçaktan inmeden önce giyindiğinde, Jack'i dışarı atıp Henry'nin pantolonunu hemen o anda çözme ve ağzımı ona dolama isteği duydum.

"Bunu yine mi uzatıyorsun?" Çenesine dokunmak için uzanıyorum, tırnaklarımı ince kıl tabakasının üzerinde gezdiriyorum.

"Belki." Sırıtıyor. "Neden? Yapmamı mı istiyorsun?"

"Belki. Oduncu görünümünü sevdim."

"Sadece bir gece gördün ve suratın beş karıştı Abbi."

"Aynen öyle. Bu yüzden emin olmak için tekrar görmem gerekiyor. Ayrıca, dudaklarıma değdiğinde nasıl hissedeceğimi de merak ediyorum."

Ağzı benimkini buluyor ve bir öpücük konduruyor. Sonra kulağıma doğru ilerliyor. "O dudaklar mı? Yoksa diğer dudakların mı?"

Henry'nin telefonu çalıyor ve muhtemelen burada yapmamamız gereken bir konuşmayı bölüyor. İçini çekip şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra telefona özel olarak cevap vermek için boş güvertenin diğer tarafına doğru ilerliyor.

"So...." Yaşlı feribot kaptanının nazik gözleri benimle önümdeki rota arasında gidip geliyor. "O zaman bu sadece boş bir söylenti değil, değil mi?"

Gülümsüyorum.

O da iade ediyor. "Seni ilk kez buraya getirdiğimden beri işler kesinlikle değişti."

"Bunu hatırlıyor musun?" Onca yolculuk ve onca insan varken buna inanmakta zorlanıyorum.

"Uçağınız geç geldi ve kaybolmuş gibiydiniz. Evet, seni gayet iyi hatırlıyorum." Tereddüt ediyor, bakışları alnıma, fondötenle kapatılmış ama bazı ışıklarda tamamen gizlenmeyen morluğa ve saçlarımın yüzümden geriye savrulduğu ana kayıyor. Henry'nin derin bir sohbete dalmış olduğunu görmek için omzunun üzerinden bakıyor. "Umarım sana iyi davranıyordur."

"Evet, Henry bana *çok* iyi davranıyor." Hiç komik olmasa da bu imaya kıkırdıyorum. Henry'nin bana fiziksel olarak zarar verebileceğini düşünmek mantıksız ve böyle bir söylentinin çıkmasını istemiyorum. "Bunu kardeşi yaptı."

John bir ses çıkarıyor. Şimdiye kadar Scott hakkındaki haberleri duymuş olmalı. Herkes duymuştur. "Bu kadar çok paraya sahip olmak pis bir iş. İnsanlar parayı ellerinde tutmak için her türlü şeyi yaparlar."

"İnsanlar değil. Scott Wolf."

"Oh, inan bana, bunu biliyorum," diye mırıldanıyor John. "Küçük birer çocukken onları eski Kurt kulübesine götürüp getirirdim. Scott en başından beri benimle hiç iyi anlaşamadı. Huysuz ve kıskanç bir tipti. Bir keresini hatırlıyorum...." Kaşlarındaki kırışıklıklar derin bir şekilde çatıldı. "Evet, bu sıralarda olmalı, çünkü o zaman da yaprakların değiştiğini hatırlıyorum. Henry'nin yeni bir oyuncağı vardı. Tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum ama büyük bir olaydı. Belki bir doğum günü hediyesi. Her neyse, ağabeyi onu elinden kaptığı gibi suya fırlattı. Sırf onu üzmek için. Henry dönüş yolu boyunca ağladı. Tabii o zamanlar çok gençti." John çoğu yaşlı adamın yaptığı gibi kıkırdarken omuzları titrer. "Evet, sanırım bunu şimdi denese kardeşini suya atardı. Scott zaten morgda olmasaydı tabii."

Scott tam da bu noktada, annesinin cenaze törenini planlamasını beklemektedir çünkü Henry bunu yapmayacaktır.

"Durun bir dakika...." Genç Henry ile ilgili hikayeler duymayı sevsem de -bunun gibi korkunç hikayeler bile olsa- bu başka bir düşünceye yol açıyor.

Henry'nin doğum günü ne zaman?

"Ne oldu canım?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum, telefonumu çıkarırken Henry'ye bakıyorum. Tek kelime etmemek ve doğum gününün geçip gitmesine izin verip beni habersiz bırakmak *tam* ona göre bir davranış olurdu. Hemen Miles'a bir mesaj gönderiyorum.

John bir an merakla beni izliyor. "Neyse, diyeceğim şu ki, aile şirketlerinin başına kardeşinin değil de Henry'nin geçmesine sevindim.

İyi bir iş çıkaracaktır. Büyükbabası onun dönüştüğü bu adamla gurur duyardı-"

"Orospu çocuğu!" Henry yüksek sesle haykırır.

İkimiz de yüzünü dolduran inançsızlık ifadesini görmek için dönüyoruz. "Sorun nedir?" John onunla göz göze gelince

Önümüzde su var, dikkat çekmemeye çalışıyoruz.

Henry aramayı sonlandırdıktan sonra telefonunu cebine sokar. "Az önce Scott'ın neyin peşinde olduğunu öğrendim." Yaklaşırken başını sallıyor. "Piç kurusu eski maden ocağını kazıyor, elmas arıyordu."

"Bekle, senin *de* mi bir maden ocağın var?"

Bunu önemsiz bir bilgi olarak geçiştiriyor. "Yıllar önce kapatmıştık. Ama bazı jeologlar Scott'ı, altından geçen fay hattının elmas oluşumu için en uygun yer olduğuna ikna etti. Babam bunları daha önce de duymuş ama hiç inanmamış. Madencilik yaptıkları onca yıl boyunca tek bir elmasa bile rastlamamışlarsa, bunun saçma bir teori olduğunu düşündü. Scott babamın bu işe tek kuruş bile yatırmayacağını biliyordu, bu yüzden de bizim arkamızdan iş çeviriyor, operasyonlardan elde ettiği fonları bu girişime aktarıyordu."

"Aman Tanrım." Kafama dank etti. "O gün annene de bunu söylüyordu." Ya da Miles beni aramak için araya girmeden önce ona söylemek üzereydi. Scott madende kullanılmayan bir servetin üzerinde oturduğuna inanıyordu. Bu yüzden otel zincirini umursamıyordu. Bu yüzden Henry'ye enayi dedi.

"Ne sinsi, ne girişimci bir aptal." Henry kıkırdar ama bu acı bir sestir. Sıkıntılı olduğu gerçeğini örtbas etmeye çalışırken çıkardığı bir ses.

En azından dokunuşumla biraz rahatlatmak için elimi ön koluna yerleştiriyorum. "Peki, ne yapacaksın?"

"Şimdilik bir şey yok. Altın madenini tekrar çalışır hale getirin. Geri kalanıyla sonra ilgileneceğim." Ağır ağır iç geçiriyor ve sonra arkamdaki bir şeye başıyla işaret ediyor. "Bak."

Wolf Cove otelini görmek için tam zamanında dönüyorum, devasa pansiyon Mayıs ayında ilk gördüğümden daha az etkileyici değil. Jed yüzünden kalbim kırıkken ve hayatımdan kaçmaya çalışırken. Ve *çok* masumdum.

Hayatta isteyebileceğim her şeyin bu her şeyi tüketen adam şeklinde beni beklediğini fark etmeden önce.

Gülümsüyorum.

John haklıydı. Tanrım, işler nasıl da değişti.

"Eve dönmek gibi bir his, değil mi?" Mırıldanıyorum.

"Tahmin ettiğinden de fazla." Henry'nin gözleri yüzüme yerleşiyor.

~ ~ ~

John feribotu iskeleye yanaştırıyor. İki belboy erik rengi üniformalarıyla nöbetçi gibi duruyor, eşyalarımızı Penthouse One'a taşımak için sabırla otel sahibinin gelmesini bekliyorlar. Soldaki uzun boylu, zayıf olanı tanıyorum. Simon, sanırım. Onu en son gördüğümde, Connor'ın herkesi içmeye zorladığı tekila shot'larına dayanamayıp, personel lojmanının dışındaki çöp kutusuna doğru eğilmişti.

"Kim bu kadın?" Yanında duran siyah pantolonlu, uzun boylu esmer kadına soruyorum.

Henry küpeşteye yaslanmış, bakışlarıyla görkemli tatil beldesini inceliyordu. "Isabella. Belinda'nın yerine geldi. Aspen'de genel müdür yardımcısı. Sezonu bitirmesi için onu buraya getirdim."

Belinda'dan kesinlikle daha profesyonel görünüyor. Ama aynı derecede çarpıcı, diye not ediyorum, yüksek elmacık kemiklerini ve dolgun dudaklarını inceleyerek. Henry'nin onu da Belinda'yı tanıdığı kadar iyi tanıyıp tanımadığını merak etmeden edemiyorum.

"Hayır."

"Ne?"

Henry bana bir bakış attı. "Seni okumak benim için çok kolay, Abbi. Ve cevabım hayır. Okumadım."

Yüzüm kızarıyor. Bazen Henry'nin beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyorum. En azından o eğlenmiş görünüyor.

Bakışlarımı kaçırıp otel misafirlerinin dolaştığı bahçeleri ve yürüyüş yollarını tarıyorum. Sol tarafta, Wolf Cove'un simgesi olan yelekleri ve iş botları giymiş, ellerinde kürekler olan iki erkek figürü görüyorum. Feribot iskelesini izlemek için sedir ağacı dikmeye ara vermişler.

Sarışın selamlamak için elini kaldırdığında göğsüm tanıma duygusuyla kabarıyor.

Sırıtıyorum ve el sallıyorum.

"Becerdiğimiz insanlardan bahsetmişken...." Henry'nin sert bakışları Connor ve Ronan'ı yukarı kaldırır. "Onlara geri döneceğinizi söylediniz mi?"

"Hayır. Kimseye söylemedim. Ama sanırım yakında herkes öğrenecek."

"O ikisinin sana yakın olmasından rahatsızım Abbi," diyor sert bir şekilde.

Nereye varmaya çalışıyor? "Ama onlar benim arkadaşlarım." "Seni becerdiler."

"Sadece Ronan'ın var."

Karşılığında sert bir bakışla karşılaştım. "Ne demek istediğimi biliyorsun.

O ikisine fırsat verilse senin peşine düşerlerdi." "Belki,"

diye itiraf ediyorum. Ama geri adım atacak değilim.

"Ve Margo'ya fırsat verilse seni becerirdi."

Homurdanıyor. "Ve *sen,* eğer şans verilirse."

"Yeterince adil. Ama şansları yok,

Çünkü bunu onlara asla vermem. Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorlar."

"Onlara söyledin mi?"

"Gerek yok." Ronan, Henry Wolf adı her söylendiğinde gözlerimdeki acıyı gördü. Kalbimi paramparça edenin Henry olduğunu biliyordu. "Senden onları ya da onlarla olan geçmişimi sevmeni isteyemeyeceğimi biliyorum. Ama bunu asla bana karşı kullanmayacağını söylemiştin."

Çenesi gerildi.

Ama devam ediyorum. "Buradayken onları görmemi engellemeye çalışmak bunu yapmak olur. Sen ve ben birlikte değildik ve onlar benim yazımı... katlanılabilir hale getirdiler." Hatta eğlenceli, ama bunu Henry'ye itiraf etmek pek akıllıca bir hareket olmayabilir.

Bir iç geçirdi. "Artık *benimlesin.* Ve etrafımızda çok fazla basın var. Yaptıkları şey hakkında ağızlarını açtıklarını öğrenirsem-"

"Yapmayacaklar."

"Onlar lanet olası sapıklar, Abbi. Yaptıkları şeylerin yarısını bilsen-"

"Sadece hayal edebilirim. Ama Ronan özel bir adamdır. Birlikte olduğu hiç kimse hakkında tek kelime etmez ve Connor'ın da bunu yapmayacağından emin olduğunu söyledi." En azından yapacağına söz verdi. Connor'ı kontrol etmek biraz zor. Eğer aramızda olanları insanlara anlattıysa....

Pitoresk manzarayı tekrar seyrederken içimi bir gerginlik dalgası kaplıyor. Bunların *hepsi* Henry'nin ve imparatorluğunun sadece bir parçası. Son seferinde çöpleri boşaltıyor ve odun kesiyordum. Şimdi geceliği 1200 dolar olan bir otelde misafirim ve bu normal odalar için. Çatı katındayım, sahibiyle birlikte. Kendimi Wolf Cove'a geri dönmeye o kadar kaptırmıştım ki insanlarla tekrar yüzleşmenin nasıl bir şey olacağını hiç düşünmedim.

Elbette, artık hepsi Henry ve beni biliyor. Ama
Bu nasıl hissettirecek? Ne tür şeyler var

arkamdan konuşuyorlar mıydı? Konuşma konusu olma ihtimali midemi bulandırıyor. "Bu garip olacak mı? Yani buraya dönmek."

"Senin için mi? Muhtemelen."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve onun karanlık kıkırdamasını kazanıyorum. "Bunu bu kadar eğlenceli bulmana sevindim. Biliyor musun, bir zamanlar birilerinin bizden haberdar olması fikrine şiddetle karşı çıkıyordun," diye hatırlatıyorum ona.

"Şiddetle mi?"

"Şiddetle."

"Haklısın. Ama o zamanlar sen benim asistanımdın." Üzerimde yükselmek için ayakta durmaya devam ediyor. "O işi geri istiyor musun?"

"Belki."

Kaşları çatıldı.

"Seninle daha çok vakit geçirirdim." "Ve

çok az iş yapardım."

Alaycı bir şekilde kaşlarımı çattım. "Evet, iş ahlakının geliştirilmesi gerektiğini hatırlıyorum."

Sırıtıyor. "Ayrıca, onun yerine seni koymamı istersen Miles'ın ihanete uğramış hissedeceğini düşünüyorum."

Miles'tan bahsetmişken....

Henry personelin feribotu limana yanaştırmak için hızla çalıştığı yere doğru ilerlerken geri çekiliyorum ve Miles'ın Henry'nin kişisel bilgilerine ulaşabildiğini umarak telefonumu çıkarıyorum.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdım ve birkaç bakışla karşılaştım. "Abbi?" Henry yüzünde şaşkın bir ifadeyle soruyor. Ona sıkı bir gülümseme sunuyorum.

"Ayak parmağımı çarptım."

Gözleri siyah botlarıma ve etrafta ayak parmağımı sokabileceğim bir şey olmamasına takılıyor, ama neyse ki Isabella ona yaklaşıyor ve dikkatini daha fazla itmekten alıkoyuyor.

Henry'nin doğum gününe *iki gün var*. Burada iki gün içinde nasıl bir doğum günü hediyesi bulabilirim ki?

John'a el sallayarak veda ettikten sonra feribottan indim. Simon bana meraklı bir bakış fırlattı. Bavulumu uzatırken ona mahcup bir gülümseme veriyorum. Yollarımız yeterince kesişti. Beni tanımış olmalı.

"Hazır mısın?" Henry bana doğru uzanıyor, bir elini sırtımın küçük kısmına yerleştirerek beni

bizi kamaramıza götürdü. "Tekrar hoş geldiniz."

Bölüm On Dört

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, taze ve temiz havayı içime çekiyorum, sonra tekrar açıp büyük verandamızdan görünen su ve ağaç manzarasını seyrediyorum. Tam olarak hatırladığım gibi, aşağıdaki rıhtımda park etmiş, misafirleri bir dizi balık tutma ve gezi gezisine çıkarmak için bekleyen tekne ve yüzen uçak sıralarına kadar.

Geri dönmek *çok* güzel bir

his. Ve çok garip.

Bu yerde çok şey yaşadım. Penthouse One'ın duvarları -Henry'nin buradayken kaldığı süit- onun kalbimi kazandığını ve sonra kırdığını gördü. Bekaretimi ona verişimi, tam güvenimi ve tereddütsüz aşkımı gördüler. Öfkeli sözlerimizi, gözyaşlarımı duydular.

O ön kapıdan son kez içeri adım attığımda Henry'nin o muhabirle yatma konusunda bana yalan söylediğini fark ettim. Onu Michael'la aldatan sadece ve sadece bendim. O gün, haftalar sonra

Ronan ve Connor tarafından dikkatli bir şekilde onarılırken kalbim yeniden paramparça oldu.

Wolf Cove'u ne kadar özlemiş olsam da, uzakta olmak unutmamı kolaylaştırdı, şimdi fark ediyorum.

Henry'nin Isabella'ya, "Eminim Miles size bir irtibat görevlisine ihtiyacımız olmayacağını söylemiştir," dediğini duyuyorum. "Personelin burada serbestçe dolaşmasına izin vermiyorum. Oda servisini çağıracağız ama başka türlü rahatsız edilmeyeceğiz."

"Tercihlerinizden beni haberdar etti," diye cevap veriyor Isabella belli belirsiz aksanıyla. Sanırım İspanyol aksanı. Şimdiye kadar Belinda'dan çok daha uysal, "Evet, Mr.
Wolf," ve "hayır, Bay Wolf" ve "ne isterseniz, Bay Wolf", büyük çikolata kahverengi gözleriyle ona bakarken.

Yine de onun isteği hakkında gerçekten ne düşünüyor? Oda arkadaşlarım Henry'nin odasında sapkın şeyler saklıyor olması gerektiğine ikna olmuşlardı, çünkü personelin düzenli olarak gelmesini istemiyordu. Ama Henry aptal ya da çekiciliğinin farkında olmayan biri değildi, hizmetçilerin üzerine atladığı, kullanılmış çarşaflarının arasında süründüğü sayısız durumla karşılaşmıştı. Tillie ve Henry'den duyduklarımdan sonra

Katie'nin onun hakkında konuşmasını, sınırlara olan ihtiyacını tamamen anlıyorum.

"Ve Abbi ne isterse hemen aldığından emin olun," diye ekliyor Henry.

"Kapıcı onun istekleri konusunda yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır."

"Anderson ve adamları henüz giriş yapmadı mı?"

"Dün gece geç saatlerde. Şu anda bölgede bulunuyorlar ve
sizi bekliyor. Sizi götürmek için hazır bir aracımız var. Ayrıca grubunuz için bu akşam Lux'ta saat 19:00'da bir akşam yemeği ayarladım. Bayan Mitchell size katılacak mı?" Çok asil, düzgün ve kalıplı. Neredeyse Belinda'nın sivri dilini, Henry'ye meydan okuyuşunu özleyeceğim.

"Sanmıyorum, ama numaralarda değişiklik yapmanız gerekirse ararız. Teşekkür ederim, Isabella. On dakika içinde kapıda olacağım."

Henry birkaç dakika sonra balkona çıktı. Bana koştuğunu söylemesini bekliyorum ama onun yerine arkama geçip iki kadeh şampanyadan birini bana uzatıyor. "Alaska'ya dönmeye."

Bardağımı kaldırıyorum. "Alaska'ya dönmeye."

Ağır ağır iç geçiriyor. Son birkaç haftada yaşanan onca şeyden sonra Henry'nin nasıl bu kadar ileriye odaklanabildiğini bilmiyorum. İşe, bize. Yine de bazen düşüncelere daldığını, çenesinin sertleştiğini, gözlerinde hüzün olduğunu görüyorum. Scott'ın ondan neleri çaldığını, neleri almaya çalıştığını unutmuş değil. Ve asla kabul etmese de, Scott'ın ölümünün onun üzerinde önemli bir etkisi olmalı.

Ona doğru dönüyorum, bedenimi kalçamdan göğsüne doğru onunkine bastırıyorum. "Her şey bitti. Artık bize ya da başkasına zarar veremez."

Bardağımı kendi bardağıyla tokuşturuyor. Suyun üzerinden dışarı bakarken bir yudum alıyorum. Şampanya tatlı ve köpüklü ve muhtemelen hayal edebileceğimden daha pahalı. "Burada yazı sevdiğimi sanırdım ama şimdi sonbaharın en sevdiğim mevsim olduğunu düşünüyorum."

"Kışın görene kadar bekleyin. İki yıl içinde pistleri hazır hale getirmeliyiz. En fazla üç yıl."

"Mevsimlik Kurt için çok fazla, değil mi?"

"Uzun vadeli vizyonum her zaman yıl boyuydu. Bunun işe yarayabileceğini kanıtlamadan önce bunu bu şekilde satamazdım."

"Biliyor musun, ben hiç kayak yapmadım."

Başını sallıyor ve nefesinin altından yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor, sonra da şöyle diyor: "Noel'de Aspen'e gideriz. Sana öğretirim."

Noel için Aspen. İki ya da üç yıl içinde kış için Wolf Cove. Bu kadar ileriyi planlamak çok doğal bir şeymiş gibi konuşuyor. Burada *birlikte* olacağımızı varsaymak.

Henry'yle birlikte, kükreyen ateşin yanında, bir yığın battaniyenin arasında çırılçıplak yatarken gözümün önüne gelen bir görüntü beni gülümsetiyor. Elimi karnının üzerinde gezdiriyorum, parmaklarım her bir çıkıntının üzerinde geziniyor.

"Dışarı çıkmam gerek-"

"Biliyorum. Mühendisler. Zaten geç kaldın, git hadi." Henry geç kalmaktan *nefret eder*.

Dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğiliyor. "Akşam yemeğine kadar bağlı olacağım. Sanırım mühendislerin konuşmalarını dinlemek için Lux'ta bize katılmak istemezsin-"

"Kulağa heyecan verici geliyor.

Hayır, teşekkür ederim."

Kıkırdıyor. "Ben de öyle

düşünmüştüm."

Onu içeri kadar takip ediyorum ve şöminede yanan küçük ateşin yanından geçiyorum, gözlerim içeride geziniyor. Tam olarak hatırladığım gibi; kremler ve grilerden oluşan bir palet ve saf tasarım lüksü. Ancak o zamanlar bir Wolf otel çalışanıydım, gizli bir aşıktım. Şimdi ise bir misafirim. Sıradan bir misafir değil. Henry Wolf'un kadınıyım.

"Konsiyerj masasını nasıl arayacağını hatırlıyor musun?" "Evet. Ve eğer bulamazsam, nerede bulacağımı biliyorum
talimatlar." Hiç vakit geçirmediğim küçük irtibat odasında.

"Kendinizi meşgul etmek için yapabileceğiniz çok şey var." "Uçakla Kodiak ayı gezisi mi?" Henry'yi izledim. Sayısız tura çıktım, hep peşlerine takılmayı diledim.

Kıkırdıyor. "Belki de bunu saklayalım. Ben daha çok spa gibi düşünüyordum."

"Tris'in rengimi yeniden yapmasını istiyorum," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı cansız saçlarımda gezdirirken. O zamandan beri kimse bu kadar iyi yapmamıştı.

"O zaman ayırtın. Bu ve birkaç spa terapisi arasında, ben dönene kadar meşgul olursunuz."

Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. "Ben de arkadaşlarımı görmeye gidiyorum Henry. *Hepsini,*" diyorum dikkatle. Annemin emirlerini dinleyerek ve başkalarının benden yapmamı istediği şeyleri yaparak çok uzun yıllar geçirdim. Ama Henry birbirimize karşı her zaman açık ve dürüst olmamız için baskı yapıyor. Şimdi onun arkasından iş çevirmeye başlamayacağım.

Henry'nin ayakları yavaşlayarak durur. Ağır ağır iç geçirir. "Abbi, sana arkadaşlarını göremeyeceğini söylemeyeceğim."

"Güzel."

"Sadece kendinizi neyin içine soktuğunuza dikkat edin. Ben neysem oyum ve birlikte olsak bile çalışanlarımdan ayrı durmak ve onlara saygı göstermek zorundayım."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun? Benimle olduğun için sana saygı duymayacaklarını mı?" Göğsüm bu iğneyle sızlıyor.

Uyarmak için bir elini kaldırıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Söylediğim bu değil. Sadece o personel köyünde olan şeylerin yakınında olmanı istemiyorum. Orada neler döndüğünü bilecek kadar güvenlik kamerası görüntüsü izledim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Fransa'daki belli bir şatoda olanlardan daha kötü olduğundan şüpheliyim."

"Bu kontrollü bir ortam. Kimse kayıt yapmıyor. o-"

Homurdanıyorum. "Pek çok sanat galerisi duvarı aynı fikirde değil." "Bu... farklı. Burada mı? İnsanlar seni izliyor olacak.

Yanlış kişiler satmak için senin hikayelerini ve resimlerini arıyor olacaklar. Onlar senin arkadaşın değil, Abbi. Seni korumaya çalışıyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Ve ben personel köyünde bir kanepede otururken ne tür hikayeler ve resimler alacaklarını düşünüyorsun?"

"İnsanların seviştiği odalarda yakalanmak gibi kötü bir huyun var," diyor eşit bir şekilde.

"Bu durumların en az yarısı senin yüzünden oldu!" Yanaklarım kızarırken bile öfkeyle söylüyorum.

"Ne olursa olsun, artık bir Wolf çalışanı değilsin. Artık açıkça *benimlesin* ve *tüm* bunların sahibi benim. Sen buradaki herkesten farklı bir sınıftasın."

"Eğer bana buradaki herkesten üstün olduğumu söyleyecekseniz, o zaman durun. Sırf yüzme havuzun var

diye

para kazanıyor olmanız, o havuzu temizleyen insanlardan daha iyi olduğunuz anlamına gelmez. Çalışanlarınızın size saygı duyması gerektiğinden bahsedip duruyorsunuz. Onları tanıyarak hayranlıklarını kazanma konusunda uzun bir yol kat edebilirsiniz. Düşündükleri gibi sert bir pislik olmadığınızı bilmelerini sağlayın."

Henry'nin ağzı bir an için açık kaldı, nutku tutulmuştu. "Az önce bana çalışanlarımın yanında nasıl davranmam gerektiğini mi öğrettin?"

Çenemi tuttum. "Sanırım öyle. Ayrıca, Ronan ve Connor'ı tanısaydın muhtemelen onlardan hoşlanırdın. Ya da en azından Ronan'ı." Connor herkes için biraz fazla olabilir.

Henry başını sallar. "Bakın, söz konusu çalışanlarım olduğunda özel hayatımın gizli kalmasını isterim."

"Saçmalıyorsun. Eskiden birlikte çalıştığım birkaç kişiye merhaba demeye gitmemin nasıl olup da bir seks partisine katılmama dönüştüğünü anlamıyorum. Ve rahat ol, onlara bizimle ilgili mahrem detayları vermeyeceğim."

Sırıtıyor. "Sana sikimin ne kadar büyük olduğunu sorduklarında bile

öyle."

"Bana bunu sormayacaklar!" Bana

bilmiş bir bakış attı.

"Tamam, bazıları bana bunu sorabilir," diye gönülsüzce itiraf ediyorum. Konu Henry olduğunda kadın personelin ne kadar kaba olabildiğini ilk elden duymuştum. "Ve onlara cevap vermeyeceğim."

"Saptırma konusunda çok kötüsün."

"Tamam. Herkese at gibi asıldığını söyleyeceğim." Kaşları şaşkın bir eğlenceyle kalktı. "Ne? McArthur çiftliğinde biraz zaman geçirdim.

gençken. Bir şeyler gördüm."

"Şimdi kim saçmalıyor? Sadece... burada kim olduğumu hatırla."

"Sen büyük kötü kurtsun. Nasıl unutabilirim ki?"

"Gördün mü? Demek istediğimi kanıtladın. Gitmem gerek. Ve masaj için birini çağırmalıyım. Daha önce gergin olduğunu fark ettim. Eminim yardımcı olabilir. Bir kadın masöz."

"Evet, efendim."

Kaşları çatıldı. "Efendim?"

"Özür dilerim. Tüm bu alışveriş beni senin benim zalim patronum olduğun ilk günlere geri götürüyor."

"O zamanlar geveze değildin." Uzanıp yüzümün bir tarafını kavradı ve başparmağını yüzümün üzerinde gezdirdi.

Alt dudağım. "Utangaç, gergin ve beceriksizdin." Başparmağını ağzımın içine sokup dişlerimi sıyırıyor.

Yavaşça ısırıyorum.

Gözlerinde ısı parlıyor. "Ama ben senin her zaman masum bir kızın kıyafetine saklanmış bir kurt olduğunu düşünmeye başlıyorum." Bakışları aşağıya doğru iniyor, hafif kazağımın ve göğüs dekolteme doğru uzanan derin V dekoltemin üzerinden geçiyor. "Kalçan nasıl?"

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Sanırım öğrenmek için beklemen gerekecek."

Henry'nin çenesi gerilir. Ve sonra hınzır bir gülümseme dudaklarını büker. "Hayır, yapacağımı sanmıyorum."

Her şey bir anda değişir.

Birden kendimi yüzükoyun yemek masasının üzerine eğilmiş buldum. "Kollar yukarı." Henry kazağımı çekiştirerek başımın üzerinden aldı ve çıplak gövdemi serin ahşaba yasladı. Bileğinin bir hareketiyle sütyenim çözüldü ve üzerimden sıyrıldı. Sonra alt tarafıma geçip dizlerinin üzerine çökerek taytımı, külotumu ve çoraplarımı tek seferde çıkardı.

Otuz saniyeden kısa bir sürede, Henry beni çırılçıplak soydu.

"Buradaki aynaları hep sevmişimdir," diye mırıldanıyor kemerini karıştırırken.

Önüme baktığımda yansımamızın bize baktığını görüyorum, dağınık saçlarım ve göğüs dekoltem ve Henry arkamda duruyor, sert siki elinde. Bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor.

"Gitmen gerektiğini sanıyordum," diyorum masumca, bacaklarımı daha da açarak ve ona daha iyi bir görüş s a ğ l a m a k için sırtımı eğerek. Parmağının ilk kez içime doğru kaydığını hissettiğimde dudaklarım aralanıyor.

"Evet. Söz veriyorum, uzun sürmeyecek." Kot pantolonunu kalçalarına kadar indirerek, ellerini bacaklarımın arasından geçirip kalçalarımın ön tarafına doluyor.

Ayaklarım yerden kesilirken, kalçalarım kalkıp ona doğru eğilirken şaşkınlıkla nefes alıyorum. Bir saniyelik bir uyarım var -siki girişime bastırılmış gibi hissediyorum- içime derinlemesine batmadan önce, gırtlaktan gelen inlememi kazanıyor.

Ve sonra acımasızca itiyor ve ben haykırıyorum, vücudum buna tam olarak hazır değil. Ama onunla alay ettim, kendime hatırlatıyorum. Daha iyi bilmeliydim.

Sırtım ve omuzlarım masanın üzerinde kendimi ayarlamayı başarırken ve aynada bizi tekrar izlerken, Henry'nin yüzündeki gergin ifadeyi, birleştiğimiz yere odaklanırkenki konsantrasyonunu, içime girip çıkarken gözlerinin yanışını görmek için geriliyor

Bu ilk günlerdeki Henry Wolf. Beni kimsenin korkutamadığı kadar korkutan, istediği zaman istediği yere götüren, özür dilemeyen ama tutkuyla dolu, görünüşte soğuk, uçarı zengin piç.

Her itişinde o özel noktaya vurdukça vücudumun derinliklerinde ısı oluşuyor. Bunu yeterince uzun süre devam ettirirse, orgazm olmak için kendime dokunmama bile gerek kalmayacak. "Daha sert," yumuşak, sığ pantolonlardan talep ediyorum.

Yakıcı gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı.

Kalçaları tekrar tekrar içime girerken haykırıyorum, o sıcaklık damarlarıma, kalçalarıma, karnımın alt kısmına yayılırken kıçım darbenin yükünü alıyor. Parmaklarım masayı pençeliyor, vücudumun tek dayanağı göğüslerimin tahtaya baskı yaptığı yer, geri kalan her yerim havada ve Henry'nin merhametine kalmış durumda.

Dakikalar sonra boşalıyor, başını arkaya atıyor, çığlıkları ayrılmış dudaklarından süzülürken içimin derinliklerinde nabzının attığını hissediyorum.

Ayaklarım yere bastığında ve o içimden çıkmaya başladığında nabız atışları daha yeni durmuştu.

"Henry." Adını fısıldıyorum ama bu daha çok yalvaran bir inilti, bacaklarımın arasındaki ağrı dayanılmaz.

"Buraya gel." Gerginlikten kasılmış bedenimi masanın diğer tarafına doğru yönlendiriyor. Beni masanın üzerine kaldırıyor ve bacaklarımı yukarı kaldırarak aynanın önünde genişçe açıyor. Şakağımı öpüyor ve sonra yansımayı kontrol ediyor. "Siktir, Abbi," diye mırıldanıyor, gözleri görüntüye kilitleniyor -ağır, dolgun göğüslerim, şişmiş kıvrımlarım. Tohumları içimden akıyor. Elime uzanıp bacaklarımın arasına sokuyor.

"İzle beni."

Çenesi sıkılır. "Eğer kalıp bunu izlersem, seni yine bu masada becereceğim ve asla mühendislere ulaşamayacağım."

Pantolonunun içine sokmak için bir hamle yapar.

Ve boştaki elimle onun yarı sert uzunluğunu yakaladığımda tıslıyor. "İzle," diyorum daha sert bir şekilde, bırakmak istemeyerek. "Sadece bir dakika sürecek." Parmağımı kaygan göbeğimin içinden ve klitorisimin üzerinden geçirip dölüyle etrafında daireler çiziyorum.

Ağır ağır iç geçiriyor ama sonra boyun eğerek gözlerini aşağıya dikiyor. Bir kolunu sırtıma dolamış ve bir elini dizime koymuş, onun için mastürbasyon yaparken beni izliyor, ayna tüm mahrem eylemi yansıtıyor.

Otuz saniye bile geçmeden, ısı alt yarımı dolduruyor ve bu yavaş yapı, tüm vücudumu saran, çekirdeğimden nabız atan, kaslarımın spazmına neden olan ecstasy dalgalarında patlıyor.

"Gördün mü? Sana söylemiştim. Bir dakika bile değil," diye fısıldadım, onu serbest bırakarak.

Beni sadece Henry'nin yapabileceği şekilde öpmek için eğiliyor, ayakta dursam dizlerimin bükülmesine neden olacak kadar derin. Şehvetten başım dönüyor ve aşkla dolup taşıyorum.

"Ve sana kalıp izlersem ne olacağını söylemiştim." Beni nazikçe masaya doğru itiyor ve kıyafetlerini çıkarmaya başlıyor.

~ ~ ~

Tarçın rengi pixie saçlarını görüyorum ve gülümsüyorum.

"Aman Tanrım! Abbi!" Autumn çığlık atıyor. Konsiyerj masasının arkasından koşarak çıkıyor ve kollarını boynuma dolamak için lobiyi boydan boya geçerek birkaç kişinin bakışlarına maruz kalıyor.

"Seni tekrar görmek çok güzel." Geçen sefer babamın geçirdiği kaza yüzünden o kadar aceleyle ayrılmıştım ki, doğru dürüst vedalaşma fırsatım olmamıştı.

"Tillie sizi iskelede gördüğünü söyledi."

"Yaklaşık bir saat önce geldik."

"Peki, nerede o?" Autumn fısıldayarak etrafımızdaki yüzlere bakıyor.

"Mühendislerle toplantı."

Elimi tutuyor ve beni banklardan birine doğru sürüklüyor. "Otur ve dökül."

Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Söyleyecek pek bir şey yok."

Geniş ve bilmiş gözlerini üzerime dikiyor. "Erkek arkadaşın Henry Wolf ve söyleyecek fazla bir şey yok mu? Hadi ama!

Bana mesajla verdiğin saçma sapan cevaplar yetti artık. Konuş!"

Ona erkek arkadaşım dediğini duymak kulağa garip geliyor. Henry Wolf gibi bir adam "erkek arkadaş" gibi bir etiketi pek takmaz. Ve o benim için bundan çok daha fazlası.

Omuz silkiyorum.

"Peki, tam olarak ne zaman başladı?"

Tüm oda arkadaşlarım arasında, Autumn muhtemelen en iyisiydi. Ama yine de Henry için çalıştığım onca zaman boyunca onunla birlikte olduğumu itiraf edecek değilim. O ve ben gerçeği bilmeye hakkı olan tek kişinin babası olduğu konusunda anlaşmıştık.

"Eve gitmek için ayrıldıktan sonra," diye yalan söylüyorum, bakışlarımı nasıl kaydırdığımı fark etmemesini umarak.

Bir an beni inceledi. "Sana bu konuda konuşmamanı söyledi, değil mi?"

"Ailesi hakkında yeterince dedikodu dolaştığına ve bunlara yenilerini eklememize gerek olmadığına karar verdik." En iyi cevap bu gibi görünüyor.

"Aman Tanrım, değil mi? Bunu okumuştum. Bu delilik değil mi!

Scott öldüğünde gerçekten orada mıydın?"

Sadece orada değildim. Onun altında sıkışıp kalmıştım. Alnıma dokunma isteğimle savaştım, morluk uygun bir şekilde

Şimdi örtülü.

Hiç değilse Scott, Henry ve ben konusundan uzaklaşmamızı sağlıyor.

"Evet."

Başını iki yana sallıyor. "Bu çılgınlık. İkisi de haftalar içinde gitti. Geriye bir tek Henry kaldı."

"Biliyorum. Hâlâ şoktayım. Burada hayat nasıl?" Artık Scott hakkında konuşmak istemiyorum. "

"Oh, bilirsin işte. Her şey değişti ama yine de pek bir şey değişmedi." Autumn sonraki on dakika boyunca Wolf Cove'da olup bitenler hakkında beni bilgilendiriyor -Tillie, James'le yaşadığı fiyaskodan sonra Lorraine'le barışamadığı için kabin değiştirmiş, Ronan ve Connor gizli bir seks kulübünün elebaşları oldukları için güvenlik tarafından yakalanmışlar -oyuncular karanlık bir kabine girip kimliği belirsiz bir kişinin kendilerine cinsel bir eylemde bulunmasını bekliyorlar- ve her nasılsa kovulmamışlar ve Katie ile Rachel sonunda birbirleriyle çıktıklarını itiraf etmişler.

"Bu gece personel salonuna gel!"

"Henry'nin ne kadar geç saate kadar bağlı olduğunu göreceğiz. O döndüğünde evde olmak istiyorum."

"Eminim öyledir. Kahretsin, bu benim amirim." Autumn gülümsüyor ve yanında duran sert görünümlü adama el sallıyor. "Siktirip gidebilir. Geleceğin Bayan Wolf'uyla konuştuğumun farkında değil mi?" diye mırıldanıyor.

"Aman Tanrım, dur. Bu bulunduğumuz yerden *çok* uzakta." Ama kalbim yine de pıt pıt atıyor.

Gözleri parlıyor. "Seni görmek çok güzel Abbi. Babanın iyi olmasına sevindim. Ve Henry Wolf!" Küçük bir kız çığlığı atıyor.

"Sanki bir rüya gibi. Buraya dönerken çok gergindim," diye itiraf ediyorum. "İnsanların nasıl tepki vereceğinden korkuyordum."

"Beni yanlış anlama, hepimiz çok kıskandık. Ama senin adına da mutluyuz. Tillie hariç. O sadece kıskanıyor, hiç şaşırmadım." Gözlerini deviriyor.

"Harika. Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Her neyse. Bu gece personel salonuna gel ve bunu onun yüzüne vur."

"Deneyeceğim. Tris saçımı yapacak, sonra da yüz bakımı için spaya gideceğim." Hiç yaptırmadım ama broşürde ışıltılı bir cilt vaat ediliyor.

Kız bakar. "Zor bir hayat sürüyorsun, ha? Fırsatın olduğunda biz köylüleri ziyarete gel." Göz kırparak, beni başımı sallayarak bırakıp gitti.

~ ~ ~

İki saatim daha var. Lux'a yeni oturduk. Biri beni günümden alıkoydu ve tartışmalar beklediğimden daha geç oldu.

Çok yoğun tartışmalar olmuş olmalı. Rawleys'de sadece en iyi viskileri servis ettiklerini duydum.

Görüyorum ki geniş casus ağınız size iyi hizmet ediyor.

Rahatsız olmadığımı anlaması için gülen bir yüzle yanıt veriyorum. Rachel bir saat önce Henry ve mühendislerine içki servisi yaptığı lüks bardan bana mesaj atmış ve ne zaman geleceğimi merak etmiş. Saat neredeyse dokuz oldu. Saat farkı ve yumuşak bir battaniyeyle kanepeye kıvrılmış olduğum gerçeği göz önüne alındığında, bu gece bir yere gitmem pek olası değil. Gözlerimi korumakta zorlanıyorum.

Açık.

Sen geldiğinde muhtemelen uyuyor

olacağım. Seni uyandırırım.

Bunu nasıl yapabileceğini düşündükçe vücudum beklentiyle kıpırdanıyor. Günlerce süren kesintisiz ilgiden sonra -elleri ve ağzı her fırsatta üzerimde- Henry'den yoksunluk çekiyorum. Vücudunun benimkine yaptığı baskıyı hissetmeye ihtiyacım var. Onun kolonyası, şampuanı, teninde kalan sabun gibi o nefis kokuyu yakalayabilmek umuduyla içime çekmeye devam ediyorum. Ve parmaklarım onun kıvrımlarında gezinmek, ipeksi saçlarını tekrar örmek için kaşınıyor. İnsanı çıldırtmaya yetiyor.

İyi. Bu kanepede çıplak bir şekilde uzanıp
Sen.

Aslında çıplak değilim, ama belki bu onu acele ettirir.

Birkaç dakika sonra bir mesaj daha geldi.

Yakında seni ne kadar sevdiğimi göstereceğim.

İçimden bir heyecan geçiyor. Buna alışabilecek miyim? Henry'nin beni sevdiğini söylemesi kalbimi kabartmayacak mı? Tanrım, umarım yapmaz, çünkü bu duygu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Eğer Jed için hissettiklerim gerçekten aşksa, Henry için hissettiklerim de aşkın ötesinde.

İç çekerek telefonumu sehpanın üzerine koydum ve uzaktan kumandayla değiştirdim, bir film aramak için kanallar arasında gezindim.

Telefonum başka bir mesajla cıvıldıyor ve Henry'den geldiğini varsayıyorum.

Yo. Kurt evde mi?

Merak ediyordum da ne kadar zaman sonra

İki.

Hayır. Lux'ta.

Birkaç dakika sonra, ön kapıya vuruluyor. Bu diğer tarafta kimin olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Henry'nin bundan hoşlanmayacağını iç çekerek anladım. Arkadaşlarımı göreceğim için duyduğum heyecanla, Henry beni ne kadar orgazma ulaştırırsa ulaştırsın, asla unutamayacağımı düşündüğüm böylesine yasak bir öğleden sonrayı paylaştığım iki adamla karşılaşacağım için duyduğum beklenmedik endişe arasında gidip geliyorum.

Kapıyı açar açmaz, Connor'ın şapşal gülümsemesini ve ellerindeki bira kutularını görür görmez, tek hatırladığım o karanlık haftalar boyunca bana sağladıkları rahatlık, ilgi ve dostluk.

Beni birçok kez gülümsetip güldürdüler. Henry'nin artık beni arzulamadığına inandığım zamanlarda beni ne kadar arzuladıklarını hissettirdiler.

"Kırmızı!" Connor haykırır.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" Gülüyorum, uzanıyorum

Onu.

Kaslı kolları beni havaya kaldırmak için hemen vücuduma sarılıyor. Beni çocuk gibi hissettiriyor.

"Aman Tanrım, daha da mı büyüdün?" Şişkin pazılarını sıkıyorum.

O şeytani gülümsemesiyle bana sırıtırken tek söylediği "Alaska".

Ronan her zamanki gibi çekingen ve sinsi bir şekilde geride duruyor. "Hey, Red."

"Hey." Sevgili arkadaşıma uzandım. İkisi arasında açıklanamaz ama özel bir bağı paylaştığım kişi Ronan'dı; saçlarını kestirmiş, dalgın dövmeli adamla ilk tanıştığımda *hiç* beklemediğim bir şeydi bu.

Ronan beni kollarıyla sarıyor ve sert göğsüne doğru çekiyor. Kokusu tanıdık geliyor. Bana birçok geceyi hatırlatıyor, ama en çok da ranzama kıvrıldığı geceyi

ve tek kelime etmeden omzunda Henry için ağlamama izin verdi. O zamanlar Henry'yle aramızda gerçekten neler olup bittiğini anlamış gibi görünen tek kişi oydu. "Seni tekrar görmek güzel." Sesi her zaman derindi ama şimdi yumuşaklıkla yumuşatılmıştı.

Duygularım beklenmedik bir şekilde dönerken, ondan uzaklaşmam için birkaç vuruş daha gerekiyor. "İşler nasıl gidiyor?"

"Sen burada olmadan mı? Çok sıkıcı." Connor'ın sesi gecenin içinde gürlüyor. Bana bilmiş bir bakış atıyor. Ronan'ın da bana attığı bakışla eşleşen bir bakış.

"Ben öyle duymadım," diye karşı çıkıyorum, ama öfkeyle kızarıyorum ve şu anda zihinlerinde tam olarak hangi görüntülerin yanıp söndüğünü merak ediyorum. Henry'yle inanamadığım pek çok şey yaptım ama o gün? Hepsi benim eserimdi. "Fuck Club?"

"Fuck Club'ın ilk kuralı şudur: Fuck Club hakkında konuşmayacaksın!" Connor'ın sırıtışı genişler. "Kahretsin, sürdüğü sürece eğlenceliydi. Ne olmuş yani?" Kollarını havaya kaldırıyor. "Autumn'u görmeye gittin ama içeri girdiğinde bizi görmedin mi?"

"Biliyorum. Özür dilerim. Birkaç saat spadaydım ve sonra akşam yemeği sipariş ettim."

Connor'ın bakışları benden arkamdaki açık kapıya kayıyor. "Kahretsin, demek çatı katları böyle görünüyor. Aferin sana, Red."

"Personel kabinlerine göre kesinlikle bir üst sınıf." Gülüyorum, birden gerildim. "Keşke sizi içeri davet edebilseydim ama anlıyorsunuz, değil mi? Geçmişimiz falan var." Henry, Ronan ve Connor'dan uzak durmam konusunda yumuşamış olabilir ama eve döndüğünde iki "seks arkadaşımı" kanepenin iki yanında yanımda bulmayı kabul etmesine imkân yok. Onu suçlayamam. Durum tersine dönseydi, ben de rahatsız olabilirdim.

Connor'ın kaşları şaşkınlıkla çatılır. "Bu konuda tam olarak ne kadar şey biliyor?"

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Aramızda sır yok."

"Vay be." Ronan'a bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Cidden. Nasıl oldu da hâlâ kovulmadık?" "Onun

yüzünden." Ronan bana başını salladı.

"Peki, her neyse. Sorun değil. Zaten burada takılmak istemiyoruz." Connor Ronan'la bakış alışverişinde bulunur.

"Yapma dostum," diye başlar Ronan.

Birden güçlü eller kalçalarımı kavrıyor ve yerden kaldırılıyorum. Kendimi Connor'ın omzunda sallanırken buluyorum. Kıçımı şakacı bir şekilde tokatlıyor.

"Aman Tanrım! Connor!" Ciyaklıyorum.

Connor patikada ilerlemeye başlarken Ronan, "Dostum, bunun için bizi kovduracaksın," diye uyardı.

"Neden? Red arkadaşlarıyla takılmak istediği için mi?"

"Çünkü Wolf'un malına zarar veriyorsun, seni ahmak."

"O bizi koruyacak, değil mi Red?"

"İndir beni!"

"Elbette. Personel lojmanına varır varmaz. Seni görmek isteyen bir sürü insan var. O gittiğini anlamadan seni geri getireceğiz. Ayrıca böyle sinsi bir piliç olduğun için bize birkaç kadeh içki borçlusun. Ciddiyim. Kurda çakmak mı? Aferin sana. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştik, değil mi Ronan?"

"Hayır. Hiçbir fikrim yok." Ronan'ın göz kırpışını yakalamak için tam zamanında kafamı kaldırıyorum.

~ ~ ~

"Burayı gerçekten özleyebilirim," diye itiraf ediyor Rachel, Fireball'unu yudumlamadan hemen önce, bakışları personel salonunun kirişlerine ve sivri tavanına kayıyor. "Para inanılmazdı."

"En çok özleyeceğin şey bu mu? Parayı mı?" Katie eliyle Rachel'ın bacağını ovarken sırıtıyor. Üçümüz de kükreyen ateşin yanındaki kanepede oturuyoruz. Ateşten yayılan ısı sol tarafımı neredeyse rahatsız edici bir seviyeye kadar ısıtıyor.

Rachel arkadaşının bilmiş bakışlarıyla karşılaştığında gülümsüyor, parmakları şakacı bir şekilde şişe sarısı atkuyruğunun arasında dönüyor. "*Kesinlikle* arkadaşlıklar."

"Sikik gemileri kastetmiyor musun? Tanrı biliyor ya, onlardan yeterince içtin," diye mırıldanıyor Tillie güneyli mırıltısıyla, matarasını dudaklarına götürerek. Tahminimce içi Jack Daniel's ile dolu, onun tercih ettiği alkol. Ve belli ki bolca içmiş.

Rachel gülerken başı geriye düşüyor, eski kabin arkadaşımızın kasıtlı küçümsemesinden etkilenmemiş. "Özellikle de bunlar."

Herkes kıkırdamaya başlar. Kaşlarını çatarak tırnaklarını inceleyen Tillie hariç herkes.

Katie'ye fısıldamak için eğildim, "Autumn bana senin kulübenden taşındığını söyledi?"

"Oh, evet. Sen etraftayken Lorraine'le araları ne kadar kötüyse, çocukların ona yaptığı o şakadan sonra on kat daha kötü oldu."

Kaşlarımı çattım. "Ne şakası?"

Katie'nin gözleri büyür. "Oh, sana küçük seks kulüplerinden bahsetmediler mi?"

"Duydum."

"Connor Tillie'yi kışkırtıyordu, böyle bir şeyi bırakacak cesareti olmadığını söylüyordu, ona iffetsiz diyordu ve bir sürü şey söylüyordu. İnsanlar Tillie iyi olmadığı için ayrıldıklarını düşünmeye başladılar." Katie kaşlarını sallıyor. "Böylece Tillie kabul etti. Sanırım sonunda ya onunla ya Ronan'la ya da oynayan diğer çocuklardan biriyle birlikte olacağını düşündü. Soyundu ve karanlıkta yatağın üzerinde bekledi." Katie etki yaratmak için duraklar. "Lorraine'i oraya gönderdiler."

Gözlerim açıldı. "Bekle. Yani Lorraine heteroseksüel değil mi?"

"Öyle, ama bu kulübün sorunu da buydu.

Neye girdiysen... ona girdin." "Aman Tanrım."

"Lorraine birlikte olduğu kişinin ben ya da Rachel olduğunu düşünmüş olmalı-"

"Bekle, yani sen ve Rachel bu kulübün bir parçası mıydınız?"

Katie omuz silkiyor ve bana sinsi bir gülümseme sunuyor. "Her neyse, tek kelime etmene izin yoktu, bu katı bir kuraldı. Ama sonra Tillie geldi ve *sesi* Tillie'ye benziyor."

Duştaki halini düşünüyorum. Evet, bunda hata yok.

"Bu yüzden ikisi de çıldırdı. Özellikle de Tillie. Bir sabah uyandığımızda Lorraine'in boğazının kesildiğini göreceğimizi sandık." Katie'nin güzel mavi gözleri Tillie'ye bakarken daralıyor. "Bu tam bir kızıl saçlı."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yine de Connor ve Ronan'ın yaptığı biraz aptalca bir hareketti." Arkadaşlarımın buna tenezzül edeceğini hiç düşünmemiştim.

"Mesele de bu ya, o gece bombalandılar ve unuttular. Moe liderliği üstlenmeye ve bunu ayarlamaya karar verdi. Bu yüzden çok sinirlendi ve Lorraine'in tarafını tuttuğumuz için

ilk sırada, ama hadi! Tillie bu ikisinin birlikte olduğunu biliyordu." Katie'nin güzel kaşları çatıldı. "Bu gerçekten çok kötü. O kulübede birlikte güzel zamanlarımız oldu. Bütün bunlar aptal bir adam yüzünden başladı."

Kahkahalar ve tomurcuklanan arkadaşlıklarla dolu bir kulübeye girdiğim o ilk geceyi düşünüyorum. Her şeyin dağılmış olması üzücü ama bu kadar uzun süre bu kadar çok insan bir arada olunca, birilerinin arasının bozulması kaçınılmazdı. Tereddüt ediyorum. "Henry'yle birlikte olmam hakkında ne söyledi?"

Katie bana bir bakış attı. "Tekrarlamaya değecek bir şey yok.

Connor'ın seni bir arkadaş olarak, çıktıkları dönemde ondan milyonlarca kat daha fazla sevmesine hâlâ içerliyor. Şu anda oyalanmasının tek nedeni Wolf hakkında ilginç dedikodular duymayı umuyor olması."

Ve o bunu alamayacak.

"*Ee?*" Katie omuzlarımı çarpmak için eğiliyor, büyük mavi gözleri meraklı. "Nasıl bir şey? Kocaman bir aleti var mı?"

Yanaklarım alev alev yanarken bile gergin bir kıkırdamayla patladım. Neden Henry her *zaman* haklı? "Ben

seninle birlikte."

"Çok büyük olmalı. Ve bahse girerim hepimizin hayal ettiği kadar muhteşemdir." Kaşlarını sallıyor. "Edepsiz şeylerle ilgileniyor mu?"

Muhtemelen senin standartlarına göre değil, Katie. Ronan'ın bana verdiği biradan uzun bir yudum alıyorum ve soruyu duymazdan geliyorum.

"Hadi ama! Bize onun hakkında bir şeyler söyle!" diye haykırıyor sahte bir ıstırap içinde.

Connor elinde shot ve limon dilimlerinden oluşan bir tabakla kanepenin etrafında dolanırken, "Ya da yapma, çünkü seninle bir şansım olmadan önce ona kaçarak kalbimi kırdın," diyor.

"Oh lütfen. Yerine hemen birini bulamamışsın gibi davranma." Tillie köşede oturan başka bir gruba doğru başını sallar.

Bahsettiği kızı tespit etmem uzun sürmüyor. Kuzguni saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, bu tarafa sık sık bakışlar fırlatan, badem şeklindeki keskin gözleri Connor ve

Ronan, yanımdaki kanepenin arkasına tünemiş oturuyor.

Ronan'ın gözlerini yakaladım.

Gerçekten mi? Siz ikiniz ve o mu? Bakışlarımla anlatmaya çalışıyorum, merakım beni ele geçiriyor.

Sadece omuz silkiyor. Ve sonra ağzının köşeleri kendine özgü karanlık gülümsemelerinden biriyle kıvrılıyor.

Başımı salladım. "Gerçekten çok meşguldün."

Tereddüt ediyor ve sonra eğiliyor, başımın arkasındaki kanepeyi kendini tutmak için kullanıyor. "Hiçbiri seninle olmaya yaklaşamaz," diye fısıldıyor kulağıma.

Yüzüm kızarırken bile kıkırdıyorum. "Evet. Tamam. Tamam. Bunu her kıza söyle." Ben aptal değilim.

"İstemediğimi biliyorsun." Bana gözlerini ve o kalın, koyu kirpiklerin arasında çerçevelenmiş samimiyeti gösterecek kadar geri çekiliyor. "Sen özeldin. Sen farklıydın."

Göğsüm garip bir hayranlık duygusuyla doluyor. "Sen de benim için özeldin. Hiç senin gibi bir arkadaşım olmamıştı. Sanırım bir daha da olmayacak." Margo'yu saymazsam, ama o arkadaşlık bambaşka bir düzeyde benzersiz.

Derin bir nefes alırken bakışları yavaşça yüz hatlarımın üzerinde geziniyor. "Seni mutlu ediyor mu?"

"Evet."

Çenesi geriliyor. "Seni tatmin ediyor mu?"

"Evet."

"Emin misin? Çünkü sen hazırdın-"

Katie'nin koluma vurduğu sert dirsek dikkatimi başka yöne çekiyor. İşte o zaman kulübenin sessizleştiğini fark ediyorum, seslerin vızıltısı azalıyor ve geriye hoparlörlerden gelen müzik sesinden başka bir şey kalmıyor.

Henry üç metre ötede durmuş bana bakıyor. Yüzü okunmuyor ama yine de tehditkâr.

Ronan'ın dudaklarından yumuşak bir "siktir" sesinin döküldüğünü duyuyorum. Yavaşça tekrar dik oturuyor ve gelecek boktan fırtınayı kabullenmiş gibi iç çekiyor.

Aman Tanrım. Bu neye benziyordu?

Birkaç rahatsız edici vuruş daha geçtikten sonra Henry kulübedeki sehpanın üzerinde bıraktığım telefonumu kaldırıyor. "Bunu unutmuşsun." Ses tonu yeterince dostça.

Kendimi kanepeden sıyırıp cesetlerin arasından ona doğru ilerliyorum, bir sürü gözün bize dikildiğini

hissediyorum. Sarıyorum

Kollarımı beline doladım. "Özür dilerim. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Sadece merhaba demek için uğramıştım."

"Savruldu mu? Ya da taşındı..." diye mırıldanıyor, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle, delici bakışlarıyla durumu inceliyor
-yüzler, elimdeki bira, tekila shot tabağı- Ronan'da durmadan önce şimşek hızında bir geçişle. Ve daralıyor.

Ronan onun bakışlarına karşılık vermekten çekinmez.

"Eski günlerin hatırına mı?" Connor, Henry'ye bir kadeh tekila uzatır. Eski zamanlar diye bir şey yok. Bu ikisi hiç birlikte içmedi. Connor, Henry'nin geçmişimizi bildiği ve isterse onu anında kovabileceği ya da bir kavgada parasının karşılığını verebileceği gerçeğinden dolayı biraz gerginse de bunu belli etmiyor.

Henry iğneyi kabul etmeden önce iki... üç... dört vuruş boyunca Connor'a sert bakışlarını dikti. "Bence Abbi'nin de bir taneye ihtiyacı var."

"Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler-" diye söze başlıyorum ama Henry tepsiden bir tane daha alıp bana uzatıyor.

"Oh, hayır. Buna ihtiyacın olacak," diye usulca uyarıyor Henry. İçkisini tuz ya da limon dilimi koymadan geri atarken gülümsemesi düpedüz hınzırcaydı.

Yaklaşan gerilime rağmen, kalçalarım beklentiyle sıkılıyor. Az önce gördükleri için beni cezalandıracak, ama zevk alacağım bir şekilde.

İçkiyi geri dolduruyorum, limon dilimini emerken iğrenç tadına karşı irkiliyorum.

Henry elini kaldırıp barmeni tersledi. "Bir sonraki içkiler benden."

Herkes alkışlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Tıslıyorum.

Bana bakıyor. "Arkadaşlarını tanımak. İstediğin bu değil mi?"

~ ~ ~

Sarhoş kadın personelden biri tarafından hırpalanmadan ya da Connor onu çileden çıkaracak iğrenç bir şey söylemeden bir an önce Henry'nin yanına dönmek niyetiyle ellerimi hızla sabunla ovuyorum. Henry'nin dört raundluk içkisinden sonra vücudum alkolün etkisiyle vızıldıyor.

ve benim de katılmam için ısrar etti. Eve tökezlemekten bir atış uzaktayım.

"Aman Tanrım, Henry Wolf çok seksi. Onunla seks yapmayı nasıl beceriyorsun? Yapabilir miyim bilmiyorum! Çok gergin olurdum!" Sanırım adının Tina olduğunu söyleyen bir kız, yanımdaki tuvalet aynasında uzun kahverengi saçlarını kabartırken küfrediyor.

Şimdiye kadar Henry'nin tarafını tutmuş olsam da, bu gece bana bunu söyleyen ilk kişi o değil. Ama alkol ve Henry Wolf'un birleşimi çoğu kadını küstahlaştırır.

Kıza sadece gülümsüyorum, tıpkı diğerlerine gülümsediğim gibi.

En uzak ahırın kapısı gıcırdayarak açılır ve Tillie dışarı çıkar. "Abbi!" Bana gözlerine ulaşmayan geniş bir gülümseme sunuyor. "Seni daha önce feribotta gördüğümde saçların bu kadar kırmızı değildi."

"Evet. Tris'e tekrar yaptırdım. Bu işte çok iyi." Bilinçaltımda parlak kızıl saçlarıma uzanıyorum. Tillie'yi ateş gibi kızıl saçları için kıskanırdım, o zamanlar annemin

ve turuncuya ya da daha kötüsü yeşile dönmesinden korktuğum için saçımı boyayamıyordum.

"Tanrım, işler yolunda gitmedi. Hizmetçi olarak başladın ve kendini patronun yatağında buldun." Keskin gözleriyle beni izlerken ellerine sabun sürüyor.

"Kesinlikle beklenmedikti," diye itiraf ediyorum kibar bir gülümsemeyle.

Ellerini durulayıp havluyla hızlıca kuruladıktan sonra koyu kırmızı bir ruj sürüyor. "Sanırım artık Wolf'un seni neden işe aldığını biliyoruz."

Bu kesinlikle "Senin adına sevindim" demek değil. Eğer Autumn ve Katie'nin söyledikleri doğruysa, kıskanç Tillie'nin arkamdan ne tür şeyler söylediğini ancak hayal edebilirim. Buradaki ilk gecemizde Tillie'yle yolda kol kola yürüyor, gülüyor ve şakalaşıyorduk. Onu yeni en iyi arkadaşım olarak etiketlemeye hazırdım. Ayrıca zil zurna sarhoştum ama konumuz bu değil.

"Wolf'un asistanları için bir şeyler yaptığını duydum, bu yüzden çok şaşırmamalıyız." Ruju dudaklarına sürüyor. "Aslında bir asistan olmaman çok kötü.

Wolf için çalışıyor artık. Sonuncusu bundan büyük bir tazminat paketi aldı, değil mi?"

Yani Tillie bir şekilde Kiera'yı duymuş. Ve daha fazla bilgi için araştırıyor. Dedikodu yapacak bir şey.

Önemli olduğundan değil ama sinir bozucu.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Gitmek için döndüm. "Saf olduğunu biliyorum ama gerçekten aptal mısın?

Bunun süreceğini düşünecek kadar mı? Çünkü üzülerek söylüyorum, sürmeyecek. Bunu herkes biliyor. Herkes bunu söylüyor.

Yüzünüze gülüyorlar ama sizi terk edip süper modellerine geri dönmesine ne kadar kaldığını görmek için bir havuz oluşturduklarını biliyorsunuz."

Sözleri beni tam da istediği yere, yani güvenime mızrak gibi saplandı. "Kim? Bu havuzda kim bahis oynuyor?"

"Hemen hemen herkes."

"Kim?" Talep ediyorum. Sonbahar mı? Katie mi? Midem bulanıyor.

Ronan mı?

Kayıtsızca omuz silkiyor. "Kulak misafiri olabileceğim şeyler hakkında ispiyonculuk *yapmam*."

Kafama dank etti. Demek bana olan bu kızgınlığı

bununla ilgili. O benim olduğumu öğrenmiş olmalı.

O gece James'le seks yapmışlar ve belli ki Lorraine'e söylediğimi düşünüyor.

Şimdi de beni kızdırmaya çalışıyor. Tanrım, Tillie çok kindar. Ve bir zamanlar ondan hoşlandığımı düşününce.

"Hey Tillie, bir dahaki sefere bir kadın için bacaklarını açtığında, belki önce adını sorarsın," diye mırıldanıyorum elimden geldiğince havalı bir şekilde.

Tillie'yi ağzı açık, yanakları kızarmış bir halde banyoda bırakıyorum, o küçüklük anı acımı biraz olsun hafifletiyor. Doğruca Henry'yi bıraktığım yere gidiyorum, ruh halim bozulmuş bir halde çatı katımıza dönmeye hazırım.

Artık orada değil. "Henry'nin nereye gittiğini gördün mü?" Katie'ye sordum.

"Sanırım kapıya doğru gidiyordu."

"Teşekkürler." Bahis hakkında bir şey söylemeye zahmet etmedim.

-Bir anlamı yok. Azalan kalabalığın arasından geçip ana kapıdan çıkıyorum.

"...Seni hemen şimdi kovmalıyım. Seni aylar önce kovmalıydım," diye hırladığını duyuyorum Henry'nin, Ronan'la karşı karşıya.

Oh, kahretsin. Anında ayıldım.

"Eğer bu seni daha büyük bir adam gibi hissettirecekse, devam et. Ama ben sadece Abbi'yi kolluyorum," diye karşılık veriyor Ronan, geri adım atmıyor, yüzü de aynı derecede sert.

"Sen sadece Abbi'yi becermek istiyorsun."

"Nasıl istemeyebilirim ki? Mükemmel bir kız." Ronan hınzırca sırıtıyor. "Ve aynı şeylerden hoşlanıyoruz. Ne tür şeyler olduğunu biliyorsun. Senin gibi bir pisliğin ona veremeyeceği şeyler. Ona veremezsin çünkü çok kıskanç, bencil ve kontrolcüsün."

Ohhhhh... kahretsin.

Henry'nin yumruğunun yanında sıkıca kapanışını izliyorum. Ronan'ın işi bitmemişti, yüzüne doğru adım atıyordu.

"Ve eğer geçen sefer yaptığın gibi onu tekrar incitirsen-" "Gitmeye hazırım." Aralarına daldım ve

Onları ayırdım ve kollarımı Henry'nin beline doladım.

Henry'nin göğsü öfkeyle kabarıyor. Onu en son böyle gördüğümde Scott'a yumruk atmıştı.

"Hadi, Henry. Gitme vakti geldi," diye yalvardım. "Buna değmez."

Uzun ve gergin birkaç dakikadan sonra uzun bir iç çekiş bırakıyor ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor. Beni gecenin ısıran havasına doğru götürüyor.

Ronan'a bir kez bakıyorum, bir sigara yakmış, yoğun bakışları hâlâ üzerimizde. "Bu da neydi böyle?"

"Sadece arkadaşını tanımaya çalışıyordum," diye hafifçe cevap veriyor. Bir sonraki nefesinde sesi sertleşiyor. "Onu hâlâ istiyor musun?"

"Hayır! Neden?"

"Hala ondan etkileniyor musun?"

Ronan hala çekici ve hep öyle kalacak. Henry'ye bunu söyleyemem, şu anki haliyle olmaz. Ama yalan da söylemek istemiyorum. "Margo'dan hoşlanıyor musun?" Ben de karşılık veriyorum.

Henry'nin çenesi gerilir. Yalan söylemeden bunu inkar edemeyeceğini biliyor, çünkü zaten itiraf etmişti. Nefes alan her heteroseksüel erkek Margo'ya ilgi duyar, diğer herkesle birlikte.

Titriyorum. Henry kareli ceketini silkiyor ve giymem için bana uzatıyor. "Sanırım o iki pislik yüzünden ceket almaya fırsatın olmadı.

seni omuzlarına alıp buraya taşımak için kapıma geliyorlar."

"Nasıl-"

"Güvenlik kameraları, Abbi. *Her yerdeler*. Bunu asla unutma."

Kendimi ona daha da yaklaştırmak için kolumu onunkinin içinden geçiriyorum. "Ronan'ı istemiyorum, eğer sorduğun buysa. Onunla tekrar birlikte olmayı düşünmüyorum. Senden başka kimseyi düşünmüyorum. İhtiyacım olan ya da istediğim tek şey sensin."

Akan su ve kahkaha seslerinin yükseldiği duş evlerinin önünden geçerken çakıllar ayaklarımızın altında çıtırdıyor.

"Yine de bu gece oraya girdiğimde onu senin üzerinde asılı buldum ve sen de her saniyesinden zevk alıyormuş gibi görünüyordun."

"Ronan hiçbir şey yapmaya çalışmıyordu. Yani bana mutlu olup olmadığımı sordu ama beni o kadar üzgün gördükten sonra tabii ki soracaktı. Biz sadece.... İlişkimizi açıklayamıyorum. Belki de seninkinin Margo'yla olan ilişkisine benziyordur."

"Sana karşı hisleri var."

"Hayır. Öyle değil."

"Öyle. Güven bana."

İç çektim. "Bu kavga nasıl başladı ki?" Ben tuvalete gitmek için ayrıldığımda Henry kibarca mutfak çalışanlarından birkaçının şefi ve onun ne kadar yetenekli olduğunu övmesini dinliyordu.

"Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Dışarı çıktım ve onu orada sigara içerken buldum. Hiç vakit kaybetmeden bana tüm sevgimi ve ilgimi hak ettiğini ve bunu sana vermem gerektiğini söyledi."

"Oh." Kaşlarımı çattım. "Bu Ronan'ın söyleyebileceği en kötü şey değil."

"Ayrıca sana iyi bir küçük kız gibi davranılmasını istemediğini de söyledi."

İç çekiyorum. Ronan'a bu konuda bir şeyler söylediğimi hatırlıyorum.

-Henry'nin benim bu kadar masum olmamdan ne kadar hoşlandığı hakkında... O zamanlar ben de onun masumiyetimden memnun *olmadığı* için o gazeteciyle yattığına inanıyordum. Ronan'ın bunu Henry'ye söyleyecek cesareti olduğuna inanamıyorum.

"Dişlerini dökmemek için her şeyimi verdim. *Tam olarak* neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"Üzgünüm, Henry. Belki de haklıydın. Bu gece buraya gelmek kötü bir fikirdi."

Sessizlik sürüyor. "Seni buraya taşırken kalçanı incitmediler, değil mi?" diye soruyor sonunda, daha yumuşak bir sesle.

"Hayır. Sorun yok. Bu öğleden sonra iyi olduğunu *biliyorsun.*" Sinsice gülümsüyor. "Bu gece eğlendin mi?"

"Tillie ile karşılaşana kadar öyleydim." Ona bahis havuzundan bahsediyorum ve yüzünde şok ya da öfke olmadığını fark ediyorum. "Şaşırmış görünmüyorsun."

"Ben değilim. Ve sen de olmamalısın. Bu tür şeylerin seni etkilemesine izin veremezsin."

"Evet, ama onlar benim arkadaşlarım."

"Arkadaşlar sizi her zaman hayal kırıklığına uğratır. Bu yüzden fazla arkadaşım yok."

"Ama onlar-"

"Onlar hayatınıza giren ve aynı hızla gidecek olan insanlar. On yıl içinde isimlerinin yarısını hatırlamayacaksınız. Diğerlerinin ise var olduklarını bile hatırlamayacaksınız. Onlara ihtiyacın olduğunda koşup gelmeyecekler, inan bana. Eğer zamanlarını ve paralarını boşa harcamak istiyorlarsa

Bize karşı bahis oynayanlar, bırakın oynasınlar. Size söz veriyorum, hiçbiri tek kuruş bile kazanamayacak."

"O kadar emin misin?"

Benimle yüzleşmek için yavaşlayarak durdu. Kollarını bedenime dolayarak beni göğsüne çekiyor. "Tanıştığımız ilk geceyi hatırlıyor musun? Sarhoş kıçını eve taşımak zorunda kaldığım geceyi?"

Güzel mavi gözlerine bakarken kıkırdıyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Bazı kısımları, evet."

Patika boyunca bir çift bize doğru yöneldi ve "Bu Kurt mu?" diye bir fısıltı duydum.

Henry onları duymazdan geliyor ve eğilip kulağıma fısıldıyor: "Bekaretini kaybetmen gerektiğinden bahsedip duruyordun ve ağzını boynuma dayamıştın."

"Evet, ne yazık ki bunu çok iyi hatırlıyorum," diye mırıldandım alaycı bir şekilde.

"Seni bu yol boyunca taşıdım, şuradan geçirdim," diye yakındaki bir alet deposunu işaret ediyor, "ve seni oraya götürüp tam olarak ihtiyacın olan şeyi vermek için çok istekliydim. Tam orada."

"Neden yapmadın?"

Bana düz bir bakış attı. "Çünkü annenin düşündüğünün aksine, benim bazı ahlaki değerlerim var. Ama o gece bana sahip oldun." Alkol kokan nefesi yüzümde geziniyor. "Eve gittim ve seni sikmeyi düşünerek iki kez mastürbasyon yaptım. En son ne zaman bir kadını düşünerek 31 çektiğimi söyleyemem, hele ki bir gecede iki kez. Kesinlikle birkaç yıl olmuştu."

Nefesim hızlanıyor. "Nerede?"

Fısıldıyorum. Kaşları kalkıyor.

"Nerede yaptın? Duşta mı? Yatakta mı?"

"Bir kez kanepede. Bir kez de yatakta." Sırıtıyor. "Neden? Beni bunu yaparken hayal etmek hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye itiraf ediyorum, utangaççа gülümseyerek. Henry'yi duşta izlediğim o ilk an aklıma geliyor - bacaklarını açmış, kolunu esnetmiş, yumruğuyla kendini okşarken boyunu sıkıca kavramış-. O zamandan beri kendine dokunuşunu defalarca izledim ama o ilk sefer her zaman hafızamda yer edecek.

Bacaklarımın arasında tanıdık bir ağrı zonkluyor ve tenim kızarmaya başlıyor.

Karnıma doğru sertleşiyor.

"Peki biz o alet kulübesinde miydik, senin düşüncelerinde?" Yumuşakça soruyorum. Evimizden bu kadar uzakta onunla alay etmek ve onu bu şekilde tahrik etmek tehlikeli bir hayvanla oynamak gibi ama tekila sağ olsun, kendime engel olamıyorum.

Ellerini üzerimdeki paltonun içine sokuyor ve sonra gömleğimin altına doğru ilerliyor. Ellerinden gelen ürpertiyle ciyaklıyorum ama o durmuyor, ellerini sırtımdan yukarı kaydırıp sütyenimi açıyor.

"Öyleydik. İlk seferinde." Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Seni soydum ve çalışma tezgahının üzerinde amını siktim. İkincisinde seni domalttım ve boşalana kadar kıçını becerdim. Sürekli çığlık attın ama çok hoşuna gitti."

Kalçalarım birbirine kenetlendi. Açık sözlü, açık saçık konuşan Henry en sevdiklerimden biri. "O zaman çok aydınlatıcı bir gece olacaktı."

"O zaman bile sana karşı koyma umudumun olmadığını biliyordum, kendimi aksine ikna etsem bile. Beni çoktan kazanmıştın. Ve her gece beni kazanmaya devam ediyorsun. Yani, evet. Eminim ki bize karşı bahis oynayan o aptallar aptaldan başka bir şey değiller." Eğilir

dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Hemen ardından çok daha derin bir öpücük geliyor ve vücudumdaki tüm sinir uçlarını harekete geçiriyor.

Arkamızda, çakıl taşları üzerinde ayak sesleri ve birkaç çığlık duyuyorum ama Henry rahat durmuyor, bir eli aşağı kayarak kıçımı kavrıyor ve bedenimi ereksiyonuna doğru çekiyor.

Bunu personel köyünün ortasında yapmasına şaşırdım. Belki de az önce içtiği viskiler ve yaptığı shotlar yüzünden söylediğinden daha sarhoştur. Ya da Ronan'ın söylediklerine o kadar kızgın ki, "iştahımı" tatmin etmenin sorun olmayacağını kanıtlamaya çalışıyor. Her iki durumda da onu durdurmayacağım. Bırak insanlar bizi görsün.

Tillie gibi kıskanç sürtükler bize iyice baksın. Ellerimi saçlarında dolaştırıyorum ve dilinin benimkiyle dans edişini hissederken kendimi kaybediyorum, artık soğuk havanın farkında değilim. Kıyafetlerini çıkarma ve içime girdiğini hissetme arzum her şeyden daha ağır basıyor.

"Sana şu anda ihtiyacım var," diye fısıldıyorum ağzına karşı. "O zaman hızlıca yürümeye başlasak iyi olur."

Düşüncesizce bir fikir aklıma geldi. "O kadar bekleyemem." Ağzını bırakıp elini tutuyorum ve onu yoldan aşağı çekmeye başlıyorum.

"Abbi, ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye soruyor eğlenerek.

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorsun. Eğer kodu değiştirmedilerse...." Bu alet deposundan bir kürek veya malaya ihtiyacım olduğunda kullandığım beş haneli kodu giriyorum, hala hatırladığıma şaşırıyorum.

"Farkında olduğunuzdan emin değilim-"

Kapıyı çekip açtığımda içerideki loş ışığın çoktan yandığını görüyorum.

"Aman Tanrım!" Bağırıyorum. Belboy Simon çalışma tezgahının üzerine eğilmiş, pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş ve dış mekan ekibinden Omar arkasında, kıçına sokuyor.

"Lanet olsun." Omar'ın gözleri korkudan büyürken Simon'dan ayrılır ve pantolonunu yukarı çekip prezervatifli, sert aletini külotunun içine sokmak için çabalar. Simon neredeyse aynı hızla hareket eder, kendi şişmiş uzunluğunu biraz daha özenle içeri sokar.

Ve aniden ikisi de yüzlerinde panik ifadesiyle bize bakmaya başladılar.

Henry kapıya doğru başını sallar. "Defol git."

"Özür dilerim Bay Wolf. Gidecek başka bir yerimiz yoktu," diyor Omar, sesinde yalvaran bir tonla.

Henry'nin elini havaya kaldırması Ömer'in daha fazla konuşmasını engelledi. "Açıklamana gerek yok. Bunu kimse duymayacak. Şimdi çık dışarı."

İkisi aceleyle dışarı fırlıyor, yanımızdan geçerken "özür dilerim" diyorlar.

Henry kapıyı kapatır. Ve kıkırdamaya başlar. "Ne demiştim ben sana, insanların seviştiği odalara bir şekilde *hep* giriyorsun diye?"

Yüzümü göğsüne bastırdığımda kıkırdamalarım hemen ardından geliyor. "Aman Tanrım, hiç bilmiyordum "

"İnsanların bu kulübeyi sevişmek için kullandığını mı? Ya da o ikisinin eşcinsel olduğunu mu?"

"İkisi de mi? Yani, bazı insanların bunu barakalarda yapmaktan bahsettiğini duydum ama o ikisi...." Henry'nin gizemli gülümsemesine bakıyorum ve kafama dank ediyor. "Biliyordun. Nasıl... güvenlik kamerası kayıtları," diye kendim cevap veriyorum.

"Tüm bu tuş takımları bir ana sisteme bağlı, dolayısıyla insanların ne zaman içeri girdiğini biliyoruz. Birisi son birkaç haftadır her gece aynı saatte içeri giriyormuş, bu yüzden yakındaki patikadaki kamera görüntülerini kontrol ettiler. Neler olduğunu anlamak zor olmadı."

"Yani biliyordun ve olmasına izin mi verdin?"

Henry'nin dudakları bükülür. "İnsanlar buralarda her yerde tavşan gibi sevişiyor. Ama bu ikisi gibi adamlar için çok daha zor olduğunu tahmin ediyorum. Oda arkadaşlarından bazıları duşta birbirlerini domaltmalarını sorun edebilir. Bu yüzden Belinda'ya sorun çıkmadığı sürece bu işin peşini bırakmasını söyledim."

"Bu... çok naziksin." Omar ve Simon'ın olduğu yere bakıyorum ve kayganlaştırıcı şişesini görüyorum. "Daha önce hiç böyle iki erkek görmemiştim."

"Neden şaşırmadım?"

"Şaşırdın mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden, elleri kollarımı sevecen bir ısınma hareketiyle ovuşturuyor. Ama tabii ki Henry'nin var.

Daha önce bir erkekle birlikte olmadığını biliyorum, bana da söylemişti. Tereddüt ediyorum. "Peki iki erkeği izlemek... sana bir şey *yapıyor mu*?"

"Hayır. Ama bu beni rahatsız da etmiyor." Yüzüne alaycı bir kaş çatma yerleşiyor. "Peki, beni neden tekrar buraya getirdin?"

"Kendimi maceracı hissediyordum ama...." Kendimi ona doğru bastırırken gergin bir şekilde kıkırdıyorum. "Kim bilir bu kulübeyi başka kimler kullanıyor. Belki de kulübemize geri dönmeliyiz."

Henry raftan usulca bir çekiç alır ve kapı koluna saplayarak kimsenin kapıyı açmasını engeller. "Pes edenleri sevmediğimi biliyorsun." Bir elini sırtıma koyarak beni tam da Simon'ın birkaç dakika önce durduğu yerde durmaya yönlendiriyor. "Burada boşa gitmemesi gereken mükemmel bir kayganlaştırıcı şişesi varken olmaz." Beni döndürüyor ve arkamda duruyor, elleri belimi kavrıyor. Boynumun kıvrımını dişlemek ve öpmek için eğiliyor.

Titreme uzuvlarımdan, göğüslerimden, bacaklarımın arasından geçiyor.

"Üşüdün mü?"

"Biraz," diye itiraf ediyorum, adrenalin damarlarımda hızla dolaşıyor olsa da.

"O zaman ceketimi üzerimde bırakmalısın. Şimdilik." Ellerini taytımın iki yanından içeri sokan Henry, taytımı ayak bileklerime kadar indiriyor, ardından külotumu da indiriyor ve en hassas yerimi havaya maruz bırakıyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve ağzımdan küçük sıcak hava tüyleri fışkırıyor ama yine de sıcaklıkla birlikte nefesim beklentiyle hızlanmaya başlıyor, Henry'nin dokunuşuyla serbest kalma vaadi içimi ısıtıyor.

"Kollarını masaya koy ve eğil."

Tıpkı Simon gibi.

İtaat ediyorum ve kendimi ayaklarımın altındaki pürüzsüz beton zemini ve arkamdan gelen Henry'nin siyah iş botlarını incelerken buluyorum.

Henry elini bacaklarımın arasına sokup ileri geri sürtmeye başladığında ağzım hafif bir nefesle açık kalıyor. Ona daha iyi erişim sağlamak için içgüdüsel olarak bacaklarımı birbirinden ayırıyorum, o da bunu hevesle yapıyor.

İki parmağım içime giriyor ve zaten orada olan ıslaklık havuzunu büyüterek içeri ve dışarı okşamaya başlıyor. Kısa süre sonra üçüncü bir parmak daha katılıyor ve beni iyice geriyor.

"Damlatıyorsun, Abbi." "Çünkü

seni çok istiyorum."

"Bu gece beni buraya kadar getirttin. Seni yatağımda sıcak ve çıplak bulmayı bekliyordum. Beni beklettin," diyor sakince. "Belki de ben seni bekletmeliyim."

Vücudumu onun eline karşı, eğer orada olsaydı sikine karşı yapacağım gibi sallıyorum.

"Abbi," diye homurdanıyor ve benim alaycı kahkahamı kazanıyor.

Kemerini çözüp fermuarını açarken ve kot pantolonunu kalçalarından aşağı indirirken çıkan şıngırtıyı duyuyorum.

Kan karnıma ve bacaklarımın arasına hücum ediyor. Kedime pompalandığını hissedebiliyorum, klitorisimin beklentiyle şişmesine neden oluyor.

Sırtımı kamburlaştırıyorum ve içime doğru geleceğini bildiğim ani hamleye hazırlanıyorum.

Ama Henry onun yerine kayganlaştırıcı şişesini aldı. Bir an sonra, ipeksi sıvı kuyruk sokumuma çarptı ve

bir akıntı halinde aşağıya doğru kayıyor. Dar girişime sürmek için başparmağını kullanıyor.

"*Bu* gece mi istiyorsun?" Bir parça gerginlikle fark ettim. Kamyonda, o köhne barda geçirdiğimiz geceden beri bana bunu yapmamıştı.

"Açık olalım; *her* şeyi istiyorum, her gece." Başparmağıyla dürtmeye başlıyor. Sadece hafif bir yanmayla içeri girecek kadar kaygan. "Daha geniş aç."

Bacaklarımı daha da açıyorum ve o iki eliyle de beni çalıştırmaya devam ediyor, sağ eli içimde, karnımda sıcaklığın alevlenmesine neden olan o noktayı okşarken, sol başparmağı yavaşça arkadan daha derine itiyor. Vücudum hızla tepki veriyor, basınç artıyor ve bacaklarımın arasından aşağı doğru yayılıyor.

"Aman Tanrım, bu çok yoğun."

Karanlık kıkırdaması göğsümde çınlıyor. "Bebeğim, daha yoğun bir şekilde başlamadım bile." Üç parmağını dışarı çıkardı. Sikinin başının girişime sürtündüğünü hissediyorum. Onu içeri almak için duruşumu hafifçe ayarlıyorum. İlk hamlesi o kadar hızlı ve derin ki şaşkınlıkla haykırıyorum.

"Çok mu zor?" diye mırıldanıyor, hiç de üzgün görünmüyor.

"Hayır. Daha sert istiyorum," diye meydan okuyorum.

Henry dikkatini siki ve kıçıma sokup çıkardığı başparmağı arasında paylaştırırken, sonraki her itiş yavaş bir tempoda, girip çıkıyor, girip çıkıyor, ikimizi de boşaltmak için acele etmiyor gibi görünüyor.

Kayganlaştırıcı şişesinin sıkıştırıldığını ve bir topak kayganlaştırıcının sıkı tenimin üzerinde biriktiğini duyduğumda yanık daha yeni azalmaya başlıyor. Başparmağını iki parmağıyla değiştiriyor.

"Nefes al. Yavaş gideceğim," diye yol gösterir.

İki parmağını yavaşça içime sokup kaslarımı gererken gözlerimi kapatıyorum ve nefesime konsantre oluyorum. Vücudumun bu girişe uyum sağlamasına izin verirken leğen kemiği zar zor sallanıyor.

"Hâlâ iyi misin?" Henry ceketimi ve gömleğimi yukarı iterek mırıldanıyor. İyi bir manzaraya bayılır.

"Evet," diye çıkmayı başarıyorum, kaslarım istemsizce sıkılıyor. Üzerimde o kadar çok kayganlaştırıcı var ki, parmak eklemlerinin tenime bastırdığını hissetmem uzun sürmüyor. Sonuna kadar girdi.

Kulağıma fısıldamak için üzerime kıvrıldı, "Seviyor musun

Bu mu?"

Bu yeni pozisyonun yarattığı baskı karşısında nefes nefese kaldım. "Bana yaptığın her şeyi seviyorum, Henry."

Boştaki eli gömleğimin önünden kayarak bir göğsümü dolduruyor, daha önce çözdüğü sütyen bu pozisyonda işe yaramıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Her şeyi."

"Kıçını sikmem hoşuna gitti mi?" "Evet,"

diye utanarak itiraf ediyorum.

"Güzel." Çene çizgime bir öpücük konduruyor ve içime bir ürperti gönderiyor. "Çünkü şimdi yapacağım."

Kaslarım onun edepsiz sözlerine karşı kasılıyor. Buna tekrar hazır mıyım? Tam burada, bir alet deposunda? "Tamam." İstesem bile Henry'ye hayır diyebileceğimi sanmıyorum.

Hemen parmaklarını ve sikini içimden çıkarıp beni boş bıraktı. Belimden tutarak beni döndürüyor ve bankın üzerine kaldırıyor.

"Nasıl bu tarafa geldin?"

Ceketini üzerimden çıkarıp toparlıyor ve arkama koyuyor. Kalçalarımı kenarla hizalıyor ve sonra beni masaya uzanmam için yönlendiriyor.

"Çünkü bu şekilde daha yoğun oluyor. Ve yüzünü görmek istiyorum." Bacaklarım neredeyse göğsüme bastırılana kadar kalçalarımın arkasını itiyor. "Çığlık atmanı izlemek istiyorum."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve eğilerek dilinin ucunu büzüşmüş kaygan tenimin üzerinde gezdiriyor.

"Aman Tanrım." Nefesim kesildi, kaslarım sıkıştı.

Dili dönüp duruyor, beni acımasızca kızdırırken gözleri benimkilere kilitleniyor.

Bu pozisyonda korkunç derecede açıktayım ama sanırım amaç da bu. Kapıya bakıyorum, birinin bu şekilde içeri girmesi fikri beni bir an için dehşete düşürüyor. Ama kapı çekiçle kapatılmış. Biri şifreyi girse bile, kimse içeri giremez.

Henry dikkatimin çok uzun süre dağılmasına izin vermiyor. Ayağa kalkıyor. Sert uzunluğunu daha fazla kayganlaştırıcıyla kaplamasını ve sonra etrafa yaymak için kendini okşamasını gergin bir heyecanla izliyorum.

"Bu masa mükemmel yükseklikte," diye mırıldanıyor, gözleri yüzümden hedefine kayıyor, bir yandan da masanın ucunu ovuşturuyor.

sikini birkaç kez dar noktanın üzerinde ileri geri hareket ettirdi. "Sanki onu tam da bu amaç için yapmışsın gibi."

"Ben ileriyi düşünen biriyim." Gülümsüyor, parmakları yanaklarımı ayırıyor. "Kaslarını gevşet. Nefes al."

Ve sonra içime girmeye başladı.

İkimizin de üzerinde o kadar çok kayganlaştırıcı var ki, vücudum onu geçen seferkinden çok daha hızlı kabul ediyor. Yine de yanmaya karşı irkiliyorum ve kendimi bundan gerçekten ne kadar zevk almış olabileceğimi merak ederken buluyorum. Belki de sadece o ana kendimi kaptırmıştım.

"Bana bak."

Kalçaları ileri geri sallanırken Henry başparmağını klitorisime yerleştirip etrafında yumuşak, yavaş daireler çiziyor ve her seferinde biraz daha derine iniyor.

"Bundan gerçekten zevk alıyor musun?" Soluk soluğa nefesler arasında soruyorum.

Dengeli bir bakışla beni sabitliyor. "Bayıldım. Sen de seveceksin. Ama kaslarını gevşetmeni ve beni içeri almanı istiyorum."

"Gömleğini çıkarabilir misin?"

Sırıtıyor. "Biraz soğuk, Abbi."

"Vücudunu görmek istiyorum."

Başka bir şey söylemeden, uzun kollu siyah gömleğini çıkarmak için başının üzerinden uzanıyor.

Önümüzdeki birkaç dakika boyunca, içime girip çıkarken yavaş hızını koruduğu için yontulmuş üst bedenine odaklanıyorum, dilimin sert meme uçlarının etrafında döndüğünü ya da göbek deliğinin altındaki koyu renkli saç çizgisi boyunca sürüklendiğini hayal ediyorum. Ve kaslarımı esnetmemeye çalışıyorum.

"Daha ne kadar var?" Parçalanacakmışım gibi hissediyorum. "Neredeyse geldik," diye fısıldıyor dişlerini sıkarak.

Gözleri karanlık ve arzu dolu, birleştiğimiz yeri izliyorlar. Ellerini iç baldırlarımın üzerinde kaydırarak bacaklarımı daha da ayırıyor.

"Çok derinsin," diye fısıldıyorum nefes nefese kalarak. O haklıydı. Bu geçen seferkinden çok daha yoğun.

Kayganlaştırıcıya uzanıyor.

"Yeterince yok mu?" Üzerime daha fazla sıkarken gülerek haykırıyorum. Yarığım boyunca ve daha aşağıya damladığını hissediyorum.

"Çok fazla kayganlaştırıcı diye bir şey yoktur.

Benim için kendine dokun."

Artık benden bunu yapmamı istediğinde tereddüt etmiyorum. Bir elimi bacaklarımın arasına sokuyorum. Parmaklarım şişmiş tümseğimin ve klitorisimin üzerinde kolayca kayıyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan yavaşça içime girip çıkmaya başlıyor. Elim bir an için acıyla durdu. Ağlamamak için dudağımı ısırıyorum.

"Yapma, Abbi. Seni dinlemek istiyorum," diye ısrar ediyor. Kaslı göğsünde ince bir ter tabakası oluşmuştu.

"Ama başka biri duyabilir."

"Güzel. Bırak duysunlar."

"Özel hayatınızı gizli tutmaya ne oldu?" "Görünüşe göre bazı çalışanlarım
kadınım. Devam et, Abbi."

Parmaklarımın etrafında dönüyor, klitorisimin üzerinde, yarığım boyunca kayıyor ve kayıyor, sık sık dalıyor. Yanma azaldı ve vücudum nihayet onun için gevşiyor. O da bunu hissediyor olmalı, çünkü içime daha sert girmeye başlıyor.

"Oh, Tanrım. Henry!" Sessiz kalmak gittikçe zorlaşıyor, dudaklarım aralanıyor ve küçük inlemelerim ve çığlıklarım ağzımdan kaçıyor.

Pompalarken başını arkaya doğru eğiyor ve bana sivri adem elmasının harika bir görüntüsünü veriyor.

Bu sedir masa, Henry'nin ceketi başım için biraz yastık sağlasa bile rahat olmaktan çok uzak ve yine de şu anda düşünebildiğim tek şey bana ne yaptığı.

"O kadar mükemmelsin ki. Çok sıkı, Abbi," diye inliyor Henry. Kaslarım onun girişini memnuniyetle karşılarken vücudumun kendi kayganlaştırıcısını ürettiğini hissediyorum ve sinirlerim baş döndürücü bir beklentiyle vızıldıyor.

"Daha sert," diye fısıldıyorum, her hamleyi karşılamaya başladığımda karnım ve uyluk kaslarım geriliyor.

Henry sikini kıçıma soktu. "Şu anda kendini görmelisin."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Başa çıkabilir miyim bilmiyorum

o."

"Yapabilirsin. Çok seversin. Al." Ceketimin cebinden telefonumu çıkaracak kadar yavaşlıyor. Kamerayı açıp bacaklarımın arasına doğrultuyor. Duruşunu ayarlıyor ve kaydederken tekrar içime girmeye başlıyor.

Kaslarım onun etrafında sıkılaşmaya başladığında, klitorisim zonklamaya başladığında, bacaklarımı mümkün olduğunca açma dürtüsü devraldığında bir nefes emiyorum.

"Demek amında kamera olmasını seviyorsun." Henry karanlık bir şekilde kıkırdar. "Bildiğim iyi oldu. Al, bunu izle." Bana telefonumu uzattı.

Onun güzel şişmiş sikinin kıçımı dolduruşunu, kayganlaşmış bedenimin onun etrafında gerilmesini, her itişinde onu kabullenişini izlerken nefesim kesiliyor. Video sadece on beş saniye ama o hala beni becerirken izlemek, o tanıdık karıncalanmanın omurgamın tabanında başlaması için gereken tek şey.

"Geliyorum," diye nefes alıyorum, kendimi desteklemek istercesine avuçlarımı masaya bastırıyorum, odağım şimdi yukarıdaki alçak sedir tavanda.

Henry parmaklarını tekrar amımın derinliklerine iterken haykırıyorum.

İçime, kas duvarımın arkasına doğru bastırıyor. Aletinin diğer tarafımı okşadığını hissedebiliyorum.

İtişlerinin hızını artırıyor. "Abbi," diye zorluyor sıkılmış dişlerinin arasından.

İlk dalga karnımın altından ve kalçalarımdan aşağı doğru patlıyor. Duygu omurgamdan yukarı doğru akarken, kaslarım Henry'nin etrafında nabız gibi atarken, hem sikine hem de parmaklarına karşı sıkarken haykırıyorum ve kalçalarımı sabit tutuyorum.

"Siktir!" Hemen peşinden geliyor, ciğerlerinden derin bir inilti kopuyor, bir eli kıç yanağımı sıkıca kavrıyor, nabız gibi atan boyu beni çıldırtmak için kaslarıma karşı çalışıyor. Tohumları içime akarken sıcaklığı hissedebiliyorum.
"Tanrım, Abbi." Elini içimden kaydırıyor, ağır vücudu üstüme düşüyor. Bacaklarım jöle gibi iki yana açılmıştı.

Birkaç uzun an boyunca bu şekilde yattık, pantolonlarımız sessiz geceyi dolduruyordu.

"Peki, alet edevat odası hayal ettiğin kadar iyi miydi?" Fısıldıyorum.

"Daha iyi. Çok daha iyi. Benim versiyonumda bir şişe kayganlaştırıcı yoktu," diye mırıldanarak kıkırdamamı sağladı.

"Şimdi bir duşa ihtiyacım var. Her yerim yapış yapış. Her tarafım yapış yapış."

Yüzünü boynuma gömüyor ve boğazıma bir öpücük konduruyor. "Döndüğümüzde sana bir banyo hazırlayacağım. Sanırım bazı kısımlarının buna ihtiyacı olacak. Sana çok sert davrandım."

Bedenim hâlâ içimde olan sikinin etrafında kenetleniyor. "Hoşuma gitti," diye utangaççа itiraf ediyorum. "Özellikle de elini eklediğin o son kısım."

"İçimde öyle bir his vardı."

Kollarımı onun çıplak, ateşli üst bedenine doladım. "Benim için yaptığın her şeyi seviyorum."

Gözlerimin içine bakacak kadar kendini kaldırıyor. "Ve senin için yapmak istediğim her şeyi kabul etmeni seviyorum."

"Seni seviyorum." Kahverengi saçlarının uçlarıyla oynamak için uzandım. "Ama lütfen aletini kıçımdan çıkarır mısın? Şu an biraz rahatsız edici."

Kıkırdıyor. "Tabii. Bana bir dakika ver." Çok yavaş ve özenli bir şekilde kendini içimden çıkarıyor.

Çabucak giyiniyoruz, soğuk nemli ve kızarmış tenimizi sarıyor.

"Peki ya bu?" Neredeyse boş olan kayganlaştırıcı şişesini elime aldım.

Elimden usulca aldı. "Muhtemelen burada bırakmamalısın. Yolda atarım."

Çekici sapından kaydırıyor ve dışarı çıkıyoruz. Üç figür ana yolda, sadece yirmi adım ötede oyalanıyor. Connor ve az önceki söğüt gibi esmer kadın elektrik direğinin yanında duruyorlar. Henry'yi görünce esmerin gözleri açılıyor. Connor'ın yüzünü kendini beğenmiş bir sırıtma kaplıyor.

Ronan çöp kutusunun yanında. Her zamanki soğukkanlı hali, elinde yanan bir sigara, yollarda ya da diğer ana personel alanlarında sigara içmesine izin verilmediğini bilmesine rağmen. Karanlık ve bilmiş bakışları üzerimizde.

Bizi duymuş olmalılar.

Kolunu belime dolayan Henry, sanki hiç umurunda değilmiş gibi beni sakince yanlarından geçiriyor. Kayganlaştırıcı şişesini Ronan'ın boştaki eline sıkıştıracak kadar yavaşlıyor. "Senin için biraz kalmış olmalı," diye mırıldanıyor gülümseyerek, Ronan ve benim duyabileceğimiz kadar yüksek bir sesle. Devam ediyoruz.

Ronan'ın elindeki kayganlaştırıcı şişesini incelediğini görmek için arkama bakıyorum. Sonra başını sallayıp küçük bir gülümsemeyle şişeyi çöp kutusuna atıyor.

~ ~ ~

"Mühendislerle ne zaman buluşacaksın?" Sabah güneşi, tam olarak çekmediğimiz karartma perdelerindeki çatlaklardan süzülüyor ve yaramaz parmak uçlarımla sertleşen meme uçlarını incelememe yetecek kadar ışık sağlıyor.

"Ben değilim."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi? Bugün de buradalar sanıyordum." "Buradalar. Ama bunu onlara söylemem için bana ihtiyaçları yok.

İşlerini nasıl yapacaklarını," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde, sesi derin ve cızırtılı.

"Ne zamandan beri insanlara işlerini nasıl yapacaklarını söylemiyorsun?" Sıcak, temiz tenine bir öpücük konduruyorum. Dün gece birlikte yaptığımız banyodan kalma nane kokulu sabun kokuyor.

"Demek bu sabah *o* ruh hallerinden birindesin." Bana doğru yuvarlanıyor, kolunu vücuduma dolayarak beni kendine doğru katlıyor. Ona böyle yaslandığımda kendimi çok küçük hissediyorum. "Bu her şeyi bilen kızıl saçlı hayatıma girip işleri bozduğundan beri." Dilini dudaklarımın kenarında gezdiriyor. "İnsanlara işlerini nasıl yapacaklarını söylemekten bahsetmişken, Nailed It online sipariş için tüm arka uç işlerini halletmiş gibi görünüyor."

"Evet, o e-postayı gördüm."

"Bazı kararlar almak için önümüzdeki hafta onlarla görüşmeniz gerekiyor. Üretimi başlattıklarında satış yapmaya başlayabilirsiniz."

"Biliyorum. Her şeyi nasıl bu kadar hızlı hazırlayabildiler? Yani, sadece yasal düzenlemeler bile aylar sürebilir."

"Bir havuz dolusu parası olan sabırsız bir zorbanın başarabilecekleri inanılmaz." Sözlerinde mizah var.

"Henry ....."

"Bana senin adına talepkar olmamamı söyleme. Asla dinlemeyeceğim." Güçlü, sıcak eli omurgamı yumuşatıyor.

"Ama bu kadar küçük bir şey için bu kadar para ve çaba harcadığınızı fark ediyorsunuz."

"Her türlü avantajı elde ediyorsunuz. Eğer küçük kalırsa, bunu sen istediğin içindir. İstediğin bu mu?"

"Bilmiyorum. Ama -"

"Kendine biraz daha güven, Abbi."

Ona daha da sokuluyorum, bacağımı onunkine doluyorum. "Peki, bugün ne yapacağız o zaman?"

"Bunun dışında mı?"

"*Bütün* gün yatakta yatamazsın. Bunu yapamazsın. Kafan patlar." Bu adamın hep acil işleri var.

Kalçamın geri kalan kısmını kalçasının etrafından çekiyor ve sırt üstü dönüyor. Sonunda onun üstüne uzanıyorum, ona biniyorum, sert horozu uyluklarımın arasına mükemmel bir şekilde yerleşiyor.

İçgüdüsel olarak kendimi ona sürtmeye başlıyorum ve göğsünün derinliklerinde bir memnuniyet sesi duyuyorum.

"Daha sonra Lux'ta güzel bir yemek yiyebileceğimizi düşündüm." Benim hareketlerime uyuyor.

"Bu hoşuma giderdi."

Parmağı tekrar omurgamdan aşağı kayıyor, bu sefer daha da ileriye, yanaklarımın arasına doğru devam ediyor. "Bu sabah nasılsın?"

"Biraz ağrıyor," diye itiraf ediyorum. "Ama kötü anlamda değil." Sevdiğim şekilde, Henry'yi saatler sonra bile hâlâ içimde hissedebiliyorum.

Kalçalarımdan tutarak leğen kemiğimi yeniden kavrıyor ve ustalıkla içime doğru itiyor. "Otur."

İstenileni yapıyorum, örtülerin üzerimizden düşmesine izin veriyorum.

Işığa ulaşabileceği kadar yakın. Işığı açıyor ve odayı yumuşak bir ışıkla dolduruyor. Uykulu gözleri, şimdi koyu sıcak bir mavi, ben onu yavaşça sürerken dolgun, ağır göğüslerime yerleşiyor ve her yuvarlanışta sallanmalarını izliyor.

"Tanrım, Abbi...." Yumuşak bir şekilde inliyor ve bir anlığına avuç içleriyle gözlerini kapatıyor.

"Sorun nedir?"

Birdenbire dik oturur, karnındaki etkileyici bir kas tabakasıyla kendini yukarı çekmiştir. "Hiçbir sorun yok." Bir eli kafatasımın arkasında kıvrılıyor, bir elinin parmakları benimkilerin arasından geçerken diğer eli kuyruk sokumuma yerleşiyor ve bedenimi onunkilerle aynı hizaya getiriyor. "Her şey mükemmel amına koyayım. *Sen* benim için mükemmelsin. Sen benim için nasıl bu kadar mükemmelsin?"

Bu retorik bir soru olmalı, çünkü ben cevap veremeden ağzı benimkinin üzerine kapanıyor ve içime girdikten çok sonrasına kadar da gitmiyor.

~ ~ ~

"Hiç ıstakoz denemedim," diye

itiraf ediyorum.

"O zaman ıstakoz al."

"Ama ya beğenmezsem?"

"O zaman başka bir şey sipariş et." Sanki herkes böyle yaparmış gibi söylüyor.

Menüyü tekrar gözden geçirip tereddüt ettiğimde garsona, "Istakoz kuyruğu ve muhtemelen sonrasında başka bir şey alacak. Ben T-bone alacağım, az pişmiş."

"Evet, efendim. Cedric şarap seçiminizde size yardımcı olmak için birazdan burada olacak." Garson hızla uzaklaşmadan önce bana kibarca başını sallıyor.

Gözlerimin Lux'ın içinde gezinmesine izin veriyorum. Mekânın sadece yarısı dolu, müşteriler pahalı beyaz örtüler ve dans eden konik mumlarla donatılmış yuvarlak masalarda oturuyor. Buraya daha önce birkaç kez gelmiştim ama uzun zamandır gelmemiştim ve her seferinde Henry'nin asistanı olarak, onun için bir şeyler getirip götürürken ya da not alırken. "Buranın ne kadar güzel olduğunu hiçbir zaman takdir edemedim. En azından bu açıdan."

"Misafir olarak mı?" "Evet."

Henry peçetesini açıyor ve kucağına koyuyor. Ben de onu takip ediyorum. "Buna alış. Bunun gibi yerler göreceksin,

ve bundan daha güzel." Masanın öbür ucuna uzanıp parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. "Sana dünyayı vereceğim, Abigail Mitchell."

Çoktan söyledin, içimden şöyle demek geliyor. "Dünyaya ihtiyacım yok, Henry. Sadece sana ihtiyacım var."

Kristal mavisi gözleri üzerime yerleşiyor ve uzun bir süre beni inceliyor. "Ben varım." Dudaklarında küçük bir sırıtma beliriyor. "Kötü huylu ve hepsi."

Şakacı bir şekilde omuz silkiyorum. "O

kadar da kötü değilsin." "Hayır mı?"

"Hayır. O öfkeyi nasıl dindireceğimi bilirken

olmaz." Kaşları hafifçe kalkıyor. "Peki bu nasıl

olacak?"

Topuğumu tekmeliyorum ve bacağımı uzatarak ayağımı kalçalarının arasına kaydırıyorum ve sürtmeye başlıyorum. Bacaklarını biraz daha açarak bana erişim sağlıyor. Ayak parmaklarıma karşı sertleştiğini hissediyorum. "Gördün mü?"

Gülümsüyor. "Ama başlangıçta kötü bir ruh halinde değildim."

Şu anın iyi bir zaman olduğuna karar verdim. "Neden bana doğum gününün yarın olduğunu söylemedin?"

Bakışları dolaşırken gülümsemesi bozuluyor.

"Sanırım yeni bir asistana ihtiyacım olacak," diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

"Miles'ı suçlama. Bana söylemesini ben istedim. Yapmamam gereken bir şeydi."

"Seninkinin ne zaman olduğunu bana

hiç söylemedin." "Söylememe gerek yok.

Eminim zaten-" "3 Mart."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Gördün mü?"

"Benim için sıradan bir gün. Altın madeninde toplantılarım var." Buzlu suyundan uzun bir yudum alıyor. "Doğum günleri ailemizde hiçbir zaman büyük bir olay olmamıştır."

"Hiç mi?" Annem bile, her ne olursa olsun, her zaman herkesin ve köpeklerinin doğum günümün kutlu olduğunu bildiğinden emin oldu.

"Büyükannem her zaman bir pastamız olmasını sağlardı." Özlemle gülümsüyor. "Kadının bir tane satın almak için dünyadaki tüm parası vardı ve yine de her zaman pişirmek için zaman ayırırdı. O kutulu karışımları da kullanırdı. En iyisi onlardı.
O öldükten sonra... sadece herhangi bir gün."

"Bu çok üzücü."

"O benim dünyamdı."

"Artık öyle değil. Peki ne istiyorsun?" "Ağzını sikimin

etrafına koymanı," diyor hiç kaçırmadan.

Bir ritim.

"Henry!" Ona ters ters bakıyorum ve işitme mesafesindeki iki masaya bakarak kızarıyorum. "Sik" gibi kelimeler dikkat çekmeye meyillidir. Neyse ki kimse bize doğru bakmıyor. Ayağımı ovuşturarak mırıldanıyorum, "Şey, bu kolayca ayarlanabilir. Ama *başka* ne istiyorsun?"

Ağır ağır iç geçiriyor. "Hiçbir şey. Alaska'da seninleyim. Şu anda isteyebileceğim tek şey bu. Ciddiyim." Elini masanın altından kaydırıp ayağımı kavrıyor ve masaj yapmaya başlıyor. "Ve durmak zorundasın yoksa gitmek için kalktığımda gerçek bir sorunumuz olacak."

O sırada sommelier Cedric masamızın yanında belirdi ve benim de karşılık verebileceğim eğlenceli şakalaşmalara son verdi.

~ ~ ~

Henry'yi rıhtım boyunca balıkçı teknesine doğru takip ederken ceketimi kendime doğru çekiyorum, ayak seslerimiz tahtalara çarparak çukur bir ses çıkarıyor. "Tekne gezintisi için çok geç olmadığına emin misin?"

"Çok uzağa gitmiyoruz. Sadece körfezin dışına."

"İyi, çünkü Antivert'imi almadım." Sonuncusu Bu gemide olduğum zaman, Hachiro buraya geldiğinde

Henry'nin bir dergi için fotoğraflarını çekerken kusmamak için güvertenin altına uzanmak zorunda kaldım.

"Gitmeye hazır mı?" Henry daha önce rıhtımda çalışırken gördüğüm bir adama soruyor.

"Motor biraz ısınıyor. Sesi düzgün geliyor."

"Teşekkürler, Ken." El ele tutuşurlar ve sonra Henry'nin gemiye binmeme yardım ediyor. Ken ipleri çözüyor ve Henry dümende, yavaşça uzaklaşıyoruz.

"Bütün bunlar da ne?" Güvertenin ortasında duran battaniye yığınına bakarak soruyorum. Şu uzun elektrikli ısıtıcılardan iki tanesi her iki yanda duruyor, kırmızı renkte parlayarak bana açık olduklarını ve ısı pompaladıklarını söylüyorlar.

"Uzan. Rahatına bak" diye cevap verdi.

Hoş bir sürpriz olarak, diğer örtülerin altına gömülmüş bir portatif yatak ve uyku tulumu buluyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp tulumun içine giriyorum, rahat etmek için eşofman ve sweatshirt giydiğim için mutluyum. "Burası sıcakmış."

"Mesele de bu zaten." Henry'nin kıkırdaması tekne motorunun alçak gürültüsünü bastırıyor. "Birkaç dakika içinde orada olacağım."

Başımı yastıklardan birine yaslıyorum ve bakışlarımı üzerimizdeki gökyüzüne ve kalın yıldız örtüsüne dikiyorum. "Çocukken Jed'le birlikte yıldızların altında uzanırdık," diye mırıldanıyorum. "Takımyıldızlar için aptalca isimler uydururduk.

Doğru bildiğimiz tek şey kepçelerdi." "Aşağıdaki

gökyüzü buradaki gibi mi görünüyordu?"

"Hayır, hiçbir şey burası kadar güzel değil," diye gülümseyerek itiraf ediyorum.

Henry yaklaşık on dakika sonra motoru kapattı. Karanlık suya düşerken çapanın sesi duyuluyor. Bizi küçük bir koya park ettiğini görecek kadar doğruldum, en yakın ışık en az yarım mil ötedeki bir kulübeden geliyordu.

"Burası neresi?" O aşağı inerken soruyorum. Ayakkabılarını çıkarıp uyku tulumunun içine giriyor ve beni ürperten bir soğuk dalgasını da beraberinde getiriyor.

"Büyükannem ve büyükbabam biz küçükken geceleri bizi buraya getirirlerdi."

"Yıldızlara bakmak için mi?"

"Elbette," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor ve başımın üzerinden bir şeye uzanıyor. Bir şişe şampanya çıkardı.

ve köşede durduğunu bile fark etmediğim bir sepetten iki flüt.

"Bu kadar romantik olabileceğini kim bilebilirdi?"

Alay ediyorum. "Isabella'ya teşekkür et. Bütün bunları ayarlayan o.

Benim için. Otur."

Yapıyorum ve o da arkamızdaki tüm yastıkları -toplam altı tane- destekliyor. Mutlu bir şekilde onlara yaslanıyorum, kolu altımda kıvrılıyor, onun kokusu etrafımda dolaşıyor.

"Burada su çok sakin." Tanrıya şükür, tekne sallanmıyor bile.

"Şuradaki gökyüzünü izle," diye fısıldıyor, boştaki eliyle işaret ederek.

Orada rahat bir sessizlik içinde uzanmış, şampanyamızı yudumluyor ve gökyüzüne bakıyoruz, ellerim Henry'nin göğsünde ve karnında tembelce ileri geri geziniyor. Vücudu bana karşı son derece rahatlamıştı, bu genellikle onda sadece orgazm olduktan sonraki dakikalarda hissettiğim bir şeydi.

Soluk yeşil bir ışık dalgası aniden

Gökyüzü.

Kaşlarımı çattım. "Neydi o?"

Henry hiçbir şey söylemiyor, gözleri yukarıda ve ileride kilitli kalırken gülümsüyor.

Birkaç dakika sonra, bir dalga daha sıçrıyor, bu seferki daha parlak, pembe bir dokunuşla.

Kafama dank etti. "Kuzey ışıkları!" Onları nasıl unutmuşum?

Henry sırıtıyor. "Aurora Borealis. En çok sonbahar ve kış aylarında aktif olurlar. Gökyüzü açık olduğu için bu gece onları görebileceğimizi biliyordum. Burası izlemek için en iyi yer."

İç çekip Henry'ye yerleşiyorum ve yeşil, pembe ve mor dalgaların yoğunluğu ve sıklığı arttıkça ışık gösterisini mutlak bir huşu içinde izliyorum. Her biri nefesimi kesiyor ve ciyaklamama neden oluyor.

"Bu ışıkların sana benden daha çok yaradığını düşünmeye başlıyorum," diye mırıldanıyor, iri ve sıcak bedeni benimkiyle kaşıklaşana ve başım kolunun kıvrımına yerleşene kadar yerimizi değiştiriyor.

"Onlarla ilk kez birlikte oluyorum, sanırım bunu göreceğiz. Senden daha mı uzun süre dayanıyorlar?" Şaka yapıyorum.

Karşılığında yanağıma şakacı ama keskin bir tokat yiyorum. Ve sonra sıcak eli eşofmanımın önünden aşağı kayıyor ve külotumun içine giriyor. Parmakları kıvrımlarımın arasında duruyor. "Ciddiyim. Işıklardan mı iniyorsun?"

"Kapa çeneni!" Yumuşakça karnına dirsek attım.

Parmakları bacaklarımın arasındaki yavaş keşiflerine devam ediyor, işaret parmağı içeri girerken dudaklarımdan bir iç çekiş çıkarıyor.

"Sıcak ve sırılsıklam. Tam istediğim gibi." Pantolonumu kalçalarımdan ve dizlerimden aşağıya indirecek kadar uzun süre çekip çıkardı. Şimdi neden bol kıyafetlerde ısrar ettiğini anlıyorum.

Yuvarlanmaya çalışıyorum ama yumuşak bir "Kal" sesiyle beni durduruyor. Yüzünü enseme gömüyor, sıcak nefesi tenimi yalayıp nazikçe ısırırken ve öperken gıdıklıyor. Arkamda yer değiştirdiğini hissediyorum ve kendi eşofmanını indirdiğini fark ediyorum.

Bir elimi kaldırıp başının arkasına koyuyorum. "Bu gece sert olsun istemiyorum Henry."

"Bu gece sert olmayacak," diye söz veriyor. Beni açmak için eliyle kalçamı yukarı ve dışarı kaldırıyor, tutuyor

arkamda kendini yerleştirirken. Pürüzsüz ucunun girişimi dürttüğünü hissediyorum.

Ve sonra içime batıyor.

Duyularım aşırı hızlanırken gözlerimi kapatıyorum.

"Kim bilir bunu bir daha ne zaman göreceğiz.

Rahatla

Bacağını kaldır ve izle. Kendine dokunmak yok."

Yerleşiyor, hamleleri telaşsız, sadece arada bir ara verip boynuma ve omzuma şehvetli bir öpücük konduruyor.

Sonsuza kadar devam eden, cezalandırıcı derecede yavaş bir tempo. Her ikimizi de ustalıkla serbest bırakıyor, kalça hareketlerim daha acil hale geldiğinde ya da kendi nefesi düzensizleştiğinde, boşalmak üzere olduğunun bir işareti olarak oyalıyor. Battaniye kozasının içinde tenimiz terden kayganlaşıyor ve belimin altındaki her sinir canlı bir tel gibi hissediyor.

"Kimin daha uzun süre dayanacağını düşünüyorsun? Kuzey ışıkları mı, ben mi?" Henry alaycı bir şekilde mırıldanıyor. Çoktan solmaya başladılar.

Gözlerimi kapatıyorum, karnımın alt kısmına bir tane daha hücum ettiğini hissediyorum. "Sen, bebeğim. Kesinlikle sen."

"Gelmek ister misin?"

"Tanrım, evet." Orgazmım sonsuza dek orada, ulaşamayacağım bir yerde duruyordu.

Bacağımı bırakıyor ve şişmiş klitorisime dokunmak için elini bacaklarımın arasına sokuyor.

Neredeyse hemen boşalıyorum, çığlığım sessiz koyda yankılanıyor.

Hızını artırmıyor ama son beş hamlesinin sert olduğundan emin oluyor. Kulağıma homurdanana ve içimde nabzının attığını hissedene kadar bu kadar sürüyor.

Onu şefkatle öpmek için geri dönüyorum. "Bu gece için teşekkür ederim."

Henry ağzıma karşı iç geçiriyor. "Seneye yine yaparız. Anlaştık mı?"

Gülümsüyorum. "Anlaştık... bekle. Saat

kaç?" "Hiçbir fikrim yok."

Daha önce bir kenara attığım telefonuma uzanıyorum. "Saat gece yarısını geçti. Bugün senin doğum günün."

"Hmm...." Avuçları çıplak karnımın üzerinde

geziniyor. "Doğum günün kutlu olsun," diye

fısıldıyorum dudaklarına karşı, çekerek alt dudağını şakacı bir şekilde dişlerimin arasına aldım.

Sırıtıyor. "Bana bunu mu aldın? Doğum günü sikişi mi?"

"Birden fazla, eğer şanslıysan." Kıkırdıyorum. "Seni seviyorum, Henry."

Duraklıyor. "Bu kelimeleri her söylediğinde, onları gerçekten içimde *hissedebiliyorum*."

Gülümsüyorum. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." Jed bunları bana hep söylerdi. Ciddi olduğunu sanırdım, belki de öyleydi. Ama Henry'nin kolay sevmediğini biliyorum. Bu sözler onun dudaklarından her döküldüğünde kalbim kabarıyor.

"Ve sen bana böyle baktığında...." Bakışları yüzümde geziniyor. "Sen istediğimi fark etmediğim bir hediyesin. İhtiyacım olan. Seni seviyorum Abbi." Birkaç dakika boyunca şehvetli bir öpücüğün içinde kayboluyoruz, sonra çekiliyor ve bir kez daha arkama uzanmak için kendini ayarlıyor. Ben uyuklamaya başlayana kadar rahat bir sessizlik içinde, vücutlarımız birbirine dolanmış, sıcak ve tamamen tatmin olmuş bir şekilde Alaska gökyüzüne bakarak uzanıyoruz. Uykulu uzaklarda bir yerde, onun pantolonumu geri çektiğini ve tekneyi çalıştırmak için yorganın altından sıyrıldığını hissediyorum. Motor rahatlatıcı bir gümbürtü çıkarıyor. Henry bizi Wolf Cove'a geri götürürken ben sıcak yorganın altında kalıyorum.

On Beşinci Bölüm

"Bunu yarın yapamaz mısın? Doğum günün olduğunu biliyorlar mı?"

Henry kahvesinden bir yudum alarak kıkırdıyor. "Haftalardır işe dönmek için bekleyen yüzlerce insan var. Bugün doğum günüm diye bunu erteleyecek değilim. Çalışmamayı göze alamayan sadık çalışanlarımızı çoktan kaybettik."

Ben huff.

"Oraya sadece amirlerle görüşmek ve nasıl çalıştığımı görmelerini sağlamak, çalışanlara moral verici bir konuşma yapmak ve güvenlik sorunlarının tatmin edici bir şekilde çözüldüğünü kanıtlamak için madeni gezmek için gidiyorum. Öğleden sonra dönmüş olacağım."

Tabaktan bir kruvasan koparıyorum ve ayırmaya başlıyorum. "Tamam. Ben burada bekleyeceğim...." Beyaz bornozumun uçlarının düşmesine izin veriyorum, altımda birlikte aldığımız duştan yeni çıkmış çıplaklığım ortaya çıkıyor.

"Tanrım, Abbi. Bugün zaten üç kez seviştik ve saat daha sabahın sekizi," diye mırıldanıyor Henry, vücuduma uzun uzun bakmaktan kendini alamıyor, dolgun, yuvarlak göğüslerimde, çok sert emdiği için yanlışlıkla bıraktığı kırmızı izde duruyor. "Biliyor musun, sanırım arkadaşın Ronan haklı olabilir. İhtiyaçlarını karşılamak için yeterli olmayabilirim."

"Haklısın. Belki de iki adama ihtiyacım var," diye espri yapıyorum ve düz bir bakış kazanıyorum. "Ve bu sabah şikayet ettiğini duymadım."

"İnan bana, ağzında sikimle uyanmaktan şikâyet ettiğimi asla duymayacaksın." Son tost parçasını da ağzına atıyor ve sonra peçeteyle ağzını silerek sandalyesinden kalkıyor. Elime uzanıyor ve beni kendine çekiyor. Çenemi nazikçe kavrıyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Tüm bunları ayarladığın için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Helikopter pistine kadar sizinle yürümemi ister misiniz?"

"Bunun gibi mi?" Bornozumu çekip açtı.

Kollarımı beline doluyorum, vücuda oturan siyah kazağı göğüslerimi yumuşacık sarıyor. Kıyafet seçimi

Kasıtlı olarak. Madenin yeni sahibi olarak takım elbise ve kravatla ortaya çıkmanın kimseyi ikna etmeyeceğini düşünüyor. "Değişebilirim."

"Hayır. Sorun yok. Burada, sıcak yerde kal."

"Peki ya akşam yemeği? Ne yapmak istersin, yine mi Lux? Bizim için rezervasyon yaptırabilirim."

Uzun kızıl saçlarımdan bir tutamı yüzümden itiyor. "Neden burada kalmıyoruz? Böylece bütün gece kesintisiz bir şekilde seni tatmin etme konusunda başarısız olabilirim."

Kıkırdıyorum, ellerim onun heykelli sırtında geziniyor. "Anlaştık."

Son bir öpücük için eğiliyor. "Gitmem gerek."

Onu bırakıyorum ve kapıdan çıkışını izliyorum, Yolda ceketini kaptı.

"Seni seviyorum," diye sesleniyorum ama kapı çoktan kapanmış ve beni duymuyor.

Saati tekrar kontrol ediyorum. Sekizi biraz geçiyor. Eğer öğleden sonra dönerse, bu bana sekiz saat kazandırır. Umarım bu sabah gözümü açtığım anda aklıma gelen plan için yeterli bir süre olur.

Konsiyerj masasını arayıp parmaklarımı çapraz yapıyorum.

"Günaydın, Bay Wolf. Nasıl yardımcı olabilirim?" Diğer taraftaki ses hoş bir şekilde cıvıldıyor.

"Sonbahar! Tanrıya şükür! Isabella'nın numarasına ihtiyacım var. Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Hey, Abbi! Tabii ki!"

~ ~ ~

"Sen tam bir pisliksin Connor," diye mırıldanıyorum sarsıntılara karşı göğsüme sarılırken.

"Hey, çukurları oraya ben koymadım," diye karşı çıkıyor. "Evet, ama onlara çarpmak için direksiyonu kırıyorsun!"

Gülmeye başlıyor ve taş gibi sert göğsüne attığım sert tokadı hak ediyor. Bu onu sadece daha çok güldürüyor.

Ronan her zaman yaptığı gibi sağ tarafıma oturuyor - rahat, bacaklarını açmış, elleri yukarıdaki rulo tutamağını kavrıyor. "Yani Wolf'un bunu onun doğum günü için yaptığından haberi yok mu?"

"Hayır. Fikir bu sabah, o gittikten sonra aklıma geldi. İşleri ayarlamasına yardım etmesi için Isabella'yı aradım." Dün gece balıkçı teknesine yaptığı yardımdan sonra, istekli olabileceğini düşündüm. Haklıydım da.

"*Isabella*," diye inliyor Connor takdirle.

Onu görmezden gelerek gözlerimi deviriyorum. "Bunu yaptığınız için teşekkürler çocuklar."

"Zaten buranın bir kontrolden geçmesi gerekiyordu," diye mırıldanıyor Ronan, bakışları ileriye, eski Kurt kulübesine giden dar patikaya kayıyor.

"Ben ciddiyim. Teşekkür ederim."

Sonunda gözlerimle buluşuyor ve bakışları yumuşuyor. Ronan'ın geçen gece Henry'yle neden karşı karşıya geldiğini tam olarak bilmiyorum; eğer Henry haklıysa ve Ronan'ın bana karşı hisleri değiştiyse. "Paige birkaç saat önce oraya temizlikçi gönderdi, yani çoktan temizlenmiş ve kurulmuş olmalı."

"Harika. O halde tek yapmamız gereken şömineyi hazırlayıp odunları yüklemek ve şömineyi onun için hazır hale getirmek."

"Yine de anlamıyorum. Sizler onun uçağına atlayıp Vegas'a uçabilir ve ateşli ve kirli bir hafta sonu geçirebilirsiniz. Neden *burada* kalıyorsunuz?" Connor kantaron mavisi gözlerini köşeyi döndüğümüzde nihayet beliren eski kulübeye dikiyor. Henry'nin büyükbabasının kendi başına inşa ettiği kulübe. Henry'nin çok değerli çocukluk anılarının olduğu kulübe.

Gülümsüyorum. "Çünkü burası onun için bir şey ifade ediyor."

~ ~ ~

"Sadece bir kibrit atman yeterli ve bu bebek yanacak," diye duyuruyor Connor, ocakta ustalıkla istiflenmiş çıra ve kâğıt yığınından uzaklaşarak. "Ve burada seni bütün hafta sonu sıcak tutmaya yetecek kadar odun var."

"Teşekkür ederim. Şimdi bunu nasıl kullanacağımı bulmama yardım edersen sevinirim." Antika odun sobasının önünde duruyorum.

Loş mekâna ışık katmak için yanından geçerken bir lamba yaktı. Yüzeydeki yuvarlak kapaklardan birini kaldırıyor. "Odunu buraya koy ve yak." "Doğru ama içinde nasıl kek pişireceğim? Bekle, bu olmalı Burada." Bir kolu çekiyorum ve bir kek kalıbı için mükemmel olan küçük bir bölmeye açılan bir kapı açılıyor.

"Kek pişir...." Connor'ın yüzü buruşur. "Bunun içinde kek pişiremezsin!"

Gülüyorum. "Henry'nin büyükannesi onun için hep bu şeyin içinde pasta yapardı. Onun için bir doğum günü pastası yapacağım." Kanıt olarak çikolatalı kek karışımı kutusunu gösterdim. John Homer'a gelirken bakkaldan alacak kadar nazikti.

"Mutfakta beş yıldızlı dünyaca ünlü şeflerden ve yardımcı şeflerden oluşan bir ekibiniz var ve bunlar size küçük parmaklarınızı şıklatarak hayal edebileceğiniz en güzel pastayı hazırlayacaklar ve siz ona Duncan Hines kek karışımı bir kek mi yapıyorsunuz?"

Gülümsüyorum. "Evet."

"Çünkü büyükannesi ona burada kek pişirdi." "Evet."

Connor kaşlarını çatıyor. "Sana baktığında büyükannesini düşünmesini mi istiyorsun? Wolf'un ilgilendiği şey bu mu?"

"Hayır! Seni ucube!" Kutuyu ona doğru fırlattım, tamamen ıskaladım.

"Buna bayılacak," diye sesleniyor Ronan.

Başımı kaldırdığımda onu çatı katını çevreleyen süslü oymalı sedir parmaklıkların üzerine eğilmiş buluyorum.

"Burada her şey yolunda. Sadece bir yatak odası hazırlamışlar."

"Sorun değil. Sadece bir tanesine ihtiyacımız var.

Bekle, hangisi?" Bana bilmiş bilmiş bakıyor. "Balkonlu olan."

Ronan ve benim ilk kez birlikte olduğumuz film.

Dikkatimi yeniden mutfağa veriyorum, masanın etrafında dönerek kutuyu alıyorum. "Tamam. Sen bu ateşi yak, ben de bunu karıştırmaya başlayayım ki.... tavayı içine koyabileyim." Bir dengesizlik dalgası bana çarptığında sesim kayıyor. Kendimi toparlamak için bir an duruyorum.

Ama ben değilim.

"Bunu hissediyor musun?" Connor benden Ronan'a, köşedeki dolapta duran bardaklara bakıyor. Birbirlerine çarpıp şıngırdıyorlar. Tavandaki kalın kirişten sarkan boynuzdan avize sallanıyor. Birkaç dakika sonra duruluyor. Tekrar normal hissediyorum.

"Bu lanet bir depremdi!" Connor haykırıyor. "Burada da mı var?" İnanamayarak soruyorum.

"Bir yerlerde saklıyorlar." Ronan merdivenlerden aşağı iner. "Kim bilir nereye isabet etti ama biz kesinlikle burada hissettik."

"Vay canına. Bu çılgıncaydı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim." En azından benim bildiğim kadarıyla.

Connor'ın kaslı kolları arkamdan bana sarılıyor. "Ronan ve benim senin dünyanı sarstığımız zaman dışında mı?"

Karnına bir dirsek atıyorum ve başımı sallayarak uzaklaşıyorum. "Bu ateşi söndürmeme yardım et ya da etme ama lanet olası bir doğum günü pastası pişiriyorum."

"Sana yardım edeceğim, Red." Ronan, Connor'a yumruk atarken karanlık bir şekilde kıkırdayarak yaklaşıyor. "Git ve mahzeni kontrol et."

"Siktir, hayır! Oraya girmekten nefret ediyorum," diye inleyen Connor ön kapıya doğru yöneliyor. "Neden böyle bir amcıkla iş ortağı olmak zorundaydım ki?"

"Siktir git. Elimde değil."

Kaşlarımı çattım. "Neye

yardım edemezsin?"

"Dar alanlarla başa çıkamıyorum," diye itiraf ediyor Ronan mahcup bir şekilde. "Panikliyorum."

Kapı kapanmadan önce Connor'ın, "Girmekte sorun yaşamayacağın dar bir yer düşünebilirim," diye mırıldandığını duyuyorum.

Ronan bıkkınlıkla iç çeker.

Kızarıklığımı gizlemek için başımı eğdim. "Yani mürettebatı hala buraya mı getiriyorlar?"

"Her hafta. Ve burada bir fare sorunu olduğundan beri, oraya bir şey girmediğinden emin olmak için o mahzene girmek zorunda kalıyoruz." Ronan sobanın içine çıra ve gazete kağıdı doldururken sessizliğe gömülüyor.

Onu dikkatle izliyorum. "İyi miyiz?"

"Evet, iyiyiz."

"Geçen gece olanlar neydi?"

Bir kibrit çakıyor ve içine koyuyor. "Bir şey yok."

"Hiçbir şey gibi gelmedi." Kek karışımını yırtıp açtım. ve mutfağın bana verdiği kâseye boşalttım. "Henry bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyor. Ona sadece arkadaş olduğumuzu söyledim," diyorum olabildiğince rahat bir şekilde.

Ronan hiçbir şey

söylemiyor.

"Haklıyım... değil

mi?"

"Biz sadece arkadaşız." Avuçlarını odun sobasının üstüne dayayarak iç geçiriyor. "Ve evet, sana karşı hislerim var."

Midem sıkışıyor. "Ne tür duygular?"

"İstemediğim türden."

Gözlerimi kaçırarak ellerimi el mikserini

hazırlamakla meşgul ettim. Bunun olmaması gerekiyordu.

"O zamandan beri

Ne zaman?"

"Bilmiyorum ama siz geri dönene kadar fark etmemiştim."

Sonunda, o delici yeşil gözleri üzerimde bulmak için başımı kaldırmaya cesaret ediyorum. Titrek bir nefes alıyorum. "Ronan, Henry'ye deliler gibi aşığım. I-"

"Biliyorum. Ne bir şey istiyorum ne de bir şey bekliyorum. Sen istedin, ben de sana söylüyorum."

Garip bir sessizlik olur.

Sonunda Ronan, alevlerin çatırdamaya başladığı ve açık üstünü yaladığı odun sobasına geri döner.

Dudaklarını kıvıran sırıtışı yakalıyorum. "Bu ne için?"

"Geçen gece o kayganlaştırıcıyı bana verdiğin için mi?" Sallıyor
kafasını. "Müthiş bir hareketti. O orospu çocuğu beni ezdi geçti."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, gülsem mi yoksa yaltaklansam mı bilemiyorum. Sonunda kıkırdamamı engelleyemiyorum ve çok geçmeden ikimiz de kahkahadan titriyoruz.

Dışarıdan gelen bir çığlık neşemizi kaçırıyor.

El mikserini bırakıp kapıya doğru koşuyorum, Ronan da peşimden geliyor. Beni pazılarımdan yakaladı

ve kenara itti.

Böylece kapıyı açıp ilk o çıkabilir.

Connor kamyonun yanında duruyor, önünde bir tırmık tutuyor, yüzü bir kâğıt gibi bembeyaz.

"Dostum. Ne oluyor lan?" Ronan gıcırtılı adımlarla aşağı inerken şaşkın bakışları etrafı tarıyor. Mahzeni kapatan eski ahşap kapı hâlâ açıktı. "Ayı mı? Puma mı?"

"Rakun!" Connor bağırıyor, bir çam kozalağı alıp çalıların arasına fırlatıyor.

İşte o zaman siyah maskenin dışarı çıktığını fark ediyorum. İri rakun çalıların arasına kaçmadan önce ona cevap veriyor.

"O lanet mahzenle işim bitti! Ona bu boku kapatmaları gerektiğini söyle! Bu çatıya lanet güneş panelleri koymaktan bahsediyorlar ama hala yerde lanet bir delik istiyorlar. Ne için! Lanet patatesler için mi? Siktir!" Connor tırmığı yere atıyor ve titriyor, gözle görülür bir şekilde sarsılıyor ve onun yapabileceğini bile bilmediğim şekilde atıp tutuyor.

Ronan kahkahadan iki katına çıkıyor ve ben de hemen ona katılıyorum.

Onu.

~ ~ ~

"Söylemeliyim ki, Betty Crocker, etkilendim."

"O Betty Crocker değil. Duncan Hines, hatırlıyor musun?"

"Aynı bok." Connor bizi otele geri götürecek yola girdi. "Ben olsam o pastayı yerdim."

Ronan, "Sen her şeyi yersin," diye karşılık verir ama hemen ekler, "Lezzetli görünüyor. Özellikle de M&M'lerle birlikte."

"Buna sevindim çünkü zamanım ve malzemelerim kısıtlıydı." Pastayı, üzerine çikolatalı şekerlemeyi sürebilecek kadar soğuması için buzdolabının buzluğuna attım ve ardından renkli şekerlerle "Happy 32nd " yazdım.

Göstergedeki saat dördü gösteriyor. Telefonuma bakıyorum ve Henry'den hâlâ mesaj gelmediğini görüyorum. Sanırım henüz dönmedi. Bu bana daha güzel bir şeyler giymek ve makyajımı düzeltmek için zaman veriyor.

Biz kapılardan içeri girerken Wolf helikopteri piste iniyor.

"Oh, mükemmel! Beni burada bırak."

Connor kamyonu yavaşça durduruyor ve Ronan atlıyor. Bana elini uzattı, her zaman yaptığı gibi.

Burada çalıştım ve hiç ihtiyacım olmamasına rağmen her zaman yaptığım gibi bunu kabul ettim.

"Tekrar teşekkürler çocuklar."

"O mahzeni kapattır, Red. Bu bok için yeterince para almıyorum!" Connor bağırıyor.

Gülümsüyorum. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Ronan'a dönüyorum. Ama o bana bakmıyor. Yoğun bakışları helikopter pistine kilitlenmiş. Pilot yalnız ve aralarında Isabella'nın da olduğu birkaç kişi ona doğru koşuyor. "Neler oluyor?" Vücuduma bir batma hissi yerleşiyor.

"Bilmiyorum. Gel hadi." Ronan elimi tuttu ve beni oraya götürdü.

"...bir acil durum ekibini içeri sokmaya çalışıyorlar ama ne yapabileceklerini bilmiyorum. Şaft tamamen çökmüş durumda. Tüm telsiz bağlantısını kaybettik."

Aman Tanrım. Henry.

"Neler oluyor?" Birinin sorduğunu duydum.

Herkes dönüp bana bakıyor ve konuşanın ben olduğumu fark ediyorum.

"Az önce küçük bir deprem oldu," diye başlıyor Isabella, parlak geyik gözleri endişe dolu.

"Evet, hissettik. Henry nerede?"

Derin bir nefes alıyor. "Olay olduğunda madendeydi ve o deprem nedeniyle madenin bir kısmı çöktü."

"Ama... hayır." Bir baş dönmesi dalgası bana çarpıyor ve Ronan'ın kolunun destek için belime dolandığını hissediyorum. "Altın madeniyle ilgili tüm güvenlik önlemlerini aldılar. Güvenli olmalıydı. Güvenli olması gerekiyordu. O kadar büyük bir deprem bile değildi. Hiçbir şey yapmamalıydı." Saçmalıyorum.

Pilot, "Altın madeni herhangi bir hasar almadı," diye onaylıyor. "Bay Wolf'un içinde olduğu eski maden."

"*Ne*?"

"Benden onu devralmamı istedi. Scott Wolf'un bazı keşif çalışmaları için para ödediğini ve neler yapıldığını görmek istediğini söyledi. Orada çalışan madenciler de onunla birlikte gitti." Pilotun yüzü endişeyle kazınmıştı. "Ne kadar aşağı indiklerini bilmiyorum ama tüm kuyu çökmüş."

"Aman Tanrım." Hasta olacağım.

Etrafımda sesler yükselmeye başlıyor ama hiçbirine odaklanamıyorum, dizlerim bükülüyor, dünya ayakta duramayacağım kadar hızlı dönüyor. Ronan beni aşağı indiriyor.

Henry bir madene girdi.

Henry'nin üzerine bir mayın

çöktü. Henry ölmüş olabilir.

Nefes alamıyorum.

Etrafıma yeniden odaklanmam ne kadar sürdü bilmiyorum ama odaklandığımda Connor ve Ronan helikoptere tırmanıyor ve kanatlar vızıldamaya başlıyor.

"Uzaklaşman gerek," diyor Isabella, nazik elleri kollarıma yerleşip beni kaldırmaya çalışıyor.

"Bekle. Nereye gidiyorlar?"

"Onları bölgeye geri götürüyor. Yardım edip edemeyeceklerine bakacaklar."

"Ben de gidiyorum!" Ayağa fırladım ve helikoptere doğru koşmaya başladım.

Isabella şaşırtıcı bir güçle beni tutuyor. "Bu güvenli değil."

"Henry lanet olası bir madende kapana kısıldı! Kasa umurumda değil!" Tutuşuna karşı koyuyorum ama o sıkıca tutuyor.

"Bırakın gitsinler! Oraya ne kadar çabuk varırlarsa, onu kurtarmak için o kadar çabuk çalışabilirler" diye yalvarıyor, çırpınıyor.

Helikopter, ben ona doğru yolumu tartışmaya fırsat bulamadan havalanıyor. Ronan'ın bana baktığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum. Sıradan bir el sallıyor ama yüzü acı dolu.

"Abbi!" Arkamda bir yerden Autumn'un sesini duyuyorum ama dönmüyorum.

"Onu kulübesine geri götürebilir misin? Onunla kal. Vardiyanın geri kalanını biz hallederiz," dediğini duyuyorum Isabella'nın.

"Elbette." Başka bir çift el omuzlarıma yerleşiyor ve beni uzaklaştırmaya başlıyor. Bacaklarım kendiliğinden hareket ediyor.

Autumn'un sesini tüm yol boyunca duyuyorum - Henry ile yürüdüğüm yol boyunca, Henry ile geçtiğim kapıdan, Henry ile paylaştığım kulübeye kadar - ama söylediği tek bir kelimeyi bile duymuyorum.

Henry öldüyse....

Midemdekileri kusmak için tam zamanında tuvalete varıyorum.

On Altıncı Bölüm

"Abbi."

Katie elinde telefonumla balkonun kapısında duruyor. "Annen arıyor."

Tuttuğum nefesi bırakıyorum. "Saat kaç?" Hava hâlâ zifiri karanlık.

"Sabah 5:00."

Kuyu Henry'nin üzerine çökeli on iki saatten fazla oldu ve henüz hiçbir haber alamadık.

Telefonumu elime alıp kulağıma götürdüğümde hareketlerim mekanik. "Alo, anne."

"Abigail! Yüce Tanrım,

güvendesin!" "Evet."

Katie, daha önce küçük aşk koltuğuna oturmak için buraya geldiğimde üzerime sardığı battaniyeyi yeniden yerleştirmek için yanıma geliyor.

"Henry ve madenle ilgili bu olay tüm haberlere çıktı!"

Gerçekten onun adını söyledi. Onun adını gerçekten kullandığından emin değilim. O her zaman *o adamdı*. Bir yırtıcı. Bir kurt.

"Sana yeni bir şey söylediler mi?"

"Büyük bir göçük olduğunu söylediler. Şaftı temizlemeye çalışıyorlar." Sesim boş geliyor.

"Tanrım. Bir insan nasıl bu kadar derine iner, aklım almıyor. Neden hemen arayıp bize haber vermediniz?"

"Neden yapayım ki?" Çok basitçe söyledim. "Henry hakkında ne hissettiğini biliyorum."

"Abigail!" diye haykırıyor öfkeyle. Uzun bir duraklama oluyor ve konuştuğunda sesi daha sakin, sanki May Teyze arka planda ona koçluk yapıyormuş gibi. "Geçmiş sadece geçmişte kaldı. Bundan kurtulacağız ve-"

"Evet, çünkü muhtemelen ölmüştür. Hayatına devam etmekten kastın bu mu?" Bu sözleri yüksek sesle söylediğim anda gözlerim yaşardı.

"Hayır, böyle düşünemezsin. Umudunu kaybetme, Abigail. Hepimiz onun için dua ediyoruz. Peder bugün ve yarın ayinde özel bir dua okuyacak ve

Onu bulana kadar her gün. İnşallah, babanın kurtulduğu gibi o da kurtulur. "

"Onu bir daha göremeyeceğim diye çok korkuyorum." Açıkça ağlıyorum, şimdiye kadar korkunun körelttiği duygularımı zapt edemiyorum.

"Biliyorum, bebeğim. Keşke bu kadar uzakta olmasaydın. Yanında biri var mı?"

"Evet, burada arkadaşlarım var. Yalnız değilim."

Bu sözler üzerine Katie yanımdaki koltuğa kıvrılıyor ve kolunu omzuma doluyor.

"Güzel. Buna sevindim. Umudunu kaybetme, Abigail. Hepimiz, sadece inancımızı kaybetmemeliyiz."

Hangisinin daha şok edici olduğundan emin değilim - sözleri mi yoksa sesinin samimi olması mı? Ne olursa olsun, duymaya ihtiyacım olan şey bu. Derin bir nefes alıyorum ve gözyaşlarımı siliyorum. Henry'nin ondan bu kadar çabuk vazgeçmeme ihtiyacı yok. "Teşekkürler anne."

~ ~ ~

"Kahretsin, işte *bu* bir duş," diye mırıldandı Rachel, iş üniformasıyla yatak odasından çıkarken, uzun saçları

dağınık bir topuz yaptı. Makyaj çantasını kanepeye atıyor ve Autumn'un sipariş ettiği meyve ve sandviç tabağını almak için masaya yöneliyor. "Burada hazırlanmama izin verdiğiniz için teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

"Onu uyutmalısın," diye fısıldadığını duyuyorum Autumn'a.

"Ne yapacağımı bilmiyorum!" Autumn tıslıyor. "Ona bir Ambien vermeyi denedim ama almıyor!"

"O zaman içkisine karıştır!"

Televizyon ekranına boş boş bakarken sırıtıyorum. İyi şanslar. Onlar Henry'yi bulana kadar bir daha yemek yemeyeceğim ve uyumayacağım.

Rachel daha yüksek sesle, "Tamam, şimdi işe gitmem gerekiyor ama vardiyam yedide bitiyor ve Katie'nin işi üçe kadar bitmiş olmalı," diye seslendi.

Topuklarının parkeye vuruşunu ve kapının açılış sesini dinliyorum. "Ah... merhaba?"

"*Bonjour*. Bana buranın Abigail'in kaldığı yer olduğu söylendi?" Sesini duyunca başım döndü.

Rachel ve Autumn, göz alıcı görünümlü Margo içeri girdiğinde iri gözlerle bakarlar. Hiçbir şekilde

kim olduğunu bilmiyorum.

Margo beni kanepede gördü ve doğruca bana yöneldi, güzel yüzü endişeyle çarpılmıştı. "Endişelenme, Abigail. Oradan çıkmanın bir yolunu bulabilecek biri varsa, sana söz veriyorum, o da Henry'dir."

Yeni bir hıçkırık dalgası kabini yırtarken beni bekleyen kollarına atılıyorum.

~ ~ ~

Kırmızı taytına ve kabarık beyaz bluzuna bakarak, "Alaska için giyinmiş sayılmazsın," diyorum. Siyah süet botları, bacaklarını kanepede altına kıvırmak için tekmelediği yerde yatıyor.

O laissez-faire tarzıyla kıkırdıyor. "Alaska'ya bir gezi planlamıyordum. Los Angeles için hazırlandım."

"Kahretsin. Doğru ya. Dün gece partini yaptın." Henry benimle birlikte yüzlerce çubuğun paketlenmesine yardım etti. Çok sıkıcı bir işti ama yine de bir kez bile şikâyet etmedi. Ne kadar yara bere içinde olsam da, onunla geçirdiğim en sakin ve keyifli günlerden biri olabilirdi. Ve belki de geçireceğim son günlerden biri olacaktı.

Gözlerim yeni bir yaş dalgasıyla doluyor. Onları geri kırpıyorum ve boğazımdaki sert yumruya karşı yutkunuyorum. "Nasıl geçti?"

"Duyduğuma göre *fantastikmiş* ama Henry'nin haberi gelmeden önce sadece bir saatliğine oradaydım. Buraya daha erken gelemediğim için çok üzgünüm."

"Hayır. Sorun değil. Geldiğin için minnettarım. Beni yanlış anlama, Autumn ve diğerleri harikaydı. Ama senin burada olman farklı hissettiriyor."

"Elbette, Abigail." Öne doğru uzandı ve ellerimi sıktı. "İkiniz de benim hayatımda önemli insanlarsınız. Eğer ikinizden birine bir şey olursa...." Kusursuz alnı endişeyle kırışıyor. "Böyle bir şeyi düşünemeyiz bile. Eminim ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar."

"*On dokuz saat* oldu, Margo. Biri aşağıda ne kadar dayanabilir? Ya yaralandıysa? Hiç hava var mı?"

"Üzgünüm, bu madenlerin nasıl çalıştığı hakkında pek bilgim yok."

"Neden gittiğini bile bilmiyorum! Altın madeni için endişeleneceğini söylemişti. Bu diğer şey Scott'ın pisliğiydi. Hepsi onun işi! Scott, Henry'yi cezalandırmak için ölümden döndü!" Henry, Scott'ın beni bir daha asla incitemeyeceğinden o kadar emindi ki.

"Sshhh." Elimi yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Orada yardım etmek için kaç kişi olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum." Ona Connor ve Ronan'ın kurtarmaya yardım etmek için helikoptere nasıl atladıklarını anlattım.

Merakla kaşlarını çatıyor. "Peki bu iki adam senin için kim? Arkadaş mı?"

İnledim. "Uzun, iğrenç bir hikâye."

Oda servisinin yanımızdaki masaya koyduğu kahveye uzanıyor ve ikimize de birer fincan dolduruyor. "En sevdiğim türden."

~ ~ ~

"Bayan Lauren, eşyalarınızı Çatı Katı 2'ye getirdik," diye anons ediyor Isabella, kapıda durmuş ellerini ovuşturarak. Margo onu sinirlendiriyor. "İsterseniz size rehberlik edebilirim."

"*Merci*. Bu harika. Yine de şimdilik Abigail ile kalacağım. Yakında bir şeyler duyacağımıza eminim ve onunla birlikte olmak istiyorum."

Isabella başını sallıyor ve sonra bana dönüyor. "Size getirebileceğim bir şey var mı?"

"Ben iyiyim. Yaptığın her şey için teşekkür ederim." "Autumn henüz uyumadığınızdan bahsetti. Biz bir doktor size yardımcı olması için bir sakinleştirici yazabilir."

Eminim bunu doğrulamak için Autumn'a ihtiyacı yoktur. Gözlerimin altındaki koyu renkli torbalar yeterince kanıt. "Teşekkürler ama haberler geldiğinde uyuşturulmuş olmak istemiyorum."

"Tamam. Ama fikrini değiştirirsen...." Duraksıyor, sanki dinliyormuş gibi başını eğiyor.

Bir an sonra duyuyorum.

Helikopter kanatlarının vızıltısı.

Ayağa kalktım ve kapıdan çıkıp helikopter pistine giden yola doğru olabildiğince hızlı koşmaya başladım.

Yol boyunca nefesimi tuttum.

Helikopterde bu kez pilottan daha fazlası var, kafaları saymaya, onları tanımaya çalışıyorum.

camı. Ama çok zor, bu yüzden vücuduma sarılıp kapının açılmasını beklemek zorunda kalıyorum.

İlk Connor atlıyor, tepeden tırnağa çamur içinde. Saçları sarı bile görünmüyor. Ronan onun ardından hafifçe topallayarak dışarı çıkıyor. Gözleri hemen beni arıyor.

O da başını sallıyor.

"Aman Tanrım...." Henry'nin ayakları kaldırıma çarptığında içimi bir rahatlama kaplıyor. Gücümü toparlayamadan bir adım tökezliyorum. Ve sonra onun için koşmaya başladım.

Göğsüne girdiğimde homurdanıyor. "Hey... sorun yok. Ben iyiyim." Sıcak, güçlü kollar beni sarıyor, gözyaşlarım serbestçe akarken beni sıkıca içine çekiyor.

"Öldüğünü sanmıştım. Seni kaybettiğimi sandım."

"Hayır. Şşşş...." Saçlarımı okşadı ve dudaklarını

dudaklarıma bastırdı.

alnıma. "Ben buradayım."

"Gidip yardım etmek istedim ama izin vermediler."

"İyi, çünkü ben olsam her birini kovardım. Eğer yukarı çıktığımda sizi o sitede bulursam," diye sert bir şekilde uyarıyor.

Çenesini kavramak için uzandım, yüzünü öpmek için aşağıya çekerken parmak uçlarım ensesindeki hissin tadını

çıkarıyordu.

Dudaklar. O da Connor ve Ronan kadar kirli. Ve alnında bir yara var. "Yaralanmışsın!" İçgüdüsel olarak ona uzandım.

İrkildi. "Önemli bir şey değil. Beni zaten kontrol ettiler ve iyiyim."

Şimdi gerçekten baktığımda, ceketinin kana bulanmış olduğunu fark ettim. Çok fazla kan.

Henry panikle baktığımı fark etti. "Adamlardan biri çok kötü yaralandı ama iyileşecek. Onu Anchorage'a götürdüler."

"Peki, ne oldu? Nasıl dışarı çıktın? En başta neden oradaydın ki!" Artık güvende olduğunu bildiğim için öfkem beklenmedik bir şekilde alevleniyor.

İç çekiyor. "Biliyorum. Aptalca bir hareketti. Zaten yukarıdaydım, bari bir kontrol edeyim dedim. Ama o deprem olduğunda, kuyu parçalandı ve bizi oraya gömdü. Oradan çıkmamızın hiçbir yolu yoktu. Birlikte olduğum adamlardan biri olan Derek başka bir kuyu girişi biliyordu. Oraya yöneldik ve geçebilecek kadar açık olmasını umduk."

"Demek oraya tırmandın?"

"Yardımla." Henry'nin bakışları arkamda titreşiyor. "Oraya vardığımızda Ronan ve Connor çoktan içeri girmişlerdi."

Ağzım açık kaldı. "Senden sonra madene mi girdiler?"

"Evet. Yıllar önce orada çalışan bir madenci göçüğü duymuş ve yardım etmek için gelmiş. Diğer kuyuyu hatırlıyordu ama nasıl bağlandığını hatırlayamıyordu. Acil durum ekibi, daha fazla yardım gelene kadar ana kuyuya odaklanmaya karar verdi ve bunun hala en iyi umutları olduğunu düşündüler. Böylece bu ikisi, şanslarının yaver gidip gitmeyeceğini görmek için madenci ve bazı ekipmanlarla birlikte yola çıktı. Görünüşe göre kurtarma ekibi liderinin emirlerine karşı gelmişler."

"Yani... Ronan oraya mı gitti?" Şaşkınlıkla söylüyorum. "Ama Ronan'ın klostrofobisi var."

Henry'nin yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirir ve bakışları onlara doğru kayar. "Kesinlikle çok cesurcaydı. Başka bir depremin onları vurup gömmeyeceğini, kuyunun rahatsız edilir edilmez çökmeyeceğini ya da madencinin neden bahsettiğini bildiğini söyleyecek hiçbir şey yoktu. Eğer onlar aşağıya inmeseydi, ben hala

benim." Başını sallıyor. "Bu iki ahmağı hayatımda görmekten bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim."

Ellerim göğsünü yumuşatıyor. "Yani gerçekten iyi misin?"

"Ben gerçekten iyiyim. Söz veriyorum."

Yüzümü göğsüne gömüp derin derin içime çekiyorum. Benim Henry'm gibi kokmuyor. Toprak, kir ve kurumuş kan gibi kokuyor. Ama bunların hepsi yıkanabilir. "Bir daha asla hiçbir madene girmeyeceğine söz verir misin?"

Derin kıkırdaması bedenimi sarsıyor. "Bir madene sahip olduğum için bunu tutmakta zorlanabilirim. Ama onlarca yıldır kapalı olan bir madene bir daha asla adımımı atmayacağıma söz verebilirim. Bana bir dakika izin verir misiniz? Birkaç kişiyle konuşmam gerek."

"Tamam," diyorum, yüzünü başka bir öpücüğe doğru çekerken bile. Bu sefer derin ve uzun bir öpücükle karşılıyor.

"Bunu bir daha asla yapamayacağımdan korkuyordum," diye fısıldıyor.

"Ben de öyle." Gülümsüyorum. "Margo burada."

"Anlıyorum. Bana birkaç dakika ver, sonra evimize dönebiliriz."

Kendimi onu bırakmaya zorluyorum, gözlerim toplanan küçük kalabalığa doğru onu takip ediyor.

Henry yaşıyor. Ve güvende.

Ve hepsini Ronan ve Connor'a

borçluyum. Onlar için acele

ediyorum.

"Hiç kimse size arkadaşınız olmanın tehlikeli olduğunu söyledi mi-" Connor'ın esprisi, göğsüne çarpmamla birlikte bir homurtuyla kesildi.

"Teşekkür ederim."

"*Ona* teşekkür et. Beni oraya indiren kaçık o." Bir ağacın altında sessizce duran, giysileri kirlenmiş ama her zamanki gibi sakin ve ağırbaşlı görünen Ronan'a başparmağını salladı.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum-" Sözcüklerin geri kalanında boğuluyorum, onları çıkaramıyorum. Kollarımı onun geniş omuzlarına doluyorum.

Ağır bir iç çekişle beni bedenine çekiyor ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor.

Sonunda kaba bir fısıltıyla "teşekkür ederim" demeyi başarıyorum ve onu sıkıca sarıyorum, çakılların üzerinde yaklaşan ayak sesleri duyulana ve Henry adımı söyleyene kadar rahatlamıyorum.

"Haydi, Abbi. Sanırım ikimiz de biraz uyuyabiliriz." Çoraplı ayaklarıma baktı. "Ayakkabıların nerede?"

Cevap verme zahmetine girmeden, son yirmi dört saatin ağırlığına yenik düşerek göğsüne yaslanıyorum.

Henry beni Ronan'ın yanına götürdü. "Bacağına buz koymayı unutma," diye uyarıyor Henry. "Ve önümüzdeki birkaç gün izinlisin." Uzun bir süre düşündükten ve derin bir iç çektikten sonra elini uzattı.

Ronan onu sıkıca kavrıyor, dudaklarında bir sırıtma beliriyor.

"Lanet olsun! Margo Lauren'in burada ne işi var?" Connor aniden, Margo dahil herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle bağırır.

~ ~ ~

"Beş dakika içinde orada olacağım. Sadece hızlı bir duşa ihtiyacım var." Henry beni yatağa doğru yönlendirmeye çalışıyor ama ben onu kolayca atlatıp banyoya yöneliyorum.

Yorgunluktan ölüyorum, kabul ediyorum, kıyafetlerimi nazikçe çıkarıp fayans zeminde bir yığın halinde bırakırken.

Henry banyoya giriyor, yorgun bakışları çıplak bedenimin üzerinde geziniyor.

Kelimeler için enerjim yok. Onu sessizce soymaya başlıyorum, üstündeki giysileri çıkarıp yere atıyorum. O da bana izin veriyor, kıpırdamadan duruyor ve kemerini ve kot pantolonunu çözmemi izliyor. Dizlerimin üzerine çöküp botlarını çözüyorum ve çoraplarını çıkarıyorum.

Elini tutup onu camlı dev duşa götürürken sanki mekanik bir şekilde hareket ediyor gibiydim. Düğmeleri çeviriyorum ve sıcak su akıntıları çeşitli açılardan üzerimize vurarak Henry'nin derin iniltisini kazanıyor. Sabun kalıbını kaptığım gibi Henry'nin göğsünü köpürtmeye başlıyorum, ellerim sert kıvrımlarının üzerinde kayıyor ve kayıyor.

"Yapmak zorunda değilsin-"

"İzin ver." Onu yıkarken parmaklarım mükemmel vücudunun her santimine dokunuyor. Beline ulaştığımda siki dışarı fırlamıştı. O kısmı şimdilik atlayarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve bacakları üzerinde çalışıyorum, güçlü kalçalarına ve yontulmuş baldırlarına hayret ediyorum. Ayak parmaklarında bile birkaç dakika geçiriyorum.

Ve diğer her şey bittiğinde, onu sabunlarken uzunluğunu kavrayarak acele etmiyorum; altında asılı duran, erkekliğiyle dolu ağır keseyi nazikçe avuçluyorum. Hatta

kayıyorum

Sabunlu elimi daha geriye, kıçının iki mükemmel tarafını ayıran çatlak boyunca ilerletiyorum. Bu onun keskin bir nefes almasını sağlıyor.

"Durula."

Talebim için zekice bir esprisi yok. Fıskiyeye döndü ve birkaç dakika içinde vücudu sabundan arındı. Dizlerimden kalkmam için elini uzattı.

Ama görmezden geliyorum, onun yerine ağzıma alıyorum. "Oh, lanet olsun. Abbi...." Elleri başımı nazikçe kavrıyor
İki tarafa da. "Yukarı bak."

Ağzımı onun üzerinden kaydırırken, onunla bakışlarımı kilitlemek için yukarı bakmaya özen gösteriyorum. Ama onu tekrar içime almak yerine, sikini yumruğumla kavrıyorum ve zamanımı ucuna odaklıyorum, tuzlu sıvının tadını alana kadar küçük deliği dilliyorum.

"Artık yok." Henry uzanıp belimden tuttu. Görünüşte hiç çaba harcamadan beni kaldırdı ve elinin hızlı bir hareketiyle tüm şampuan şişelerini bir kenara attıktan sonra beni fayans çıkıntının üzerine yerleştirdi.

Ağzı benimkini buluyor ve beni öyle bir öpmeye başlıyor ki nefes alamıyorum. Ama Henry'nin ağzı üzerimdeyken nefes almak istemiyorum. Kollarımı

kıvırıyorum

boynuna ve bacaklarım kalçalarına dolanıyor, ta ki vücutlarımız her yerde tamamen birleşene kadar.

"Bunu düşündüm. Seninle olmayı. Senin içinde olmayı. Kollarınla beni sarmanı." Kendini girişime sığdırmak için aramıza uzanıyor. "Tek düşündüğüm buydu. Tek istediğim buydu. Otel, param ya da başka bir şey umurumda değildi. Sadece bunu. Sadece seni." Yavaşça ama kuvvetle içeri itiyor. Ne kadar istesem de yorgun bedenim buna hazır değil. Ama yine de ilerliyor, içimin derinliklerine gömülene kadar içeri giriyor. Her iki bacağımın altından birer kolunu geçirerek beni iyice ayırıyor ve duvara yaslıyor.

Başımı fayansa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Ağzı boynuma, köprücük kemiğime, göğüslerime doğru kayıyor, meme ucumu emiyor, kirli sakalı beni kabaca kaşıyor. İçime girmeye başladığında bunun verdiği rahatsızlıktan zevk alıyorum.

"Daha sert," diyorum, ellerimle yüzünün iki yanını kavrayarak alnını kendime çekiyorum. "Nazikçe istemiyorum

Bu gece. İki gün sonra uyandığımda seni hâlâ içimde hissetmek istiyorum."

"Siktir." Bacaklarımdan birini serbest bırakarak çıkıntıdan sarkmasına izin veriyor. Parmakları ensemdeki saçlarımın etrafına dolanıyor ve boynumu dudaklarına, dişlerine maruz bırakmak için başımı geriye çekiyor. Duruşunu ayarlayarak güçlü bedeniyle tekrar tekrar içime girmeye başlıyor. Çığlıklarım, nefes alışlarım, inlemelerim duş kabinini dolduruyor, bedenim onun için açılıyor ve coşku hızla beni ele geçiriyor. Bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm şeyin tadını çıkarırken.

İşimiz bittiğinde, ikimiz de temizlendiğimizde ve tamamen doyduğumuzda, Henry suyu kapatıyor, ikimizi de havlulara sarıyor ve beni yatağa götürüyor, ben de hemen uykuya dalıyorum.

On Yedinci Bölüm

Henry pastırma lokmaları arasında, kaşları çatık bir şekilde önünde duran iPad ekranına bakarak, "Onlara siktirip gitmelerini söyle," diye emrediyor. "Benimle röportaj yapmak isterlerse, Wolf Hotels'in geleceği hakkında seve seve konuşurum. Ama o madene inecek kadar aptal olduğum için neredeyse ölüyor olmam tartışma konusu olmayacak."

"Evet, efendim." Miles'ın sesi hoparlörden cıvıldıyor.

Henry yaklaştığımı fark etti. "Gitmem gerek."

"Yarın da uçacak mısın?" "Evet. Dokuza kadar uçağı hazır et." "Peki efendim."

Kucağına tırmanıp ona sarıldığımda aramayı sonlandırıyor. "Muhabirler mi?"

Homurdanıyor. "Dün burada bir tane vardı. Gördün mü?" Ekrana dokunuyor. Henry'nin kurtarılmasıyla ilgili bir haber var. Ve Wolf Cove helikopter pistinde çekilmiş bir fotoğraf, kirli Henry kollarını bana dolamış ve dudaklarımız derin bir öpücüğe kilitlenmiş.

"Hiçbir yerde bir kamera bile görmedim. Gerçi biraz dalgındım." Arka planda Ronan'ın bulanık bir silueti bakıyor.

Kahramanımız.

"Bu iyi bir resim."

Henry iç çekti.

"Öyle."

"Üşümüyor musun?" Kollarımı onun pazularına sürtüyorum. Bu sabah uyandığında o kadar açtı ki - Cuma sabahından beri hiçbir şey yemediğimiz için ikimiz de açtık - duştan sonra bornozunu giyme zahmetine girmedi ve benim istediğim yemek dolu masaya bir havludan başka bir şey giymeden gitti.

"Aslında öyleyim." Parmakları bornozumun kravatını yakalıyor. Çözüyor ve iki ucundan çekiştirerek iki ucunu da atabileceği kadar açıyor. Ellerini belime dolayarak çıplak bedenimi kendine doğru çekiyor.

"Üşümüş olabilirsin ama tenin sıcak." Serin havadan mı yoksa Henry'nin dokunuşundan mı bilemiyorum, meme uçlarım titrerken kıkırdıyorum.

"Hmm... seninki de öyle." Boynumu öpmek için eğildi, ağzı son iki günün tüm ıstırabına merhem oldu.

"Bugün ne yapmak istiyorsun? Bu bizim buradaki son günümüz." "Sen," diye açık açık cevap veriyorum.

Havlunun altında onun sertleştiğini hissediyorum ve içgüdüsel olarak kalçalarımı ona doğru itiyorum.

Bir elini havlusunun kıvrılmış ucunu çekiştirmek için serbest bırakıyor ve kendini bana gösterecek kadar serbest bırakıyor. Elim hemen sikine gidiyor, pürüzsüz etini kavrıyor, hoşuna gittiğini öğrendiğim bir şekilde başparmağımı ucuna bastırıyorum.

Doğum günü için planlarım iki gün önce bozuldu. Büyükbabasının kulübesindeki buzdolabında hâlâ bir kek, yakılmaya hazır bir ateş ve karıştırılmayı bekleyen çarşaflar var. "Sadece sen ve ben, bütün gün, tamam mı? Bölmek yok, telefon etmek yok, hayır-"

Bir klik sesi ve ardından, "Bonjour!" Margo'nun melodik sesi açık ön kapıdan sesleniyor. Çatı katımıza girerken sırıtıyor, dar kot pantolonu ve ısmarlamış olması gereken beyaz kazağıyla her zamanki gibi göz alıcı görünüyor.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir Autumn kapıda duruyor ve derisi yüzülmeye hazırlanıyor gibi görünüyor.

"Bir günlüğüne gidiyorum ve burası herkese açık bir yer haline geliyor," diye mırıldanıyor Henry, bornozumu çekiştirerek kapatıyor ve havlusunu ereksiyonunu örtecek şekilde yeniden ayarlıyor. Bu sırada Margo ve Autumn'a görünmemeye çalışarak üzerinden iniyorum, gerçi eminim birincisinin umurunda olmazdı.

"Autumn'a benim bir istisna olduğuma ve beni içeri aldığı için başının derde girmeyeceğine dair söz verdim. *Oui?*" Parmaklarının arkası Henry'nin yanağında geziniyor.

"Oui," diye mırıldanıyor.

"Uyumuşsun, Abigail. Güzel." Yanağımı öpüyor ve sonra bir çileğe uzanıyor.

El sallayarak ve ağzından "Özür dilerim," diyerek -ve yemek odasındaki sandalyede oturan yarı çıplak Henry'nin arkasına son bir kez bakarak- dışarı çıkar ve kapıyı arkasından kapatır.

"Ee, Henry?" Margo viski sürahisinin kristal kapağını kaldırır ve koklamak için eğilir. Burnu tiksintiyle kırışıyor. "Maskaralıklarınızla beni Alaska'ya sürüklemeyi başardınız ama şimdi kamaranıza saklanıp gün boyu uyuyorsunuz. Siz ikiniz beni nasıl eğlendireceksiniz?"

"Aklında ne olduğunu bilmek istiyor muyum?" Henry kuru bir sesle sorar.

"Bir gezi." Gözleri heyecanla dans ediyor. "Bu vahşi Amerikan ayılarını görmek istiyorum. Sonra da bu akşam burada yemek. Şefle çoktan konuştum ve bizim için özel bir yemek hazırlıyor."

"Doğruca mutfağa gittin, değil mi?"

"Ben yaptım. Orada çok sevimliler. Ve çok misafirperverler." "Eminim öyledir." Henry iç geçirdi ve bana doğru uzandı.

Gözlerindeki soruyu gördüm. Ona sadece kendime ait olmak istediğimi söylemeyi yeni bitirdim. Ama Margo, biz Henry'den haber beklerken buraya gelip beni rahatlatmak için hayatını terk etti. Şimdi onu öylece bırakamayız.

"Bunların hepsi bana harika geliyor, Margo. Henry'ye bir iki saatliğine ihtiyacım var, sonra gidebiliriz."

"*Bon!* Sevgili Isabella saat ikide bizim için bir uçak hazırlayabileceğini söyledi. Bu sana yapman gerekenler için yeterli zamanı veriyor mu?" Beklentiyle önce bana, sonra da Henry'ye bakıyor, badem şeklindeki keskin gözleri gözle görülür şişkinliğe kayıyor.

"Evet. Sanırım öyle."

~ ~ ~

"Neler yapıyordun?" Henry'nin meraklı gözleri eski kulübenin üzerinde gezinirken elini tutup onu önce ön kapıya sonra da içeri götürüyorum.

İki gün önce yanan odun sobasının kalıntısı olan ateş kokusu hâlâ burnuma geliyor. "Isabella, büyük açılış sırasında yaptıkları gibi, temizlemeleri ve düzenlemeleri için bazı personeli gönderdi. Connor ve Ronan şömineyi kurdular ve tüm odunları getirdiler. Akşam yemeğini burada yeriz diye düşündüm." Bulaşıklar hâlâ tezgâhın üzerinde, kullanılmamış halde duruyor. "Yemek yapacaktım. Sonra da geceyi burada geçirecektik. Doğum günün için güzel bir şey olur diye düşündüm." Saçmalıyorum.

Henry uzun bir süre beni inceliyor, gözleri okunmuyor. "Buna bayılırdım."

Tehditkâr aptal sırıtışımı gizlemek için dudağımı ısırıyorum. "Ve bir sürprizim daha var. Küçük ama... gözlerini kapat."

Kaşlarını çatıyor ama sonra itaat ediyor, göz kapakları kapanırken uzun kirpikleri dalgalanıyor.

"Sakın bakma!" Doğum günü pastasını çıkarmak için buzdolabına uzanarak uyarıyorum. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde pastayı önündeki masaya bırakıyorum ve pastayı koruduğum plastik ambalajı soyuyorum.

"Tamam. Aç şunları."

Yapar ve önündeki tepsiye yerleşirler.

"Ayrıntılı bir şey olmadığını ve tadının berbat olabileceğini biliyorum. Daha önce hiç odun sobasında bir şey yapmadım."

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Onu burada mı yaptın?"

"Evet. Şurada." Cilalı tabloyu işaret ederken

gülüyorum.

antika soba. "Kolay *olmadı.* Ronan ateşi yakmama yardım etti, sonra şahin gibi izledik ve bitip bitmediği konusunda sürekli tartıştık." Kahkahalarım kesiliyor. "Bu arada sen bir madende mahsur kalmıştın ve benim hiçbir fikrim yoktu...." İç çekiyorum. "Her neyse, büyükannenin senin için pasta yaptığını söylediğini hatırladım, bu yüzden burada bir doğum günü pastası yapmanın güzel olacağını düşündüm."

Başımı kaldırdığımda Henry bana o kadar dikkatle ve uzun süre bakıyor ki kıvranmaya başlıyorum.

"Kimsenin beni anlamadığı gibi sen beni nasıl

anlıyorsun?" diye soruyor usulca. "Neye ihtiyacım olduğunu kimsenin bilmediği gibi nasıl biliyorsun?

Benim bile bilmediğim gibi mi? Senin içini dışını okuyabiliyorum ama yine de beni sürekli şaşırtıyorsun. Bunu nasıl yapıyorsun?" Gerçekten şaşırmış görünüyor.

Dökülmekle tehdit eden duygularımı yutuyorum. "Bilmiyorum ama izin verdiğin her gün bunu yapmaya çalışacağıma söz veriyorum."

Başını sallıyor, daha çok kendi kendine, bakışları eski kulübenin içinde geziniyor - şömine, mutfak, sandalyenin başındaki masa. "Burada yeni anılar biriktiriyoruz, değil mi?" diye mırıldanıyor usulca, aylar önce beni buraya ilk getirdiğinde ona söylediğim bir şeyi yineliyor. Kek kalıbını toplayarak bana doğru uzanıyor. "Gel hadi. Geri dönmeliyiz."

~ ~ ~

Margo'nun ipeksi siyah saçları hafif esintide dalgalanırken, rıhtımda hazır bekleyen şamandıra uçağının yanında duruyor.

Fotoğrafçıya poz vermek.

"Ne düşünüyorsun? Wolf Hotel'in tanıtımı için iyi olurlar mı?" diye soruyor, duruşunu ayarlayarak.

Henry sırıtıyor, gözleri onun kıyafetinde geziniyor - yürüyüş botları, kot pantolon, pembe-bej kareli ceket ve

Kalın kuş tüyü yelek, koyun derisinden yakası düzgün bir şekilde saçının altına yerleşmişti. Kıyafetleri teslim edilmiş olmalıydı. "Karşılığında...?"

"Ah, bilmiyorum." Alaycı bir düşünceyle dudaklarını büküyor. "Üzerinde Wolf damgası olan küçük bir butik şato oteline ne dersiniz?" Henry'ye muzipçe sırıttıktan sonra dikkatini tekrar fotoğrafçıya çevirerek bir dizi Fransızca kelime sıralıyor. O da el sallayarak kendi kelimeleriyle karşılık veriyor.

"Abbi! Tüm bu karmaşada sana söylemeyi neredeyse unutuyordum.

Nordstrom'daki arkadaşım beni aradı. Mağazaları için Çiftlik Kızı sabunlarınızla çok ilgileniyor."

"Ne? Ciddi misin?"

"Evet. Alıcı ile önümüzdeki Perşembe günü görüşmeniz gerekiyor ama çok hevesliler."

"Ama...." Şaşkın şaşkın ona bakıyorum, acaba yanlış mı duydum diye düşünüyorum. Sanki Nordstrom'un raflarına koymak istemesi bir yana, ürünümden haberdar olması bile imkansız bir şeymiş gibi davranıyor. "Henry?"

"Benim bununla hiçbir ilgim yok." Sana öyle söyledim der gibi sırıtıyor. "Artık gitmeliyiz."

Margo zarif bir el kaldırdı. "Sadece iki tane daha bekliyoruz."

"İki tane daha mı?"

"Evet. Connor ve Ronan."

"Connor ve Ronan'ı mı davet ettin?" Henry aşırı sakin bir sesle sorar. "Peki bunu tam olarak neden yaptın?"

Ona kaşlarını çatıyor. "Çünkü senin hayatını kurtardılar, tabii ki. Saçmalamayı kes, Henry."

"Yani bunun Abbi'nin size anlatmış olabileceği hikâyelerle bir ilgisi *yok mu*?" Beklentiyle ona bakar.

"Kesinlikle olmaz. Neden? Bu sizi rahatsız ediyor mu?" "Beni rahatsız etmiyor." Bana bakıyor. "Rahatsız ediyor mu?

seni rahatsız mı ediyor, Abbi? Eğer Margo bu gece iki arkadaşını da sikmeyi planlıyorsa?"

Buna ne kadar şaşırmış olsam da ona gülümsüyorum, elimi karnının üzerinde şefkatle gezdiriyorum ve umarım onu sakinleştiriyorum. Uyandığımızdan beri birbirimize dokunmayı bırakmadık -onun kolu belime dolanmış, parmaklarım onunkilerin arasından geçiyor, dudaklarım herhangi bir yerime bastırıyor

Vücudunun ulaşabildiğim yerlerine. "Bunu bu gezide değil de bu gece yapmasını tercih ederim. Ayıları korkutabilir."

"İşte oradalar!" Margo ellerini göğsünde kavuşturmuş, Connor ve Ronan'ın rıhtıma çıkıp bize doğru gelmelerini hayranlıkla izliyor. En azından Ronan artık topallamıyor. "Aferin Abigail," diye mırıldanıyor. "Bunu görmek güzel olurdu."

Henry bıkkınlıkla iç çeker.

Fransızca bir şeyler geveliyor. Sert bir şekilde karşılık veriyor, eli benimkini sıkıyor, kaşları çatılıyor. Ona sinirlenmiş.

"Sorun nedir?" Bir yudum su içerek soruyorum.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyor.

Margo'nun gözleri hınzırca bir muziplikle kısılır. "Ben de ona Ronan'ı yatağınıza davet etmesi gerektiğini söylüyordum. İkiniz için de özenli bir sevgili olacağından eminim."

Ağzımdan su fışkırıyor.

"İyi günler, beyler!" Margo onları sıcak gülümsemeler ve iki yanaktan öpücüklerle selamlıyor. "Gelin, acele etmeliyiz." Uçağa doğru bir işaret yaptı ve sonra elini

Connor'ın kolu. Yıldızlarla dolu bakışlarıyla onu takip ediyor. Şu anda kafasının içinde neler olup bittiğini ancak hayal edebilirim.

Ronan biraz geri çekilir, uçağa temkinli bir şekilde bakar. "Sorun nedir?" diye sordum.

"Küçük uçaklardan nefret ederim," diye itiraf ediyor. "Dar alanlardan da nefret ediyorsunuz."

Sırıtıyor. "Seviyorum."

Henry arkamızdan yaklaşıp elini omzuna attı. "Korku dolu her saniyeye değeceğine eminim."

Henry ve ben yataktayız. Ronan ile.

Margo'nun sözleri aklımdan çıkmıyor. Haklı, Ronan özenli bir aşık. Henry de öyle. Ronan *ve* Henry mi?

Elleri, ağızları... yarakları. Hepsi üzerimdeydi.

İçimde.

Bu izin bile vermemem gereken bir fantezi - Henry'yi seviyorum! Yine de bu düşünce aklıma geldiği anda bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikmeye başlıyor.

"Abbi?" Henry dikkatle bana bakıyor. "Geliyor musun?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Evet."

On Sekizinci Bölüm

Kaşlarımı çattım. "Bilmesem beni sarhoş etmeye çalıştığını düşüneceğim."

Henry bardağımdaki beyaz şarabı dolduruyor. "Dolduruyorum. Sanırım bu gece Margo'yla başa çıkmak için ikimizin de buna ihtiyacı olacak."

"İşin tuhafı, onun tuhaflıklarına alışmaya başladım." Bakışlarım beş kişilik yemek masasının üzerinde geziniyor. Margo bize Ronan ve Connor'ı da yemeğe davet ettiğini söyledi. Güzel, muzip bir gülümsemeyle ve onları ağırlamaktan elbette çok mutlu olacağımızı söyleyerek bizi bilgilendirdi.

Henry beni şaşırtarak sadece başını salladı.

"En azından bugün uslu durdu," diye mırıldanıyorum bir yudumla. "İçeride bana söylediği şeyleri duymadın.

Fransızca." Sırıtıyor. "Ayrıca, sikiş oyuncaklarını ölçüp biçmekle meşguldü. O ikisi, etrafta volta atan bin beş yüz kiloluk Kodiak yüzünden kendilerini kaybediyorlardı. Bu arada aralarında yüz on kiloluk bir yırtıcı hayvan

oturuyordu."

Beşimiz ve pilot Philip saatlerce bir setin üzerinde oturduk ve bir ayı ailesinin aşağıdaki düzlüklerde dolaşmasını izledik, varlığımızın farkında olduklarını ama görünüşe göre bundan rahatsız olmadıklarını bildirmek için bize doğru bakışlar fırlattılar.

Eşit derecede şaşırtıcı ve korkutucuydu. Henry'nin kolunda parmak uçlarımın girdiği yerlerden nasıl iz kalmadı, bilmiyorum.

"Eminim üstesinden gelebilirler."

Henry bir sürahiyi daha yüksek fiyatlı viskiyle doldurur, ikincisini.

"Gördüğüm kadarıyla, bu iki sapık iyi olacak." "Ne demek istiyorsun? Ne gördünüz?"

Yudumu yutmadan önce bir süre ağzında tutuyor. "Gözetim videoları."

"Ronan ve Connor'ın kadınlarla seks yaptığı güvenlik kamerası görüntülerini mi izliyordun?" Şimdi gerçekten şaşırdım.

"Bir kadın."

Kaşlarımı çattım. "Ama o ikisi her yerde kameralar olduğunu biliyor. Ronan böyle bir şey yapmazdı.

otel kamerası."

Henry bir an bana baktı. "Otel kamerası değil. Büyükbabamın kulübesinin yatak odalarındaki kameralar."

Ağzım açık kaldı. "Orada kameralar mı var?"

Aman Tanrım.

"Sakin ol. Onları sen gittikten sonra koydum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Yani onları benim yüzümden mi koydun?"

"Evet," diyor basitçe. "Büyükbabamın kulübesini lanet olası bir geneleve çevirmelerini istemedim."

"Ve? Yine orada mıydılar?"

Dudakları bükülür. "Bir kez."

Kaşlarımı çattım. "Ama onları kovmadın." Benim hesabımdaki merhametinin bir yere kadar gidebileceğini tahmin ediyorum.

İç çekiyor. "Hayır. Çünkü o zaman Belinda'yı da kovmak zorunda kalırım."

"Olamaz!" Nefes nefese kaldım. "Belinda mı?" Belinda'nın açık hava ekibinde bizimle karşılaştığı zamanları düşünüyorum. Onlara ince bir küçümsemeden başka bir şey göstermemişti. "İmkânı yok."

"Birçok yolu vardı. Ve aynı zamanda." İçkisini yudumlarken gözleri şeytani bir bakışla parlıyor.

"*İzledin* mi?"

"Suçüstü yakalandığını anlayınca itiraf etmek için beni aradı. Kameralar gizli değil ama açık da değiller. Şifonyerin üzerinde oturanı, kendisi... uygunsuz bir pozisyonda olana kadar fark etmemiş." Sırıtışını zar zor gizleyerek viskisinden bir yudum daha alıyor.

"Yani Belinda'yı seks yaparken

izledin." "İzledim."

"Ve sen Connor ve Ronan'a sapık diyorsun," diye mırıldanıyorum. "Tencere dibin kara, seninki benden kara diyebilir miyiz?"

Kaşları çatılır. "Bana sapkın mı diyorsun?" "*Asla demem,*" diye alay ediyorum.

Kurt bakışlarını üzerime dikiyor. "Ben *hiç* bir aziz olduğunu iddia etti."

"Tüm bu konuşmadan zevk alıyorsun!"

Sadece kıkırdıyor.

"Yine de sildin, değil mi?"

Cevap vermek için ağzını açıyor ve sonra duraklıyor. "Neden?

İzlemek ister misin?"

"Hayır!"

"Bu seni rahatsız ediyor mu? Onları, diğer kadınları?"

"Öyle olmadığını biliyorsun," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama bana söylemeliydin. Ben de en az senin kadar sırlardan hoşlanmıyorum."

"Yeterince adil."

Sonra kapı çaldı.

"Bu gece onlara iyi davranacaksın, değil mi?" "Ne zaman kibar olmadım ki?" Henry mırıldanıyor. Kapıya doğru.

~ ~ ~

"Ziyaret için şatoma gelmeniz gerekecek. Bence orayı çok seversin," diye mırıldanıyor Margo kırmızı şarabını yudumlarken. Beşimiz birçok şişeyi devirmiştik, Connor ve Margo en az üç şişede hak iddia ediyorlardı. Margo, çünkü o Margo ve Connor da süper modelle yemek yiyeceği için kendini kontrol edemeyecek kadar heyecanlı olduğu için.

Ben mi? İçiyorum çünkü havadaki söylenmemiş cinsel gerilim neredeyse boğucu.

İtidalli davranan tek iki kişi Ronan ve Henry. Sessizce oturuyorlar, sorulduğunda soruları yanıtlıyorlar, ılımlı bir sohbete katılıyorlar.

Ve her hareketimi izliyor gibi hissediyorum.

"Bu tabakları temizleyebilir miyim, efendim?" diye soruyor her ihtiyacımızı karşılamak için boş boş bekleyen iki garsondan biri, badem biçimli gözleri Henry'nin tabağındaki chateaubriand ve parmak patates parçalarını inceliyor.

"Evet. Lütfen." Henry peçetesiyle yüzünü siler. "Her şeyi temizleyin ve sonra gidebilirsiniz. Bu gece artık kimsenin hizmetine ihtiyacımız olmayacak."

Önce diğer sunucuya, sonra da bu yemeği organize eden Margo'ya endişeyle bakıyor. "Peki ya tatlı?"

"Geri al. Buzdolabında zaten bir doğum günü pastamız var. Değil mi, Abbi?"

"Uh... Bunun yenilebilir olup olmadığını bile bilmiyorum. Belki de-"

"Mükemmel! Hepimiz Abbi'nin pastasını yiyeceğiz. Eminim çok lezzetlidir." Margo bana göz kırpıyor, sözleri imalarla dolu.

Aman Tanrım.

Bu masada oturan herkesin en az bir kez bana oral seks yapmış olduğunu fark ediyorum.

Daha da kötüsü, bu masadaki herkesle cinsel bir şekilde birlikte oldum, hiçbirinin iddia edemeyeceği bir şey.

İki servis elemanının bulaşıkları hızlıca halledip mutfaklara geri dönmek üzere hazırlanmış bir arabaya istiflemelerini izlerken yüzüm yanmaya başlıyor.

"Kafanda matematik mi yapıyorsun, Abbi?" Henry masummuş gibi davranarak sorar. Piç herif bunu çoktan çözmüştü.

"Hayır." Şarap kadehimi alıp yarısını içiyorum.

Connor ve Ronan ise bu özel şakayı anlamamış bir halde merakla ileri geri bakakalırlar.

"Bana bir dakika verin." Henry iki servis elemanını dışarı kadar takip etti ve bahşiş vermek için cüzdanından birkaç banknot çıkardı. Rachel ve Autumn'dan, kendisine hizmet eden personele bahşiş verme konusunda her zaman cömert olduğunu duymuştum. Takdire şayan.

"Yani?" Margo'nun dirsekleri masaya dayanmış, bakışları Ronan ve Connor arasında gidip geliyor. "Siz ikiniz yemekten keyif aldınız mı?"

"Evet. Teşekkür ederim. İnanılmazdı," diyor Ronan karnını okşayarak.

Connor, "Evet, böyle yemek yemeyeli uzun zaman olmuştu," diye ekliyor.

"Ne zaman böyle yemek yedin ki?" Ronan meydan okuyor.

"Asla. Ne yediğimden bile emin değilim."

Connor'ın açık sözlülüğüne kıkırdıyorum. Oh, bunu nasıl da özlemişim.

Margo'nun müzikal kahkahası duyuluyor. "Güzel. Hadi dışarı çıkalım." Dolu bir şarap şişesini ve kadehini kaparak işaret ediyor. "*Ici*. Gel, gel"

Connor tereddüt etmez, bardağını kapar ve onu Fransız kapılarından dışarı kadar takip eder. Ronan sandalyesinden biraz daha yavaş kalkıyor.

"İyi misin?"

"Evet." Kaşları çatılıyor. "Bu gecenin nasıl geçeceğinden emin değildim ama iyi geçti. O kadar da pislik biri değil." Henry'ye doğru başını sallıyor.

Gülümsüyorum. "Umarım öyle değildir. Onun için bir kuyuya tırmandın."

"Bunu onun için yapmadım," der usulca. Henry'nin yaklaştığını görür ve kalkıp diğerlerine katılmak üzere dışarı çıkar.

Henry'nin bakışları yol boyunca onun sırtında. "Ondan nefret etmemi imkânsız hale getirdi. Bu yüzden ondan nefret ediyorum."

Ona ters ters baktım. "Şu anda bir madende mahsur kalmayı mı tercih ederdin?"

"Hayır." Elini uzatıyor. "Gel hadi. Oraya gidiyoruz."

Midem bulanıyor. "Henry... ikimiz de bunun nereye varacağını biliyoruz."

"Ve?"

"Ve?" Viski sürahisine kaşlarımı çatıyorum. Henry ne kadar içti? "Daha birkaç gün önce beni onların yakınında istemiyordun. Şimdi elimden tutup Margo'yla sevişmelerini izlemeye götürüyorsun."

"Merak diyelim." Beni eşit bir şekilde izliyor ama başka bir şey söylemiyor. "Hadi ama. En azından ilginç bir gösteri olacak. İstediğimiz zaman gidebiliriz." Bana bir kadeh şarap daha dolduruyor -garsonlar masaya üç dolu şişe bıraktı- ve beni kapıya doğru yönlendiriyor. "Sence Margo'yu becermeleri o madene inmek için adil bir takas olacak mı?"

"Connor kesinlikle öyle derdi."

"Ama Ronan değil mi?"

"Hayır, sevişmeyi tercih eder-" Alaycı olma girişimimi bitirmeden önce şaraba ve gevşek dilime lanet ederek kendimi kestim.

Yine de cümleyi bitirmeme gerek yok. Henry'nin yüzündeki ifade zaten bildiğini söylüyor. Sadece bu konuda ne düşündüğünü söyleyemem.

Dışarı çıktığımızda Connor ve Ronan jakuzinin kapağını kaldırıyorlar. Buhar üst kısımdan soğuk gece havasına yoğun bir sis gibi yayılıyor. Küvet ana verandanın yan tarafında yere yerleştirilmiş, mahremiyet ve böceklerden korunmak için üç tarafı perdeli bir yapıyla çevrelenmiş, aynı zamanda verandanın geri kalanına da açılıyor. Çatının tamamı perdeli ve yukarıdaki yıldızlara açık.

Yakındaki koltukta rahatıma bakıyorum. Katie'nin en son buraya geldiğimde Henry'nin hayatından endişe ederek üzerime sardığı battaniye bir yığın halinde duruyor. Sonbaharda giydiğim maksi elbise pek sıcak tutmadığı için şimdi onunla örtünüyorum. Henry yanıma oturuyor.

"Nasıl... *evet,* böyle," diye mırıldanıyor Margo kendi kendine, parmakları kontrol pedinin üzerinde dans ediyor. Bir bip sesi

sesler çıkarır ve suda kabarcıklar patlar. Şarap kadehini yan sehpaya koyarak, elbisesinin kollarını omuzlarından itmeye başladı. Elbisenin tamamı ahşap zemine yığılır.

"Sütyen ve külot modelliği yaparak milyonlar kazanmasına rağmen tek bir çiftinin bile olmaması çok ironik," diye mırıldanıyorum usulca ve Henry'nin kıkırdamasına neden oluyorum.

Hepimiz çıplak bir Margo'nun jakuziye tırmanışını izliyoruz ve hem fiziği hem de özgüveni için ona hayran olmamak mümkün değil. Henry ve ben olayların bu şekilde gelişmesini beklerken, Margo yine de grubumuzun diğer yarısından şok puanı alıyor.

Elbette Ronan düşüncelerini saklamakta çok iyidir. Yüzünde sadece hafif bir şaşkınlık vardı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Connor ağzı açık kalmıştı. Bütün gün Margo'ya karşı en iyi tavrını takınmış, cinsel imalara karşı dilini ısırmış, en iyi davranışlarını sergilemişti. Bu gecenin nereye gidebileceğine dair fantezileri olduğuna şüphe yoktu. Sadece bunların gerçeğe dönüşmesinin bu kadar kolay olacağını tahmin edemezdi.

"Siz ikiniz beni burada yalnız mı bırakacaksınız?" Margo suratını asıyor, gözleri önce Connor'ın sonra da Ronan'ın üzerinde geziniyor.

Connor dönüp önce bana, sonra da Henry'ye baktı. "Bunun için kovulacak mıyız?"

"Ne için kovulmadığınızı düşünürsek... hayır, burada güvende olduğunuzu söyleyebilirim," diye mırıldandı Henry.

Connor'ın ihtiyacı olan tek onay bu, gömleğini çıkarmak için başının üzerinden uzanıyor.

Onu son kez üstsüz gördüğümden bu yana kesinlikle daha da güçlenmiş, diye not ediyorum, bakışlarım sırtında geziniyor.

Kıyafetlerinin geri kalanını çabucak çıkarıyor ve her şeyi bir yığın halinde bırakıyor. Kimse Connor'ın vücudunda bir kusur bulamazdı ve o da bunu biliyordu. Kendinden emin bir şekilde jakuziye doğru yürüyor, uzun ve sert siki her adımda sallanıyor.

Henry'nin bakışlarını üzerimde hissediyorum ve başka bir adama çıplak bakarken yakalandığımı fark ediyorum.

Hemen gözlerimi

kaçırıyorum. "Abbi

....."

"Öyle mi?"

Henry eğiliyor. "İzlemeye iznin var." "Ronan,

gel," diye alay ediyor Margo, onu işaret ederek. "Çekingen olma."

Ronan'ın derin, hırıltılı kıkırdamaları havada taşınıyor. Bizim önümüzde soyunmanın onu utandıracağı fikri bile onu eğlendiriyordu. Connor'dan daha yavaş, daha zarif hareketlerle Ronan soyunuyor. Henry bile izliyor.

Ronan bana bir aslanı anımsatıyor, küvete inen basamakları tırmanışı, Margo'nun önünde durup ona hevesle hayranlıkla baktığı sikini gösterişi. Ayrıca kasları da büyümüş, karnı ve kolları daha belirginleşmiş, kıçı daha da yuvarlaklaşmış. Suya girip Margo'nun diğer tarafına oturuyor.

Margo o sinsi bakışlarını üzerimize dikiyor. "Henry" Dudaklarından Fransızca kelimeler dökülüyor.

Henry Fransızca cevap veriyor. Geri kalanımızı habersiz bırakarak birkaç kez gidip geliyorlar.

Sonunda Margo İngilizceye geçer. "Abigail, bize katılmak ister misin? Uslu duracağız."

Ona şüpheli bir bakış attım.

Bu onun gülmesini sağlıyor. "Söz veriyorum. Siz Amerikalılar ne diyorsunuz? "Kalbimi çaprazlamak" mı?" Bir parmağını sol göğsünün üzerinde gezdiriyor. Meme uçları tam su hizasında duruyor ve bu hareket her iki taraftaki erkeklerin de dikkatini çekiyor.

Beni dikkatle izleyen Henry'ye bakıyorum.

"*İstediğin* bu mu?" diye eşit bir şekilde soruyor. "Onların önünde soyunup jakuziye girmek mi?"

"Hayır."

Kaşları bilerek kalkıyor.

Midem sıkışıyor. "Bilmiyorum."

Henry'nin eli battaniyenin altından elbisemin altına, kalçama ve kabaca külotumun içine kayıyor. Bir parmağını içime soktuğunda nefesim kesildi. Çok kolay kayıyordu. "Gerçekten... Sanırım biliyorsun." Vücudumun Margo'nun döndürdüğü erotik gerilime verdiği tepkiden rahatsız olduysa da belli etmiyor.

"Peki... ya sen?" Bacaklarının arasını kavramak için bir kılavuz olarak kullanarak iç uyluğunu bulmak için uzandım.

Kaya gibi sert.

"*Gerçekten*..." diye alay ediyorum.

Sırıtıyor. "Ben hiçbir şeyi inkar etmedim."

Margo, Connor ve Ronan kendi sohbetlerine başladılar ve bize aldırmadan şarap yudumları arasında gülüşüyorlar.

"Evet, istiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda, uzuvlarımda dolaşan bu heyecanın tadını çıkardığımı kabul ederek. "Ama sadece sen de yanımda olursan."

"Güzel, çünkü bunun gerçekleşmesinin *tek* yolu bu." Eğilip beni şefkatle dudaklarımdan öpüyor. Sonra ayağa kalkıp ayakkabılarını tekmeliyor. "Geliyor musun?"

Bunu gerçekten yapacak mıyım?

Şarabımı bitirip yan masaya koyduktan sonra ayağa kalkıyorum. Henry tişörtünü çoktan çıkarmıştı.

Saçlarımı hızlıca başımın tepesinde dağınık bir topuz yapıyorum ve daha önce bileğime doladığım lastikle tutturuyorum. Henry bir süreliğine yatak odamıza açılan Fransız kapılarından geçerek kayboluyor ve beni sessizce soyunmamı bekleyen üç çift gözle baş başa bırakıyor. Henry ortaya çıktığında çıplaktı.

"Bana yardım edebilir misiniz?" Ona sırtımı dönerek sordum.

Ensemdeki tokayı açıyor, elbisemi sabit tutan tokayı.

Bu çözüldüğünde, Margo'nun yaptığı gibi kumaşı iterek çıkarabiliyorum. Derin bir nefes alarak, külotum ve sütyenimle kalmama izin veriyorum. Soğuk hava açıkta kalan bedenimi ısırıyor.

Henry elini uzatmış, küvetin içinde dizlerinin dibinde duruyordu. "Biraz daha hızlı, Abbi. Bu soğuk egom için harikalar yaratmayacak." Herkesin bizi izlediğini umursamadan, endişesini vurgulamak için boştaki eliyle sertleşmiş aletini yavaşça bir kez okşuyor.

"Çok güzel, değil mi?" Margo mırıldanıyor, gözleri parmak uçları gibi üzerimde.

Her iki yanından da onay mırıltıları geliyor, gözleri etimi yakıyor.

Hepsiyle daha önce birlikte oldum, kendime hatırlatıyorum. Hepsi beni istedi, kendime hatırlatıyorum. Hepsi beni hala istediklerini söylediler.

Kendime olan güvenimi artıran bu zihinsel destekle geriye uzanıp sütyenimi çözüyorum. Göğüslerim serbest kalıyor, dolgun ve ağır, meme uçlarım çakıllı ve soğuktan değil.

Connor'ın boğazından bir inilti kaçar. Her zaman göğüslere karşı bir ilgisi vardı. Özellikle de *benim* göğüslerime.

Külotumu kalçalarımdan iterek, külotumdan çıkıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve sahip olduğumdan daha fazla güvenle başımı dik tutarak Henry'nin bekleyen elini tutup onu takip ediyorum.

Margo'nun gözleri yüzümden göğüslerime, kalçalarımın tepesine kayarken erimiş gibi oluyor, orada duraklıyorlar, dudakları sanki anılarla ayrılıyor.

Su sıcak. Sınırda çok sıcak. O kadar sıcak ki fazladan zaman ayırmak zorunda kalıyorum, bu da bana tahammüllü bakışlar için bolca fırsat veriyor.

Nedense kendimi Ronan'a bakmaya ikna edemiyorum. Henry sonunda kalçalarımdan tutup beni yanındaki koltuğa çekti. Kolunu omzuma yerleştiriyor. "Eğer biri Ona burada dokunursan, seni bitiririm." Tehdidini tipik yumuşak ve sakin üslubuyla dile getirdi.

"Ya ayağım kazara onun ayağına değerse," diye alay ediyor Margo, uzun, ince bacağı küvetin ortasından çıkıp Henry'nin yüzüne birkaç damla su çarpıyor.

Adam ona Fransızca bir şeyler söylüyor ve kız başını geriye atıp gülüyor, dudaklarından bir "oui" mırıltısı dökülüyor.

Ronan onu yakından izlerken sırıtıyor.

"Ne dedin sen?" Henry'ye soruyorum.

Kulağıma fısıldamak için eğildi, "Yakında elleri yarakla dolacak ve amımdan uzak duracak."

Gözlerim ister istemez o zarif, çok deneyimli ellere kayıyor. Şu anda biri bir kadeh şarapla meşgulken, diğeri dalgınca saç tellerini döndürüyor.

"Yani, hey... Margo. Giselle Mullock'u tanıyor musun?" Connor soruyor.

"Tanıyorum. Onu iyi tanıyorum." Bana sinsice göz kırptı. "Neden?

Onu çekici buluyor musun?"

"Her sabah yatağında onun resimlerine bakıp otuz bir çekiyor. Hayır, hiç de değil," diye mırıldanıyor Ronan, köşeli boğazını ortaya çıkarmak için başını geriye eğmiş.

"Tam bir ahmaksın." Connor, Ronan'ın kulağına fiske vurmak için Margo'nun etrafından dolanır.

"Onun resimleri karşısında zevk almadığınızı mı söylüyorsunuz?" Margo'nun gözleri Connor'a odaklanmıştır.

"Şey, evet, ama...." Ona mahcup bir gülümseme sunuyor. "*İhtiyacım olduğu için* değil."

"Birçok kadınla yattığın için mi?"

Connor'ın ağzı açılır ama nasıl cevap vereceğini bilemez, *birçok* kadınla yattığını itiraf etmek Connor'ı soğutur mu diye duraklar.

Henry kıkırdar. "Zavallı adamı yemlemeyi bırak, Margo."

Kadehindeki şarabı bitiriyor ve arkalarında güvenli bir mesafeye koymak için uzanıyor, bu sırada meme ucunu Connor'ın ağzından birkaç santim uzağa koyuyor.

Acı çekiyormuş gibi gözlerini sıkarak kapatıyor.

"Ona yem atmıyorum. Sadece onu daha iyi tanımaya çalışıyorum." Eli suyun altında kayıyor.

Yumruğunun Connor'ın sikinin etrafını sardığı anı tam olarak söyleyebilirim. Omuzları şaşkınlık içindeymiş gibi bir dokunuşla kalkıyor ve dudakları sessiz bir solukla ayrılıyor.

"Bize kendinden bahsetsene," diyor rahatça, sanki ona suyun altında mastürbasyon yapmıyormuş da bizim haberimiz yokmuş gibi.

Connor boğazını temizler. "Siktir. Miami'de yaşıyorum. Ronan ve ben aslında oda arkadaşıyız."

"*Gerçekten*... ne kadar süre?" Margo ilgileniyormuş gibi yaparak onu okşarken bir yandan da konuşmaya devam etmeye zorluyor.

Henry, "Suya boşaltacak, Margo," diye uyarır.

"O değil. Ya sen?" diye soruyor tatlı tatlı. "Yaklaşık on saniye içinde," diye itiraf ediyor Connor. "Bu kadar çabuk mu?"

Connor gülüyor. "Kendime engel olamıyorum. Sorun sensin. Bütün gün beni deli ettin."

O çks. "Bunun suda olmasına izin verilmez." Connor'ın kulağına bir şeyler fısıldamak için eğiliyor ve ardından dudaklarını Connor'ınkilere bastırıyor. Hepimizin sessizce izlediği birkaç dakika süren şehvetli bir öpüşmeyi paylaşıyorlar ve sonra Connor serbest kalıyor ve çıkıntıya oturmak için kendini kaldırıyor, horozu dışarı çıkıyor.

Margo'nun dizlerinin üzerine çöküp Connor'ın bacaklarının arasına yerleşmesini izlememek imkânsız. Herhangi bir yalama ya da başka bir alay olmadan - muhtemelen sudan soğuk çıktığı için- aletin tamamını ağzına alıyor ve pratik bir hareketle boğazından aşağıya indiriyor, dudakları aletin büyüklüğünü kabul etmek için sonuna kadar geriliyor.

Bu samimi hareket -hepimizin önünde yapıyor olması- kanın karnıma hücum etmesine neden oluyor ve

uyluklarım boyunca.

"Yüce Tanrım. Margo Lauren sikimi yalıyor," diye inliyor Connor, bir eliyle kızın başının arkasını kavrıyor, gözleri kızın üzerinde.

Hem Henry hem de Ronan kıkırdıyor. Erkeklere özgü bir şey olmalı. "Nasılsın?" Henry sessizce sorar, eli Suyun altında kayboluyor. Bacaklarımın arasından kaydığını hissettiğimde ürperiyorum.

"Güzel."

İki parmağını içime soktu. Ve sırıtıyor. "Ben de öyle derdim. Aç kapıyı."

Henry'nin kucağına bir bacağımı uzatarak ona daha iyi erişim sağlarken midemde sinirlerim çalkalanıyor. Beni iyice germek için üçüncü bir parmağını daha sokuyor. Başparmağını klitorisimin üzerinde yumuşak, yavaş daireler çizerek gezdirmeye başlıyor. "Suya boşalmak yok," diye usulca uyarıyor, bakışları ayrık dudaklarımda.

Kucağına uzanıyorum, yumruğumu sikinin etrafına sarıyorum ve ucuna hafifçe bastırıyorum. "Aynen."

Dişlerini kulak mememin üzerinde gezdirmek için eğiliyor ve sonra fısıldıyor, "O zaman, beni bir seyirci eşliğinde emmeye hazır değilsen, bunu durdurmak isteyebilirsin."

Connor ve Margo hiç dikkat etmiyorlar ama Ronan'ın bakışlarının profilimde parladığını hissedebiliyorum. Henry'nin parmaklarıyla bana ne yaptığını biliyor olmalı.

Henry'nin önünde diz çöktüğümde Ronan'ın gözlerinin üzerimde olması nasıl bir his olurdu? Connor'a oral seks yaparken beni izledi. Connor'ın dili içimdeyken de izledi. O izledi ve ben onun gözlerini hissettim ve bunlar olurken her anını sevdim.

Ronan izlerken birlikte olduğum Henry olsaydı? Alay ettiğim Henry'nin aleti? Henry'nin dili içimde olsaydı?

Keskin bir nefesle Henry'nin elini tutuyorum ve bacaklarımı birleştiriyorum.

"Hayır mı? Ya da henüz değil."

"I...." Tereddüt ediyorum. "Bilmiyorum."

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi sessizce beni inceliyor. Sanki itiraf etmekten korktuğumu söyleyebilirmiş gibi, evet, o seyirciler arasında Ronan olsaydı bundan zevk alırdım. Dudaklarıma bir öpücük kondurup elini kalçama yerleştiriyor. Connor'ın Margo'nun ağzına yavaşça sokulmasını izlemek için dikkatimizi tekrar diğerlerine çeviriyoruz. Serbest bırakırken ayrılmış dudaklarından bir dizi alçak inilti çıkıyor.

Yanımda, Henry'nin nefes alış verişi hızlandı.

"Lanet olsun. Teşekkürler, Yüce İsa," diye mırıldanıyor Connor, Margo onun sikini ağzından çıkarırken. Dev bedenini tekrar suya sokuyor ve tembelce ona doğru uzanıyor, suyun altında bir yerde ona dokunuyor.

Tatmin edici bir gülümsemeyle ağzının kenarlarındaki tükürükleri elinin tersiyle siler. "Ronan, sevgilim, lütfen bardağımı doldurur musun?"

Uzak köşede duran ve küvette oturanların ulaşamayacağı bir yerde duran şarap şişesine bakıp sırıtıyor. "Sorun değil." Tıpkı Connor'ın yaptığı gibi kenarına tünemek için kendini rahatlatıyor.

Adam şişeye uzanıp yavaşça ona bir bardak doldururken gözlerim otomatik olarak onun çıkıntılı boyuna gidiyor. Sert ve hazır ama henüz Margo'ya doğru bir hamle yapmadı.

Kafamı kaldırdığımda onun ateşli bakışlarını üzerimde buluyorum. "Ronan'ın enfes bir vücudu var, sence de öyle değil mi?
Abigail?" Margo bir eliyle şarabını almak için uzanırken, diğer eliyle adamın kaslı kalçasını okşuyor.

Ağzım açılıyor, ama kelimelerim duraksıyor. "Evet,

tabii ki biliyor. O bunu biliyor." Gözleriyle bir kez daha buluşuyorum

dikkatimi ve bedenimi Henry'ye doğru kaydırmadan önce. Kolumu beline doladım ve yüzümü boynuna gömmek için eğildim. Dilimin ucunu teninde gezdirerek tuzluluğun tadını çıkarıyorum.

"Abigail eğlendi mi...." Margo cümlesini Fransızca bitirir.

Adam Fransızca cevap verir, kadın da bir şeyler fırlatır ve Henry bakışlarını Ronan'a çevirir.

Kaşlarımı çattım. "Neyin tadını

çıkardım?" "Hiçbir şeyden."

"Biliyor musunuz, siz ikiniz bunu yaptığınızda gerçekten sinir bozucu oluyor.

Sanki gizli bir diliniz varmış gibi."

"Fransızca gizli bir dil mi?"

"Geri kalanımız için öyle."

"Margo sadece sorun çıkarıyor." Henry'nin sert bakışları karşımızda duruyor.

"Neden korkuyorsun?" diye soruyor bir yudum daha içerken, sabit bakışları onunkilerle eşleşiyor. "Çok seksi biri.

Sana tapıyor. Asla yoldan sapmayacaktır. Bencilliğinizin ve kıskançlığınızın onun hoşuna gideceğini bildiğiniz şeylerin önüne geçmesine izin vermeyin." Düşüncelerini Fransızca bitiriyor.

Üçüncü bir ses araya giriyor ve akıcı bir şekilde ona cevap veriyor.

Ve hepimizin gözleri Ronan'a kayıyor, o küvete geri dönüyor.

"Dostum, Fransızca mı konuşuyorsun? Bu ne lan?" Connor'ın yüzü şokla doldu.

Margo onun göğsüne şefkatli bir tokat atar ve ana dilinde gevezelik eder ve o da karşılık verir.

"Sanırım o kadar da gizli bir dil değilmiş." Henry sanki ilk kez görüyormuş gibi Ronan'ı inceler.

"Ne diyorlardı Ronan?" Bana gerçeği söyleyeceğini bildiğim için bastırıyorum.

Dudaklarını büküyor. "Margo aynı anda iki erkekle birlikte olmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını soruyordu ve Wolf ona kastettiği şekilde olmadığını söyledi. Ve bu gece sana ve ona katılmamı önerdi," diye sakince anlatıyor.

Midem sıkışıyor.

"Peki ya ben?" Connor öfkeyle haykırır.

"Hayır. Ronan olmalı. Ayrıca, bu gece zaten meşgulsün." Margo Connor'a nazikçe gülümsüyor ve bacaklarını dizleri sudan çıkana kadar yukarı çekip ayırıyor. Adamın eli açıkça ikisinin arasında, kızın üzerinde çalışıyor.

Ronan olmalı.

Neden?

Onunla çoktan seks yaptığım için mi? Ona tamamen güvendiğim için mi?

Çünkü bugün erken saatlerde bu fikri ortaya attığından beri aklım bununla oynuyor, merak ediyorum? Fantezi kurmak mı? Connor ya da başka bir erkekle asla olmayacak bir şekilde?

Margo kendini sıcak küvetten çıkarır. "İçerisi oldukça sıcak, değil mi?" Herkesin çıplak amını görebilmesi için bacaklarını ayırıyor, dudakları uyarılmaktan şişmiş. "Connor, lütfen bana yardım et."

Connor sanki şansını kaybedecekmiş gibi hızlı hareket ediyor. Geniş omuzlarını Margo'nun ince bacaklarının arasına sokuyor, yüzünü gömmeden önce kalçalarını daha da ayırıyor.

Bir bacağını Ronan'ın başının arkasına geçiriyor, böylece Connor'ın dilinin onu nasıl becerdiğini görebiliyor. Sessizce izliyor, bakışları ara sıra Margo'nun yüzüne kayıyor. Onunla seks yapmak istiyor mu? Tabii ki istiyor.

Nasıl bir rol oynayacak?

Henry hiçbir uyarıda bulunmadan beni belimden tutup hızla kucağına çekti, bu hareket göğüslerimi su çizgisinin üzerine çıkardı. Margo ve Ronan'ın gözleri hemen onlara kilitleniyor, Henry'nin onları avuçlamak ve yoğurmak için uzanışını izliyorlar.

Ronan Fransızca bir şeyler söylüyor ve sonra Henry başparmaklarının uçlarıyla meme uçlarımın etrafında dönüyor. Ronan'ın yeşil gözleri ateşle parlıyor. Henry beni göğsüne doğru geri çekiyor ve sert aletini bacaklarımın arasında hissediyorum.

"Şimdi söyle bana... bunu istiyor musun?" diye fısıldıyor. Ne demek istediğini sormama gerek yok. "Seni istiyorum." "Ne olursa olsun bana *sahipsin."* Eliyle bastırıyor

Beni ona dönmeye, gözleriyle buluşmaya zorladı. "Bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyor musun?"

Düşüncelerimin etrafında yumuşak bir *evet* kıvrılıyor, ama dilimi ısırıyorum. "İstiyorum... Ağzını üzerimde, ellerini üzerimde ve seni içimde istiyorum. Ve beni daha az sevmene ya da artık beni istememene neden olacak hiçbir şey olmasını istemiyorum."

Margo'nun yumuşak inlemeleri giderek daha yüksek sesle ve daha sık çıkmaya başladı. Henry'nin dikkatini bir

an için çekiyorlar. O da

Connor'ın dili altında kıvranışını izliyor, bakışları artık sadece Connor'a odaklanmış durumda. Belki de Henry, Connor'ın ona tam da bana vermesi için onu zorladığı şeyi verdiği zamanı düşünüyor.

"Bana güveniyor musun?" "Evet."

Aleti bana doğru seğiriyor ama hiçbir şey söylemiyor, Margo'nun nefes nefese Connor'ın yüzüne sürtünmesini izlemekle yetiniyor gibi görünüyor. Birkaç dakika sonra çözülüyor, başı arkaya eğik, çığlıkları gecenin içine doğru yelken açıyor, tamamen utanmadan.

Orgazm sırasında bile Margo çok güzel.

Connor küvetten pantolonunun cebinden cüzdanını çıkaracak kadar uzağa tırmanır. İki prezervatif çıkarıyor, birinin folyo paketini dişleriyle yırtıyor ve diğerini Ronan'a fırlatıyor, o da kolayca yakalıyor.

"İçeri gir. Bir dakika içinde orada olacağım," diye mırıldandı Henry bana.

Dışarı çıkıyorum, Ronan'ın sıcak gözlerini çıplak kıçımda hissediyorum, kapıdan geçip kulübemizin sıcak iç kısmına girerken ısıran soğuk kadar. Çabucak sarınıyorum

Bornozumun içindeyim ama titreme başladı, bedenimi sarsıyor. Dışarı çıktıklarında hepsinin donacağını fark ettim. Bu yüzden irtibat subayının odasındaki dolaptan bir yığın havlu çıkarıp geri dönüyorum.

Margo, Connor'ın kucağına oturmuş ileri geri sallanıyor. Küvette yalnızlar ve bana hiç dikkat etmiyorlar.

Havlu yığınını sessizce oraya bıraktım ve içeri girdim.

"Abbi. Buraya gel," diye sesleniyor Henry yatak odasından.

Onu yatağın yanında buldum, beline bir havlu sarmıştı.

Kaşlarımı çattım. "Ronan nereye gitti?"

"Buradayım," diye sesleniyor Ronan köşedeki sandalyeden, üzerinde Henry'nin ona vermiş olması gereken bir havlu var. Gazlı şömine tutuşturulmuş, odaya ısı pompalıyordu.

Sinirden midem bulanıyor.

On Dokuzuncu Bölüm

İki adam sessizce durumu değerlendirmemi izlerken yatak odasında sessizlik hakim.

Henry bunu kabul etmemiş olsaydı Ronan burada olmazdı. Odanın içine girmeyi teklif edecek cesareti bile bulamazdı.

"Ona gelmesini sen söyledin," diye fısıldadım.

"Ona bir seçenek sundum," diye başlıyor Henry sakince. "Ona ya dışarıda kalıp arkadaşının Margo'yu doyurmasına yardım edebileceğini, bunun onu bütün gece meşgul edeceğini ya da buraya gelip seni becermemi izleyebileceğini söyledim." Ronan'a dikkatle bakıyor. "Ya biri ya öteki olacaktı ve seçim yapmak zorundaydı."

Ronan *bunu* Margo ile geçireceği bir geceye tercih mi etti? Varolmayan sınırlarını bile zorlayabilecek bir gece *mi?*

Ronan Margo yerine *beni mi* seçti?

Arkadaşıma dönüp baktığımda etrafımızda dönen gerilim hissediliyordu. Her zamanki soğuk tavrını takınmıştı.

ifade. Ama gözlerinde o karanlık açlığı görüyorum. O karanlık açlığı ve başka bir şeyi.

Umutlu olmak.

Tam olarak neyin?

Ronan, Henry gibi bir adam buradayken gerçekten ne olacağını düşünüyor?

Sinirlerime hakim olamayıp boğazımı temizliyorum. "Ya benim için sorunsa?"

"O zaman ona defolup gitmesini söyle, gidecektir. O kapıdan içeri girdiğinde bunun bir şans olduğunu biliyordu." Henry bana sert bir bakış attı. "Ama sanırım hepimiz senin istediğinin bu olmadığını biliyoruz."

Aman Tanrım. Beni çok iyi tanıyor. Hala.... "Neden bu bir sınav gibi hissettiriyor?"

"Bu bir test değil, Abbi." Sırıtıyor, elini uzatarak beni çağırıyor. "Sonunda bana karşı dürüst olup olmayacağını bilmek istememi bir sınav olarak saymazsan tabii. Buraya gel." Kalçalarımdan tutup beni kendine çekiyor. "Yeterince sıcak mısın?"

Başımı salladım. Aslında, tüm vücudum aniden beklentiyle yanıyor.

Bu gerçekten oluyor mu?

"Güzel." Aşağı uzanıp havlusunu çekiştirerek bağlarından kurtarıyor. Havlu yere düşüyor ve bana kalın ereksiyonunun nasıl pusuda beklediğini, ucunun tek bir boncukla süslendiğini gösteriyor. Ellerimi geniş omuzlarına yerleştiriyorum, eğilip ağzımla değiştirmeden önce parmak u ç l a r ı m l a köprücük kemiğinin çizgilerini izlemek için bir an ayırıyorum. Ağzımın Henry'nin üzerinde olmasını en çok sevdiğim yerlerin başında hâlâ bunun geldiğini düşünüyorum. "Beni asla kimseyle paylaşmayacağını söylediğini sanıyordum," diye fısıldıyorum.

Çok nazik bir şekilde yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Ayrıca asla pişmanlık duymanı istemediğimi de söyledim." Mavi gözleri beni delip geçiyor. "Yani bunun için bir kez. Sen Fransa'da Margo'yu kabul ettin, şimdi de ben burada Ronan'ı kabul ediyorum."

"Ama bunu ben istemedim."

"Sormana gerek yok. Seni tanıyorum ve nelerden hoşlandığını biliyorum." Henry'nin kapüşonlu gözleri arkama kayıyor. "Bunu başka biriyle yapmayı kabul etmezdim. Ben sana güveniyorum, sen de ona güveniyorsun."

Önce Ronan'a, sonra Henry'ye bakıyorum. Söylenmemiş sözler ikisi arasında uçuşuyor gibi.

Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyor.

Henry'nin parmaklarının arkası ensemde geziniyor, sonra aşağı inip bornozumun içine giriyor ve sırtıma dolanarak bedenimi onunkiyle aynı hizaya getiriyor. Aletinin sert baskısını karnımda hissediyorum. "Her zaman çok hazırsın Abbi," diye fısıldıyor, elini bacaklarımın arasından geçirip yavaşça yarığımın içinde birkaç kez ileri geri gezdiriyor.

"Senin için, evet. Her zaman." Eğilip onu öpmeden önce dilimi dudaklarının kenarında gezdiriyorum, umarım bunu ne kadar kastettiğimi anlamıştır. "Seni dünyadaki her şeyden ya da herkesten daha çok seviyorum."

Gülümsüyor, kendine güveni yüzünden okunuyor. "Bunu biliyorum, Abbi. Bu yüzden bu gece seninle bunu yapabilirim." Beni derinden öpmek için boynunu eğiyor, dudakları dudaklarımı aralıyor ve dilini içeri sokuyor.

Ben de onu hevesle öpüyorum.

Arkamızdan Ronan'ın ağzından yumuşak bir küfür dökülüyor.

Koltuğunu ayarlarken sandalye gıcırdıyor.

"Bir sorun mu var, Lyle?" Henry soyadını kullanarak soruyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Hiçbir şey. Sadece yarı düzgün bir gösteri yapacağımı düşünmüştüm," diye alay ediyor Ronan, ama sesindeki boğukluktan bunun her saniyesinden iyice tahrik olduğunu anlayabiliyorum.

Henry dişlerini öyle sıkıyor ki, bir çatlama sesi duyuyorum. "Seni hâlâ kapı dışarı edebilirim."

"O zaman kız arkadaşını *her* konuda tatmin etmemiş olursun.

hesapları."

"Seni orospu çocuğu." Henry başını sallıyor ama sırıtıyor. Hınzırca bir sırıtış.

Bornozum gevşiyor ve Henry'nin ellerinin altından kayıp gidiyor, pelüş beyaz havlu kumaş yere düşüyor ve çıplak vücudum Ronan'a sergileniyor.

Titriyorum.

"Üşüdün mü?" Henry parmak uçlarını göğüslerimi kaplayan tüylerin üzerinde gezdirerek soruyor.

"Hayır." En azından soğuğu hissetmiyorum. Henry'nin bana bastıran sert vücudu dışında hiçbir şey hissetmiyorum,

Ronan'ın sırtımdaki yakıcı bakışları ve damarlarımda dolaşan erotik beklentinin düşük yanması.

"Güzel. Arkanı dön," diye yumuşak bir sesle emretti Henry.

Ronan'ın erimiş yeşil gözlerinin çıplak bedenimi tepeden tırnağa incelediğini görmek için yavaşça yapıyorum, Henry'nin elini takip etmeden önce tekrar bacaklarımın arasına giriyor, bu sefer arkadan.

Bunun başkalarının başına gelmesini defalarca izlemiş olsam da, bu şekilde sergilenen kişi olmak on kat daha teşvik edici.

Zar zor nefes alabiliyorum.

Ama Ronan neden bunu izlemek istesin ki? Beni söylediği gibi önemsiyorsa, bu onu incitmez mi?

Henry ona bunu yapmak zorundaymış gibi

mi hissettirdi? "Kalmak zorunda değilsin,"

diyorum nazikçe.

Ronan'ın bakışları benimkilerle buluşmak için uçuyor ve hafifçe daralıyor. "Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Demek istediğim, eğer bu çok zorsa "

Sonunda gülümsedim.

Ronan havlusunu çıkarıp bir kenara atmak için uzandığında daha çok sırıtıyor. Şişmiş sikini avucunun içine alıyor. "*Kesinlikle* çok sert, Red," diyor, gözleri tekrar bacaklarımın arasına yerleşmeden önce içlerindeki eğlenceyi bana göstermek için bir anlığına benimkilerle buluşmak üzere kalkıyor.

Henry iki parmağını içeri kaydırıyor.

Dudaklarım bir iniltiyle birbirinden ayrılıyor ve ona daha fazla erişim sağlamak için duruşumu ayarlıyorum, bunu yaparken bu kadar rahat olmama şaşırıyorum. Ama az önceki tüm o sahne -hepimiz jakuzide çırılçıplaktık, Margo ve Connor önümüzde performans sergiliyorlardı- bedenimi gerginleştirdi, kendi kurtuluşu için çaresiz bıraktı. Ve Ronan'ın bana bakan gözleri beni korkutmuyor. Beni ilk kez çıplak görmüyordu. Vücudumu zaten iyi tanıyor.

Henry öne doğru eğilip kulak mememi ağzına alıyor ve ben kendimi tutamayıp gözlerimi kapatıp başımın geriye düşmesine izin veriyorum. "Gelmek ister misin Abbi?" diye mırıldanıyor.

"Evet," diye nefes nefese itiraf ediyorum, orgazmımın orada, omurgam boyunca, ulaşamayacağım bir yerde asılı kaldığını hissediyorum.

"Henüz değil." Arkama oturduğunda yatak gıcırdıyor. Kalçalarımdan tutarak beni geriye doğru yönlendiriyor ve bacaklarımı yukarı katlayarak dış uyluklarına yaslıyor. Beni Ronan'a, onun tahrik edici bakışlarına dönük tutarken, beni hafifçe kaldırarak sert aletinin üzerinde süzülmemi sağlıyor.

Ucu kıvrımlarımın arasından geçerken içimdeki ihtiyaç nabız gibi atıyor.

"Şu anda bunun tarafından becerilmeyi ne kadar çok istiyorsun?" Ronan kendi tarzında soruyor, sesi derin bir sükûnetle çıkıyor. Gözlem yaparken çenesi bir elinin üzerinde gelişigüzel durmaktadır.

Tereddüt ediyorum, ama sadece bir anlığına. "*Çok* kötü." Normalde bu kadar açık konuştuğum için utanırdım. Ama bu gece ne olursa olsun, üçümüz birlikte bu işin içindeyiz.

Henry'nin güçlü elleri kalçalarımı sıkıca kavrıyor. Ve sonra beni sert boyuna doğru çekiyor, tek bir hamleyle kabzasına kadar batırıyor.

Çığlığım odayı dolduruyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor Ronan. "Çok güzelsin, Red." Yumruğunu kendi etrafına sarar ve tembelce kökten uca ve tekrar geriye doğru okşamaya başlar.

Onu görmek amımın derinliklerine bir nabız gönderiyor. Artık kesinlikle hepimiz bu işin içindeyiz.

Henry kalçalarını döndürürken ellerini göğüslerimle dolduruyor, başparmakları sivri meme uçlarımın üzerinde alaycı bir şekilde geziniyor. Refleks olarak sırtımı kamburlaştırıyorum. "O zaman beni becermeye başla." Günahkâr sözlerine rağmen dudakları ensemi yumuşak bir şekilde okşuyor.

Ona doğru bastırıyorum ve başının içime doğru bastırdığını hissediyorum. Ona binmeye başladığımda her geçişte boğazımdan bir inilti çıkarıyor, uyluk kaslarım kalçalarının etrafında kenetleniyor.

Ronan'ın vuruşları aniden hızlanır ve kalçaları birbirinden daha da uzaklaşarak şişmiş kesesini gösterir. Patlamaya hazır görünüyor.

Dürtüyle, orta parmağımı klitorisimin üzerinde kaydırmak için uzandım.

"Kahretsin, Abbi!" Ronan homurdanıyor, süt beyazı döller sikinin ucundan akıntılar halinde yumruğunun üzerine ve gergin karnına fışkırırken dişlerini sıkıyor.

Onun benim için, benim yüzümden geldiğini görmek içimde beklenmedik bir sıcaklık dalgasının patlamasına yol açıyor,

kalçalarıma ve karnıma doğru yayılıyor. Ben haykırırken kaslarım Henry'nin etrafında nabız gibi atıyor ve Ronan kendini sağarak kurutuyor, başı geriye düşüyor, avucunun içinde sarsılırken adem elması dışarı fırlıyor.

"Tanrım. İkinizin bundan daha uzun süre dayanacağınızı düşünmüştüm," diye mırıldanıyor Henry, kendi nefesi de giderek sığlaşıyor.

Birdenbire Henry'nin kucağından inip sırt üstü yatağa uzandım. Henry önümde dizlerinin üzerine çöktü. Elleriyle kalçalarımı iterek beni iyice açıyor ve hiç vakit kaybetmeden dilini girişime sokarak orgazm sonrası ıslaklığı yalamaya başlıyor.

Ronan, eline bulaşan yapışkan maddeden rahatsız olmamış gibi sessizce izliyor, sandalyesinin açısı manzara için mükemmel.

"Hayatımda tattığım en tatlı amcığa sahipsin," diye mırıldanıyor Henry, dili kıvrımlarımın arasından kayıyor ve artık hassas olan klitorisimin üzerinde dönüyor. Önce bir parmağını, sonra diğerini içeri itiyor. Ve sonra iki tane daha, içimin derinliklerine, dokunmayı sevdiği o noktaya ulaşmasına izin vermek için.

Gözlerimi kapatıyorum ve bu gecenin ahlaksızlığının tadını çıkarıyorum.

Henry haklı. İğrenç seks hayatımızı seviyorum. Ronan'ın burada olmasını, Henry ve beni izlemesini istiyorum. Ve Mayıs'ta o feribottan inen Abbi'den *çok* uzağım. Bunun için mutluyum, çünkü onunla geçirdiğim bu cinsel geceler beni ona daha da yakınlaştırıyor.

Elimle Henry'nin kalın, dalgalı saçlarını avuçluyorum, kalçalarımı yüzüne doğru yuvarlarken hafifçe çekiştiriyorum. Ronan'a tekrar bakma cesaretini gösteriyorum ve onun durgun bir şekilde kendini okşadığını görüyorum. Soğuk maske kaybolmuş ve yüzünü ham bir arzu dolduruyor, Henry'nin dili beni sikerken dudakları aralanıyor.

Ve aniden Henry ayağa kalkıyor ve ben tekrar hareket ettiriliyorum, kaldırılıp çevriliyorum, yatakta yatan Henry'nin üzerine oturuyorum. Saniyeler içinde siki tekrar içime giriyor, kalçalarımda bir karıncalanma başlarken derin bir inleme duyuyorum. Tekrar orgazm olacağım, hem de çok yakında.

Sanki bunu hissediyor gibi çünkü hemen itmeye başlamıyor.

Onun yerine elini uzun kızıl saçlarımın arasından geçirip başımın arkasını kavrıyor. "Onun boşalmasını

izlemek hoşuna gitti, değil mi?"

"Evet."

Sırıtıyor. "Sonunda, hiç tereddüt etmeden dürüst bir cevap."

Oyulmuş çene hattını öpücüklere boğuyorum. "Kızmadın, değil mi?"

"Hayır. Kızgın değilim." Duraklıyor, mavi gözleri dikkatle benimkileri inceliyor. "Ağzım üzerinde, ellerim üzerinde ve sikim içindeyken seni daha az sevmeyeceğim. Sana söz veriyorum."

"Tamam," diye mırıldanıyorum az önceki sözlerimin bana tekrarlandığını duyduğumda.

Elleri vücudumun kıvrımları boyunca, dizlerimden omuzlarıma kadar kayarken dudaklarımız yavaş, baştan çıkarıcı bir dansla birbirine kenetleniyor. Ben de ona karşılık veriyor, diliyle alay ediyor ve tadına bakıyor, dilimi dudaklarının kenarında gezdiriyor, dişlerimle alt dudağını ısırıyorum.

Ta ki bir şey sıkı arka girişimi sıyırana kadar ve bunun Henry olamayacağını biliyorum çünkü elleri kalçalarıma kilitlenmiş ve siki içimin derinliklerine gömülmüştü. İrkiliyorum ve Henry'nin ağzından uzaklaşıyorum.

Bana bakarken mavi gözleri parlıyor. "Bunu yapmak istemiyorsan bana şimdi söyle, bu olmayacak," diyor eşit bir şekilde.

Ronan'ın arkamda durduğunu görmek için dönüyorum, karanlık ve niyetli gözleri benimkiler üzerinde, sert boyu dışarı çıkmış, doğrudan bana doğru hedeflenmiş.

"Lütfen izin ver Abbi," diye fısıldıyor Ronan, yutkunurken boğazı düğümleniyor.

Aman Tanrım.

Nutkum tutuldu.

Henry Ronan'ı buraya sadece izlemek için davet etmedi. "Nasıl? Yani...." Kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

Ronan yumuşakça gülümser. "Sanırım nasıl olduğunu çok iyi anlıyorsun."

Altımdan Henry'nin dudakları omzumda ıslak bir iz bırakıyor.

Ona dönüp soru sorarcasına bakıyorum.

"Bunu seninle yapmak istiyorum, sadece bir kez. Bunu deneyimlemeni istiyorum. *Eğer* istersen. Eğer gerginsen-"

"Öyleyim. Gerginim yani."

Henry söylemediğim şeyi duyuyor: bunu onunla da yaşamak istediğimi.

"Emin ellerdesiniz. Yavaş gideceğiz. Fikrini değiştirirsen *istediğin zaman* durdurabilirsin. Sadece söylemen yeterli.
Tamam mı?" Ağzı çene çizgimi yumuşatmak için hareket ediyor, o kadar hafif ki başka koşullar altında kıkırdayabilirdim. Ama Ronan'ın yaklaştığını hissediyorum ve bu herhangi bir aptallığı bastırıyor. Ronan içimdeki Henry'yi ve havadaki kıçımı mükemmel bir şekilde görebiliyor.

"Tamam," diye fısıldamayı

başarıyorum. "Bana güveniyor

musun?"

"Evet." Bedenimle, kalbimle. Olduğum her şeyle.

"Sadece bana odaklan. Ve biz söyleyene kadar kalçalarını oynatma," diye fısıldıyor Henry. "Her ne kadar istesen de."

Derin bir nefes alarak dudaklarımı Henry'ninkilere bastırmak için eğildim.

"Biraz kıpırdama Red," diye mırıldanıyor Ronan. "Ben içine girdikten sonra onu istediğin kadar sert sikebilirsin."

Kalçalarımın hareket ettiğini şimdi fark etmemiştim; Henry'ye kurnazca biniyordum, onun içimde, bana karşı verdiği his doğal tepkimi teşvik ediyordu.

Donup kaldım.

Arkamdan bir kapağın açıldığını duyuyorum. Birkaç dakika sonra, tanıdık sıvı damlası tenime çarpıyor.

Sonra o noktaya ikinci bir dokunuş, bu sefer daha kasıtlı, kayganlaştırılmış parmaklar ıslatmak için bölgeyi yumuşatıyor.

Kalbim hızla çarpıyor ve yumruklarım çarşaflara sıkıca sarılıyor, ama gözlerimi Henry'ninkilere kilitliyorum ve yumuşak dudaklarına odaklanıyorum, onları tekrar tekrar öpüyorum, Ronan'ın eli kıçımın üzerinde olmasına rağmen onu ne kadar sevdiğimi anlatıyorum.

Henry gülümser. "Endişelenmiyorum, Abbi. Benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum. Ben de senin için ne hissettiğimi biliyorum."

Tanrım, kendinden bu kadar emin olmak.

Ronan kalçalarımı eğmek için kuyruk sokumuma bastırıyor. Tek bir parmak ucuyla dar girişime daireler çizmeye başladığında nefesimi tutuyorum. Altıncı geçişte

itiyor. Geçen seferkinden çok daha kolay içeri kayıyor. "Bu nasıl oluyor?"

"İyi," diye fısıldıyorum, arkamdaki kasları sıkarak.

"İyi." Parmağını bir süre orada bırakıyor.
Diğer eliyle kıçımı şefkatle avuçluyor. Sonra parmağını çekip yerine daha kalın başka bir parmak koyduğunu hissediyorum. Bunu iki kez daha yapıyor, sonra yavaşça daha kalın bir şeyi -iki parmağı olduğunu fark ediyorum- bastırıyor.

Bedenim onları daha yavaş kabul ederken gözlerimi kapatıyorum. "Oldukça hazır," diye mırıldanıyor Ronan.

Altımdan Henry sırıtıyor. "Sanırım aletini gerçekten orada istiyor."

Henry'den böyle bir şaka duyacağımı hiç düşünmezdim. "Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?" Fısıldıyorum.

Henry duraklar. "Gerçeği
mi?" Midem sıkışıyor.

"Evet."

"Dişlerini sökmek istiyorum. Ama aynı zamanda sikimi çelik bir boru gibi sertleştiriyor."

Arkamızda Ronan kıkırdıyor.

Gülümsememe engel olamıyorum. "Her şey seni sertleştiriyor."

"Seninle ilgili her şey beni sertleştiriyor," diye düzeltiyor. "Ve acele etse iyi olur, çünkü burada içinde oturmuş beklerken yükümü boşaltmak üzereyim."

Folyo paketinin yırtılmasının tanıdık sesi odayı doldurur. Birkaç dakika sonra yatağın kenarı Ronan'ın ağırlığıyla çökerken, Ronan bir dizini şiltenin üzerine koyar.

"Onu benim için aç."

Henry'nin elleri yerlerinden ayrılıp -biri saçlarımda, diğeri kalçamda- kıçımın iki yanını avuçlamak için hareket ediyor. Yanaklarımı birbirinden ayırıyor.

"Nefes al, Abbi," diyor Ronan usulca.

Ucunun beni dürttüğünü hissettiğimde gözlerim parlıyor. "Öp beni. Şimdi," diyor Henry usulca ve ben de itaat ediyorum,

Ronan'ın yavaşça içime doğru ittiği, Henry'nin çoktan diğer girişin derinliklerine girdiği yanık hissinden kendimi uzaklaştırıyordum.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, yoğun baskı ve yanma arttıkça.

"Kaslarını gevşet Abbi, yoksa içeri giremem."

Ronan'ın eli omurgamın üzerinde yatıştırıcı bir şekilde ileri geri gidip geliyor, vücuduma ürperti gönderiyor, iki

Vücudumda bir dizi erkek eli, göğüslerimi yoğuruyor, kalçalarımı yumuşatıyor, klitorisimi okşuyor.

Henry boynumun yarısına kadar en sevdiğim noktaya yapıştı, dili ileri geri okşuyor, dişleri ara sıra sıyırıyor. Bu arada bir elini aramıza sokuyor ve klitorisimi ovmaya başlıyor.

"İşte böyle Red," diye mırıldanıyor Ronan. "Sadece ikimizin de seni ne kadar çok istediğini düşünmeye devam et. İkimizin de senin için ne kadar zor olduğunu. İkimiz de içine boşalırken bunun ne kadar iyi hissettireceğini düşün."

Vücudum ona açılmaya başlıyor, amım rahatlamak için zonklarken her iki girişten de kayganlaşıyor.

Ronan daha da derine batarken Henry'den bir "Siktir" hırıltısı kaçar.

"Onu sikmeye başla, Abbi. Yavaşça."

Henry kalçalarımı kavrıyor, böylece leğen kemiğini kaldırabiliyor. Aleti içime doğru itiyor.

"Aman Tanrım!" Nefesim kesildi. İkisi tarafından çok gerildim.

Ronan pozisyonunu değiştiriyor ve sonra bana da hafifçe pompalamaya başlıyor.

Başım dönerek haykırıyorum, bu iki adam tarafından aynı anda bu kadar çok sinirin uyarılmasıyla içimde derinlerde oluşan cinsel zevke odaklanmaya çalışırken tenimin üzerinde ince bir ter tabakası oluşuyor.

Henry pelvisini sallayarak içime girip çıkıyor. Normalde beni becerme şeklinden farklı, ama bununla ilgili her şey farklı.

"Bu sana iyi geliyor mu?" Yırtık pırtık pantolonumun arasından çıkmayı başardım.

Zayıf, soluk soluğa bir kahkaha atıyor. "Evet, Abbi. İyi hissettiriyor."

Omzumun üzerinden bakmak için dönüyorum. Ronan'ın yüzü konsantrasyonla gerilmiş, vücudundaki her kas gergin.

"Evet. Abbi. İnanılmaz." Ne kadar çok olduğunu vurgulamak istercesine inliyor.

Avuçlarım Henry'nin başının iki yanında yatağa yaslanmışken, bir ritme giriyoruz, inlemelerimiz ve çığlıklarımız her itişte birbirine karışıyor, vücudum açgözlülükle etraflarında şekillenirken her erkek içimde daha derine batıyor, ta ki ikisi de içimdeki o noktaya ulaşana kadar. Ta ki bulanık gözlerimi Henry'ye odaklayamayıncaya, diğer duyularım çıldırıncaya kadar.

ihtiyaçla. Ronan'dan hissettiğim yanma hâlâ orada, ama körelmiş, yerini daha önce hiç hissetmediğim bir zevke bırakmıştı.

Ronan'ın elleri sırtımdan kayarak göğüslerimin etrafında şekilleniyor.

Ronan'ın bana bu kadar yakından dokunmasına aldırıp aldırmadığını görmek için Henry'ye bakmaya cesaret etmeden önce, ağır etimi şefkatle yoğurmasını, başparmaklarının sert meme uçlarımı okşamasını izleyerek onlara bakıyorum.

Henry sanki aklımı okuyormuş gibi, "Aleti kıçında, Abbi," diye hatırlatıyor. Mavi gözleri Ronan'ın ellerini izlerken alev alev yanıyor. Sonra kalın karın kası duvarını kullanarak yüzünü meme ucuma doğru kaldırıyor, dudaklarını ayırıyor.

Ronan, Henry'nin ağzını araması için göğsümü uzattı.

Henry önce dişleriyle sıyırarak aldı.

Henry'nin dudaklarının pembe tomurcuğun etrafını sarışını izlerken haykırıyorum ve sertçe emdiğini hissediyorum, emiş sınırda acı veriyor.

Acı, omurgamdaki yumuşak bir tüylenmeyle çabucak yatışıyor.

Ronan'ın dolgun dudakları ve dili, arkadan vücudumu okşuyor. Tüm bunlar olurken ellerinden biri göğsümden kayarak bacaklarımın arasına giriyor. Klitorisimi ovmaya başladı.

"Aman Tanrım." Parmak ucu kaygan, şişmiş yumrunun üzerinde ileri geri kayarken başımı geriye atarak nefes nefese kalıyorum. Bu kadarı da fazla! Sikleri içimde, elleri ve ağızları üzerimde, homurtuları ve inlemeleri geceye taşınıyor, güzel vücutları....

Omurgamda basınç oluşmaya başladı.

Her ikisi de itişlerini tempo ve güç olarak artırdı ve ben de onlarla birlikte hareket ediyorum, vücudumun her lezzetli gerilmesiyle hevesle bükülüyor ve inliyorum. Henry kendini daha fazla tutamayarak yatağa geri düştü. Üstünde kıvranışımı izliyor, dudakları aralanmış, nefesi kesilmiş, inlemeleri derin ve çiğ.

İlk orgazm olan Henry, sert, düzensiz itişlerle amıma vururken parmakları kalçalarımı kazıyor, inlerken yüzü buruşuyor. Hemen zincirleme bir reaksiyon başlatıyor ve vücudum içimden geçen sismik dalgayla titremeye başlıyor, vücudumdaki her bir kas

leğen kemiği erkeklerin şişmiş boyları etrafında sıkışıyor. Ronan'ın elleri tekrar göğüslerimi buluyor, içime doğru sarsılırken onları sıkıca kavrıyor, teslimiyetçi ecstasy çığlıklarıyla tüm ritmi terk ediyor.

Adamlar işlerini bitirip sıcak tohumlarını içime akıtırken, Ronan'ınki prezervatifiyle kontrol altında tutulurken artık kendimi tutamayarak Henry'nin bedenine doğru düşüyorum.

Birkaç dakika içinde oda, kesik kesik nefeslerimiz dışında yine sessizleşti. Henry'nin vücuduna sarılmıştım. Göğsü altımda yükselip alçalıyor; Ronan'ın üzerime eğilmiş, terden kayganlaşmış sert göğsünü sırtıma bastırmış, ellerini iki yanımıza koyarak kendini tutmaya çalışmasına aldırmıyor gibi görünüyor.

Ronan omzuma nazik bir öpücük bırakıyor. "Seninle son bir kez daha vakit geçirmeme izin verdiğin için teşekkür ederim Red."

Kapüşonlu gözleriyle buluşmak için boynumu büküyorum, şu anda içlerinde çok fazla şefkat ve sevgi var. "Bu

.....Be

n yaparım.

bu geceyi asla unutmayacağım."

"Ben de öyle." Gözleri ağzıma düşüyor. Sadece bir saniye tereddüt ediyor, sonra neredeyse çekingen bir tavırla eğilip dolgun dudaklarını dudaklarıma değdiriyor... iki kez....

Henry'nin doymuş bakışlarıyla uzun bir süre buluşmak için yana kayıyor, ikisi arasında bir şeyler geçiyor. Sonra bitkin bedenini üzerimden kaldırıyor ve sırtımı soğuk bırakıyor.

"Beni hemen öp," diye fısıldıyor Henry ama harekete geçmemi beklemeden parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve şaşırtıcı derecede sıcak ve sert bir öpücük vermek için ağzımı kendi ağzına götürüyor.

Yanıt vermem bir an alıyor ve sonra Ronan yavaşça içimden çıkarken irkiliyorum, giriş yerim yanıyor. Dolgunluk neredeyse anında dağılıyor.

Ronan başka bir şey söylemeden yatak odasının kapısından çıkıp gözden kaybolurken zemin Ronan'ın ayak sesleriyle gıcırdıyor.

"Hoşuna gitti mi?" Henry fısıldıyor, güçlü kolları gevşek bedenimi sarıp beni koza gibi sarıyor.

"Sormana gerek var mı?" Dudaklarımı boynuna bastırıyorum, terinin tuzunu tadıyorum. "Sordun mu?"

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Evet. Seni öyle parçalanırken izlemek... inanılmazdı." Duraklıyor. "Benden isteyecek misin-"

"Hayır." Kararlılığımı vurgulamak için başımı sallıyorum.

"Güzel, çünkü seni bir daha asla bu şekilde paylaşmak istemiyorum." Elleri omuzlarımın üzerinde, omurgam boyunca dolaşmaya başladı, hassas kıçımı avuçlamak için aşağı indi. "Bu bedenin her santimetre karesi benim ve bugünden itibaren sadece benim, anlıyor musun?"

"Her santimetre karesi. Senin ve sadece senin." Dilimin ucunu kulağının dış kıvrımında gezdiriyorum ve altımda titrediğini hissediyorum. "Seni anlayabileceğinden çok daha fazla seviyorum."

Göğsü bir iç çekişle kabarırken bedenim kıpırdıyor. "İnan bana, gayet iyi anlıyorum."

Yirminci Bölüm

Havlu kumaştan bornozu ağrıyan bedenime sımsıkı sarıyorum ve Cessna sabah gökyüzünde kaybolup Henry'nin Alaska'sına hayranlık duyacak bir grup turisti daha taşırken uçağın motorunun uğultusunun azalmasını dinliyorum.

Her zaman her şeyi - vahşi doğayı, güzelliği, huzuru - ona ait olarak göreceğim.

"Bir kahve daha ister misin, Abbi?" Henry içeriden sesleniyor.

"Bir tane isterdim." İçimi çekerek ilk fincanımın sonunu da bitiriyorum. Birazdan helikoptere binip Henry'nin özel pistine gideceğiz, sonra da jete binip Manhattan'a, "gerçek hayatın" bizi beklediği yere döneceğiz.

Bu artık ne anlama geliyorsa, çünkü Henry ile hayat normal değil. Bu benim için tamamen yeni bir hayat, derin ve tuhaf arkadaşlıklarla dolu, *benim* olan bir iş girişimi - aslında henüz kavrayamadığım bir şeye dönüşebilir - ve hayal bile edemeyeceğim kadar çok para.

Yine de, Henry her şeyin başında olmadıktan sonra bunların hiçbir önemi yok.

Önemli olan tek şey o, gerçekten.

Henry boş bardağımı doldurmak için elimden alırken ben suya bakıyorum. Elimi uzatıp geri almaya hazır bir şekilde sabırla bekliyorum.

Sıcak bir kupa yerine, parmağımın üzerinden bir şeyin kaydığını hissediyorum. "Aman Tanrım." Şaşkınlık içinde elime, büyükannesinin nişan yüzüğüne bakıyorum.

"Evlen benimle," diye fısıldar Henry.

Kafamı bu sözlere yorarken kalbim birkaç atım durdu. Yanlış duymuş olmalıyım. Sadece birkaç aydır birlikteyiz. Bu Henry Wolf. Ama sonra bu yüzük tam orada, parmağımda durup bana bakıyor....

"Evlen benimle, Abbi," diyor tekrar, eşit

bir şekilde. "Ben... ama... neden?"

Kekeliyorum.

"*Neden?*" Çenemin altındaki parmağıyla yüzümü kaldırıp bakışlarıyla buluşturuyor. Bana büyük bir ciddiyetle bakıyor. "Çünkü sana hiç güvenmediğim kadar güveniyorum.

Başka biri. Çünkü sürekli aklımdasın. Çünkü o madende mahsur kaldığımda düşündüğüm *tek* şey sana geri dönmekti. Çünkü sen beni nelerin -odun sobasındaki doğum günü pastaları gibi en basit şeylerin bile- mutlu edeceğini biliyorsun." Alnını benimkine bastırmak için eğiliyor. "Hayatıma girdiğinden beri, her günün her saniyesinde hayatımın içindesin. Evlen benimle, Abbi. Seni bildiğim her şekilde sevmeme izin ver."

İçimde bir sürü kelebek çılgınca çırpınıyor.

mide. Ama.... "Henry, zor birkaç hafta geçirdin. Yani baban öldü, sonra Scott.... İki gün önce de sen neredeyse ölüyordun! Tüm bunlara kendini kaptırmadığını nereden biliyorsun?"

Sırıtıyor. "Tüm bunlara kapıldığım için sana evlenme teklif edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır." Henry hızlı hareket edebilir, ancak bunu net bir amaç ve akıllıca karar vererek yapar.

"Haftalardır bunu düşünüyordum. Ama şeytanın avukatlığını yapmaya devam ettim, kendime beklemem ve işlerin yoluna girmesini beklemem gerektiğini söyledim. Ama eğer son birkaç gün

Hayatımda verdiğim hiçbir karardan bu kadar emin olmamıştım."

Parmağımdaki yüzüğü tekrar inceliyorum. Parlatılmış ve pırıl pırıl, ilk gördüğümden daha da çarpıcı.

"Karım ol, Abbi. Hayatımı paylaş, bebeklerimi doğur, yaşlanana kadar her gece seni inletmeme izin ver.
-"

"Evet," diye fısıldıyorum, yüzükteki inci ve elmaslar artık gözlerimdeki yaşların ötesinde bulanıklaşıyor. "Evet, tabii ki seninle evleneceğim." Henry için hissettiklerimi hiç kimse için hissedemeyeceğimi bilmek için daha fazla zamana ihtiyacım yok. Onu kaybettiğimi düşündüğümde kendimi bu verandadan atmaya hazırdım.

Henry'nin boğazı sert yutkunmasıyla titrer. "Geleneksel bir erkek olmadığımı artık biliyorsun, ama eğer diz çökmemi istiyorsan-"

"Hayır. Değilsin." Ona gülümsüyorum. "Ve beni çok alışılmadık bir kadına dönüştürüyorsun. Ama ben seni böyle tercih ediyorum." Benim sıcak kanlı, ağzı bozuk, ahlaksız erkeğim beni başka hiç kimsenin hissetmediği gibi hissettirmeyi biliyor.

Bana onsuz yaşayamayacağım bir sevgi gösterdi.

Parmak eklemimi öpmek için elimi kaldırıyor. Yüzük.

"Tam oturdu." Sanki benim için yapılmış gibi.

"Biliyorum." Henry sırıtıyor. "Bir gece sen uyurken denemek için taktım ve sonra b i r a z d a h a küçülttürdüm."

"Yapmadın!" Şimdi gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve onun kıkırdamasını kazanıyorum.

"Sana söylemiştim. Bu bir heves değil." Dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğildi. Cebinden telefonu çalmaya başladı. "Bu Jack olmalı. Bana mesaj attı. Güneyden gelen bir fırtınadan korunmak için saat dokuzda havada olmamız gerekiyormuş. Özür dilerim. Bizi acele ettirmek istemem."

Sert bedenine yaslanıp sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum. "Sorun değil. Uçakta kutlayabiliriz."

"Aklımdaki şekilde değil."

Vücudum dün geceden beri ne kadar ağrıyorsa, onun sözleriyle hemen ihtiyaçla sızlamaya başlıyor.

İnliyor. "Bana öyle bakma, Abbi. Seni domaltıp burada, bu soğukta sikmem için beni tahrik edeceksin. Evlenme teklif ettikten beş dakika sonra seni bu şekilde kirletmek istemiyorum."

"Belki bir dahaki sefere o zaman?" Alaycı bir şekilde fısıldıyorum. Kolları bana dolanıyor, beni sıkıca kavrıyor.

"Kesinlikle bir dahaki sefere."

Gözlerimin aşağıdaki lacivert sularda gezinmesine izin verdim. "Bu yıl geri dönecek miyiz?"

Bakışları benimkileri takip ediyor. "Sanırım bu düğünün ne zaman olacağına ve planlama konusunda ne kadar hızlı hareket etmemiz gerektiğine bağlı. İstediğin yer burası, değil mi?"

Yeni bir gözyaşı dalgası hayallerimi bulanıklaştırıyor. "Evet." Tabii ki hatırladı.

"O zaman burada yiyeceğiz." Duraksıyor. "Muhtemelen aileni aramalı ve haber sızmadan önce onlara haber vermelisin."

"Bu New York'a dönene kadar bekleyebilir," diye mırıldanıyorum bu düşünceyle birlikte endişem de artıyor. Henry'nin sağ salim dönmesi için dua etmeye istekli olabilir ama onun ailemizin bir parçası olmasını kabul etmeye ne

kadar istekli olacak?

"Başkasından duymasındansa senden duyması daha iyi," diye uyarıyor Henry. Özellikle de son ölümler ve madendeki çöküş nedeniyle medyanın Wolf Hotels ve kendisi üzerindeki ilgisi düşünüldüğünde, bu pekâlâ gerçekleşebilecek bir şey.

"Biliyorum," diyorum isteksizce, telefonumu cebimden çıkararak. Şu anda üzerinde bulunduğum bu buluttan beni düşürmesi için ona fırsat vermek istemiyorum.

Henry şakağıma bir öpücük konduruyor. "Ona bunun torun sahibi olmak için ne anlama geldiğini hatırlat. Bu onu etkilemeye yardımcı olacaktır."

Göğsüm kabarıyor. "Bizi delirtecek, soruyorum."

Kıkırdıyor. "Ve onları deneme sürecinden büyük keyif alacağım."

Kulübenin içinde kaybolurken Henry'nin geri çekilen sırtını izliyorum ve o kolların bir bebeği kucaklarken nasıl görüneceğini merak ediyorum. *Bizim* bebeğimizi. Sadece bu düşünce bile vücudumu onun için hazırlıyor.

Telefonum elimde çalmaya başladı. Annemin adının çıktığını görmek için aşağı bakıyorum ve gözlerim açılıyor, bir an için korkuyorum.

bir şekilde çoktan duyduğunu sanıyorum. İçimi çekerek cevap verdim.

"Abigail! Neden bana cevap vermedin?"

Henry sağ salim döndükten sonra ona kısa bir mesaj attım ama ardından gelen onlarca mesaja cevap vermedim. "Özür dilerim. Henry eve geldiğinden beri işler çığırından çıktı. Yaklaşık on dört saat aralıksız uyuduk."

"Sorun değil. Önemli olan tek şey hepinizin iyi olması."

Elimdeki yüzüğü ve içerdiği vaadi incelerken gerginliğimi yutuyorum. Henry ile bir hayat.

"Ben iyiyim. İyiden de iyiyim."

"Size ne demiştim? Tanrı kurtaracaktı ve kurtardı da. Peder bütün Greenbank'e gece gündüz dua ettirdi. Farkı yaratan şeyin bu olduğuna gerçekten inanıyorum, Abigail. Gerçekten inanıyorum. Peki ya ağır yaralanan adam?"

"Bacağı çok kötü kırılmıştı ama iyileşecek." "Bu bir şey olmalı, onu

Orada."

Gülümsüyorum. "Henry onu tünelden başka bir kuyuya taşıdı. Uzun bir yoldu."

"Umarım aşağı inmeden önce iki kez düşünürler. Aşağıda ne yapıyorlardı ki? Maden faaliyette bile değil! Keşif çalışması mı yapıyorlardı? Ne için?"

Haber kaynaklarının araştırmalarını titizlikle sürdürdükleri açık ve annem de alabileceği tüm bilgileri almak için her zamanki kadar hevesli.

"Uzun hikâye ama o madene geri dönmeyecek. Orayı mühürletiyor."

"Güzel. Onları oradan tek parça halinde çıkarabildikleri için hepimiz çok mutluyuz. Eve ne zaman geliyorsunuz? Umarım bu sefer Henry'yi de yanında getirirsin."

"Öyle mi?" Şoku sesimden uzak tutamıyorum.

"Abigail, kötü bir başlangıç yaptığımızı biliyorum ama Peder, tüm o pahalı takım elbiselerin ve katil kardeşinin ötesinde, onun içinde iyi bir şeyler olduğunu görmeme yardımcı oluyor."

Arkamı döndüğümde Henry'yi kapının pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, beni izlerken buldum.

beklentiyle. "Evet. İçinde kesinlikle iyilik var." Ve onun günahkârca kötü olarak gördüğü pek çok şeyi de aynı derecede seviyorum.

Gülümsüyorum.

Müstakbel kocam.

Çocuklarımın babası.

Yılmayan Henry Wolf benimdir.

Heyecan ve endişe karışımı bir duyguyla dudağımı ısırıyorum. "Bunu söylediğini duyduğuma gerçekten çok sevindim anne. Çünkü heyecan verici haberlerim var."

Nina West Yazarının Diğer Kitapları

Kurt Oteli Serisi:

Ayart Beni Kır

Beni

Öğret Bana Teslim

Ol Ronan

Yazar Hakkında

Nina West, günahkâr derecede seksi ve bağımlılık yaratan The Wolf Hotel serisinin yazarıdır. Tatil filmlerini izlemekten, Friends dizisinden alıntılar yapmaktan ve hafta sonları şarap turuna çıkmaktan hoşlanıyor (ama eline bir k a d e h şarap tutuşturan her şeye razı.) Şehirde yaşıyor ama yazlarını kocasıyla birlikte vahşi doğada geçiriyor, bir elinde dumanı tüten bir fincan Bailey's soslu kakao, diğer elinde dram dolu buharlı bir hikâye.

Beni takip edin:

Twitter: https://twitter.com/theninawest

Facebook: https://www.facebook.com/AuthorNinaWest

Instagram: https://www.instagram.com/theninawest/